

Trò Chơi Chấm Dứt

Contents

Trò Chơi Chấm Dứt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	61
15. Chương 15	64
16. Chương 16	66
17. Chương 17	69
18. Chương 18	72
19. Chương 19	75
20. Chương 20	78
21. Chương 21	81
22. Chương 22	83
23. Chương 23	86
24. Chương 24	88

Trò Chơi Chấm Dứt

Giới thiệu

Thể loại| Cường cường, đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia, tình hữu độc chung, nhiều cp, 1xx1, HEN

1. Chương 1

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: truyện này trước kia đã post một lần rồi, nhưng mà khi đó chưa có viết xong, đào hồ lâu quá, kết quả là bị khóa lại.

Cho nên phát lại lần nữa, văn chữ yếu đã hoàn thành gần xong, còn lại thì save draft hết rồi, keke.

Trước mắt tự đặt ra là ngày post 2 lần, vào 9h sáng với 7h tối.

Hy vọng mọi người thích O(_)O

=====

Nàng(*) đứng bên vách đá, cúi đầu nhìn dốc vực sâu hun hút, sương mù vây kín, trùng trùng điệp điệp dưới chân.

Niên Niên đắm chìm trong tưởng niệm, trong lòng dâng lên nỗi chua xót không nói được thành lời.

Thở dài, nàng quay mặt lại, đón lấy ánh nắng chiều nhàn nhạt, khẽ khép mắt rồi lập tức bước về phía trước, dưới sắc chiều lơ đãng đó hắt lên một chiếc bóng thật dài...

Rốt cuộc là ai sai ai đúng? Mặc kệ là ai đánh giá, bọn họ đều không thể nghe, dốc núi yên lặng tĩnh mịch, từ đây về sau cũng không thể tìm được lý do nào để từ bỏ, như vậy, ngược lại lại là kết cục tốt nhất....

.....

Hạng Du nhanh chóng type xong kết thúc, nhấn Ctrl+s để save lại, sau đó thuần thục tạo tiêu đề, click chuột vài cái liền post bài, kết thúc của [Gạt bỏ] liền nằm trên đầu trang.

Vươn vai vài cái, một tiếng đồng hồ ba ngàn chữ tuy rằng không phải kỷ lục cao nhất của Hạng Du nhưng cũng không phải chuyện thoải mái gì, ít nhất thì cả vai của hắn rất mỏi.

Vừa cử động vai vừa đứng dậy, hắn mở tủ lạnh vợ bữa một chai bia. Bia lạnh giúp tinh thần tỉnh táo hơn.

Hạng Du uống vài hớp, cảm thấy đủ lại ngồi về máy tính, nhìn vào cửa sổ web, khoe môi mỏng không khỏi hơi nhếch lên, nâng tay nhìn đồng hồ một chút, chỉ vừa một phút rưỡi, từ lúc post bài đến giờ cũng khoảng nửa phút thôi.

[Võ hiệp] [Gạt bỏ] [Chương: Đại kết cục] By Ác Tục Du hí. Comment: 146

Thu hoạch thật không tồi.

Ngoại hình Hạng Du anh tuấn, khiến người ta có cảm giác khá cao quý, mặc vest mang giày da bình thường cũng toát ra khí chất tinh anh của xã hội, ăn mặc tùy ý thì lại có một nét phóng khoáng tự nhiên khác. Nhất là bờ môi, tuy có hơi mỏng nhưng lại là một kiểu rất khác với loại “bạc tình” người ta thường nói, hơn nữa nếu hắn thoải mái cười một cái, chỉ có hai từ có thể hình dung – mê người! Rất nhiều phụ nữ đều thích điểm này.

Có điều con người của Hạng Du quả thật là rất hồ hững, bạc tình hay không thì không biết, nhưng chắc cũng có một chút. Những người quen biết hắn đều biết hắn khó chịu đến cỡ nào. Đạm nhiên, không có ý tứ của một tình nhân, đây là đánh giá của đa số bạn bè ít ỏi của hắn, đương nhiên cũng có xấu tính.

Hạng Du click vào post, đã vượt hơn 146 comment rồi, chỉ trong vài giây lại tăng thêm mấy cái, trên cơ bản mấy cái trước đều là đặt gạch, phía sau mới bắt đầu có người bàn tán, bàn tán gì à? Đương nhiên là—

[Đặt gạch đặt gạch] Ở trên là ai vậy hả? Tem của tui mất rồi! Tốt xấu gì cũng phải chừa lại một cái phong bì, làm gì mà f5 cơ đó chứ!

[Thề sống chết chiếm sô pha] Aaaaaaa

kết cục [Gạt bỏ] của Du Du sama đó! Vậy mà tui không chiếm được đầu trang! Quá thất bại rồi

[Con tôm nhỏ a nhỏ] Quá hưng phấn rồi~ đại kết cục của [Gạt bỏ] nha~ nhanh vậy đã có kết cục rồi? Không phải chứ, nhanh quá, còn chưa có đã ghiền mà~ thiệt muốn vĩnh viễn đừng có kết thúc mà~ Du Du sama cố lên, con tôm mãi mãi ủng hộ ngài!!

[Fan cuồng Du Du sama] Kết thúc rồi? Kết thúc rồi! Kết thúc rồi

Du Du sama viết cái gì cũng hay

~~...

Theo phản xạ vô điều kiện mà Hạng Du kéo chuột xuống phía dưới, nhanh chóng lướt qua mấy comment của fan, nhìn thấy cái tên [Fan cuồng Du Du sama] thì không khỏi rung mình một cái, có chút lạnh, tuy rằng mỗi lần post bài đều thấy cái tên này comment nhưng mà... Hạng Du vẫn có chút không tiếp thụ nổi...

Bài post vì fan ruột đẩy lên comment từ trang này qua trang khác, cũng không trách fan được tại sao kích động như vậy. «Ác Tục Du hí», cái tên này quả thật chính là kì cựu của văn đàn, ra mắt được một năm, fan nhiều vô số, từ già đến trẻ đều thích cách hành văn của hắn. Bạn nói văn võ hiệp có cái gì đáng xem, là thấp kém? Ác Tục Du hí người ta còn viết cả văn xuôi, thơ ca, thậm chí là thi từ khúc phú, dám nói thấp kém, người ta liền viết cái bắt phạm, tao nhã, cho khỏi hiểu luôn...

Hơn nữa nếu có người dám nói Du sama thấp kém, chỉ sợ lập tức trở thành vật hy sinh của quần chúng fan cuồng.

Dân mạng nói, võ hiệp của Du sama, không chỉ là võ mà còn là phân tích nhân văn, nhân đạo, từng câu từng chữ đều là kinh điển!

Giáo viên nói, văn xuôi của Ác Tục Du hí là rất đáng giá để đọc.

Thiếu nữ mới lớn thì nhao nhao rằng tiểu thuyết tình yêu của Du Du sama rất là duy mỹ

Du Du rất đẹp trai!

Tuy nhiên cho đến giờ vẫn chưa từng công bố ảnh chụp của bản thân, Hạng Du không biết họ tại sao lại nói mình đẹp trai...

[tích tích tích]

[Béo phệ đã chết][444xxxxxx] gửi đến một cửa sổ rung rung.

Hạng Du tiếp tục xem comment, một cửa sổ QQ nhảy ra.

[Béo phệ đã chết][Gạt bỏ] kết thúc rồi???? Kết thúc!!!!

Hạng Du nhìn cửa sổ, thở dài một hơi, quyết đoán chọn từ chối, sau đó nhấn chọn invisible.

[Béo phệ đã chết] Đừng giả chết, tôi biết cậu đang on! Sao lại kết thúc rồi?

[Béo phệ đã chết]...nói chuyện coi -_-|||

[Béo phệ đã chết]...

[Béo phệ đã chết] Nếu không nói chuyện tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu đó!

Hạng Du đưa tay xoa xoa thái dương.

[Không phải Du Du] ...

[Béo phệ đã chết] Nói chuyện... = =

[Không phải Du Du] Không phải cô đã chết rồi sao?

[Béo phệ đã chết] Gì?_?

[Không phải Du Du] Tên của cô...

[Béo phệ đã chết] Cút! Bà đây không nói cái này với mi, tôi hỏi cậu [Gạt bỏ] tại sao lại kết thúc? Không phải đã nói không cho cậu post kết thúc rồi hay sao? Sau này còn phải xuất bản, cậu post kết cục rồi thì làm sao mà xuất?? Tổng biên tập ma đầu mà hỏi thì tôi phải làm sao bây giờ chứ

~~[Không phải Du Du] Không muốn viết nữa, viết cái này nản quá.

[Béo phệ đã chết]...cậu nghĩ thật đơn giản, cậu là đại tác gia, bà đây chỉ là tiểu biên tập, tổng biên đại nhân mà hỏi đến thì tôi sẽ toi mạng đó

~~[Không phải Du Du] Dù sao thì kết cục cũng đã post rồi, hết cách thôi, tôi off đây, báibai o(v)o

Hạng Du type xong cái emo liền cực kì sáng khoái mà thoát QQ, tiếp theo là quơ lấy điện thoại, tắt máy...

Châm một liều thuốc, bắt chéo chân, tiếp tục xem comment, không có biên tập tra tấn thì thế giới quả nhiên thanh tịnh hẳn.

[Chân lý a] A~ nữ ma đầu kia thật là thảm mà, trọng phụ của nàng đúng là không phải người, nói đúng là dễ nghe, thề non hẹn biển, chẳng qua là mất đi một chân liền không cần người ta nữa, nữ ma đầu thảm quá đi

[Tộc rùa độc thân] Cảm động quá~~ Đoạn cuối cùng khiến tôi khóc rồi, nữ ma đầu kia cứ nhiên nhảy vực theo trọng phụ, thật sự là khóc chết tôi rồi, trọng phụ của nàng khôn kiếp như vậy, nàng cứ nhiên còn nhảy vực, a a a a, “dốc núi yên lặng tĩnh mịch, từ đây về sau cũng không thể tìm được lý do nào để từ bỏ”. Đúng là một người con gái khờ dại! Cảm động quá.

[Khả Tiểu Chi Nhân] Chắc, căn bản chính là làm loạn câu chuyện, thật giống với tên tác giả, vừa ác vừa tục, kết cục như vậy mà cũng gọi là cảm động, căn bản là thị phi bất phân! Người con trai kia uất ức khỏi bàn, người con gái thì ngu ngốc, cứ nhiên còn ngây ngô đi nhảy vực, tào lao cũng không cần tào đến như vậy...

Tào lao?!

Ngón trở tay Hạng Du nhẹ nhàng gảy một chút, vụn thuốc lá liền rơi xuống gạt tàn.

[Fan cuồng Du Du sama] Bạn phía trên nói gì hả? Ai nói Du Du sama tào lao, không biết xem tiểu thuyết thì đừng có xem! Giáo sư chuyên nghiệp hơn mi còn khẳng định văn của Du Du sama, mi có tư cách gì dám phê bình Du Du sama hả???

[Thề sống chết giữ tem] Đúng vậy, cái thứ Người buồn cười(2)nói cái gì hả, không đọc cũng không ai ép mi, còn vào đây nói bừa, đúng là!!

[Dao nhỏ nĩa nhỏ] Đúng vậy, không thích thì đừng đọc thôi!

[Qwert] Mọi người nên bình tĩnh một chút, người buồn cười phê bình Du sama lung tung, chúng ta không thể tùy tiện công kích người ta, bằng không sẽ cùng một loại với nó.

Hạng Du nhếch mép cười, nét mặt hoàn toàn lơ đãng, ngón trở cùng với ngón giữa tay trái kẹp điều thuốc, nhưng lại không hút, chỉ là để nó tự cháy tàn từ từ, mắt nhìn không rời màn hình máy tính, trên màn hình thêm rất nhiều comment mới, đương nhiên đều là công kích «Khả Tiểu Chi Nhân» không hiểu tiểu thuyết, không biết đọc văn này nọ.

Dụi tắt thuốc vào gạt tàn, Hạng Du cảm thấy, đối với một đám fan cuồng như vậy, thân là nhân vật chính «Ác Tục Du Hí», không cho chút phản ứng hình như không có đạo đức lắm.

Chọn vào khung type chữ—

Chủ topic trả lời [Ác Tục Du Hí] Mỗi người một sở thích, cũng có thể là văn của tôi viết không phù hợp với cảm nhận của từng người, khó tránh sẽ có người không thích, xin mọi người thông cảm nhiều hơn.

Hạng Du click trả lời, viết như vậy tuyệt đối đủ khiêm tốn rồi.

Vừa post không bao lâu—

[Fan cuồng Du Du sama] A a a a a!!!! Du Du sama trả lời tôi kia!! Mau nhìn đi!!! Du Du sama khó lắm mới trả lời một lần, cứ nhiên lại quote của tôi!! Mau nhìn kìa

~~Ấn mạnh thái dương đang giật liên hồi của mình lại, Hạng Du cảm thấy cẩn thận đến mấy cũng có sai sót, sao lại tiện tay mà chọn «Trích dẫn comment của Fan cuồng Du Du sama» trong lúc post trả lời chứ?

Cơ mà việc này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Hạng Du... đúng, là tâm trạng tốt! Mỗi ngày post bài, type văn đều nhiên thấy fan comment, nghìn cái như một, đều là khen ngợi, ăn mãi một món còn có lúc ngán nữa là. Hiếm khi lại được nhìn thấy chủng tộc khác lạ như vậy, cứ nhiên dám công kích giữa đám đông. Tuy rằng Hạng Du có chút im lặng, nhất là mấy lúc hần viết văn càng khiến người ta có cảm giác ảo não, nhưng mà nói thật, hần cũng không phải một người trầm tư gì, ngược lại, hần là một người cực thích thay đổi, là người không thích mọi thứ luôn cố định, có chuyện lạ, sự mới, nhất là chuyện “kích thích” như vậy, đương nhiên muốn khiêu chiến một phen.

Mặt không mang theo cảm xúc gì mà ngồi xem mọi người phê bình Khả Tiểu Chi Nhân, mở Q lại, đương nhiên là ở trạng thái invisible, hộp tin tức lập tức nhảy ra hai mươi mấy tin từ «Béo phệ đã chết».

Nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là biên tập đại nhân vừa đám vừa xoa, hơn nữa số lượng tin lại càng ngày càng tăng nhiều!

Hạng Du trực tiếp bỏ qua, trong group bạn tốt liền tìm đến tên «Vương bài ngốc»

[Không phải Du Du]

[Vương bài ngốc].....

[Không phải Du Du] Mod đại nhân, tìm ngài đó o(v)o

[Vương bài ngốc] Đệch! Cậu đừng có ghê tởm như vậy được không?

[Không phải Du Du] Người ta ghê tởm chỗ nào chứ o(v)o

[Vương bài ngốc] Emo của cậu

[Không phải du du] Oh, nhưng mà người ta có việc nhờ ngài đó o(v)o

[Vương bài ngốc] Nói.

Moderator Đới Đông Bành ngồi trước màn hình máy tính rùng mình một cái, nghĩ rằng quả nhiên giữa trời thu mà uống bia ướp lạnh là không nên mà, lạnh dễ sợ.

Ngón trỏ của Hạng Du đặt trên bàn phím, theo thói quen nhịp hai cái vào phím «J », đây là động tác hần hay làm lúc tâm tình tốt, ngẫu nhiên trêu chọc mod một chút cũng thú vị.

[Không phải Du Du] Giúp tôi tra dùm một người.

[Vương bài ngốc] Khả Tiểu Chi Nhân?

[Không phải du du] Mod đại nhân thật thông minh o(v)o

[Vương bài ngốc]...

[Vương bài ngốc]Đệch! Cậu có thể bảo trì trạng thái bình thường hơn 2 phút không?!

[Không phải Du Du] Một câu thôi, giúp hay không giúp?

Đới Đông Bành bĩu môi, Hạng Du biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, sắc trời thay đổi là cái gì, các người thấy Hạng Du lật sách chưa? Người nọ là thiên tài văn học, tiểu thuyết bảy tám vạn chữ bình thường đọc nhanh nhất một tiếng đồng hồ mới hết, tên kia nửa tiếng liền coi xong, lại còn lại nghiên cứu mà đọc, miệng cười cười lật sách với tốc độ chóng mặt!

Một giây trước Hạng Du còn gửi qua một cái emo ngượng ngùng ngây thơ nhờ vả, giây sau liền lạnh lùng, theo như lời của mấy cô mê trái thì chính là, rất oai!

Thời buổi này, nhờ vả người khác đích thị là đại lão gia, huống chi lại còn là Hạng Du nữa, Ác Tục Du Hí!

[Vương bài ngọc] Làm quản lý muốn xem thì có thể xem nhưng mà điều tra người khác thì không tốt lắm.
Hạng Du nhìn cửa sổ QQ, giống như cảm thấy hứng thú đối với câu nói này của Đới Đông Bành, nhún mày.

[Không phải du du] Cho nên?

[Vương bài ngọc].....

[Vương bài ngọc] Tôi tra ra sẽ send file cho cậu...

[Không phải du du] Uhhmm, o(v)o file phải cụ thể nha, đừng chỉ tra một chút sau màn, cậu không phải hacker sao? Hết việc rồi, off đây, bái bai.

Đới Đông Bành thì thầm một câu không tiền, đúng là một quản lý không có tiền đồ.

Hạng Du nhìn lại comment nãy giờ, không có gì thú vị hết, tất cả đều là công kích Khả Tiểu Chi Nhân, còn không thì là biểu đạt kính ngưỡng đối với Du sama. Từ đầu đến cuối, Khả Tiểu Chi Nhân ngoại trừ comment kia thì không nói thêm gì khác.

Đúng là thú vị, bị công kích trắng trợn đối với một người viết văn cũng không phải chuyện gì to tát, có ai chưa từng bị mắng chứ? Chưa từng bị mắng bao giờ mới là chuyện lạ đó! Chỉ là từ lúc Ác Tục Du Hí nổi danh đến nay, không ai dám mắng nữa.

Tuy rằng con người Hạng Du có chút xấu tính nhưng cũng chưa bao giờ giở trò với người không quen biết, phong độ của người có học, có tu dưỡng, đây là đánh giá của rất nhiều người trong cuộc sống dành tặng hắn, là một người hiểu lý lẽ, có chừng mực.

Cho nên đối với một người xa lạ, Khả Tiểu Chi Nhân, phê bình thẳng thừng như vậy khiến Hạng Du sắc ngấm lại, chẳng lẽ là người hắn quen? Hay chỉ là một anh hùng bàn phím(3) tư duy đơn giản nhưng đầy nhiệt huyết...

END 1

=====

(*) Trong raw để là «hắn» nhưng trong quá trình dịch thì phải là «nàng» mới đúng a ==

(2) Khả Tiểu Chi Nhân có nghĩa là “Người buồn cười”

(3) Gốc là «phần thanh»...tóm lại từ này dịch ra khoảng 1 trang A4 nên chỉ chú thích sơ ra cho mọi người hiểu rõ một chút. Nghĩa gốc từ này là «thanh niên phần nộ» ý chỉ các thành phần người trẻ có tri thức bức xúc với xã hội, dám lên tiếng nói ra sự khác biệt. Từ này bao hàm nhiều khía cạnh vì căn bản không phải dám nói ra cái khác biệt là tốt, cho nên nó vừa khen vừa châm biếm. Về mặt mạng internet thì nó hoàn toàn là nghĩa châm biếm, đại ý là... anh hùng bàn phím! *lau mồ hôi*

2. Chương 2

Hôm nay bệnh viện F chật kín toàn người là người nhưng không phải vì dịch truyền nhiễm đột nhiên lây lan gì đó đâu. Vậy vì sao bệnh viện lại quá tải như vậy đây? Nguyên nhân rất đơn giản, thiên tài trong giới văn đàn Ác Tục Du Hí công khai đi đến đây thăm bệnh.

Đối tượng thăm bệnh chính là “Dưa Hấu Hàm Fan”...

Trước đó không lâu, trong thread của diễn đàn có một topic, đại khái là nói tác giả Ác Tục Du Hí có mở một buổi kí tặng cho tuyển tập văn xuôi, Dưa Hấu Hàm Fan đã đi từ rất sớm, ngồi xe lửa thật lâu, chạy suốt đêm tối, cuối cùng khi đến trước cửa rồi, lại thật vớ vẩn mà té ngã một cái, gãy xương...

Vì thế tất nhiên không xin được chữ kí, sách cũng không mua được, lại còn bị ngã gãy xương.

Thật ra thì gãy xương cũng không có gì to tát cả, thế nhưng Du Sama nói muốn đến thăm bệnh, vậy thì rất có gì đó rồi.

Một tin nhắn mới:

[Đồ ngốc]

Cậu thật sự đi hả?! Không thể nào?

Hạng Du chẳng để ý tiện tay xóa luôn tin nhắn Đới Đông Bành gửi đến, nhét điện thoại vào túi áo khoác, cũng chẳng có ý định trả lời tin. Tất nhiên là thật rồi, người cũng đã đi đến cửa bệnh viện F còn có thể giả được sao? Hơn nữa, vốn lần này đi có mục đích khác, thăm bệnh chỉ là lấy cớ mà thôi.

Subject: Tài liệu đến từ ***

Nick name: Khả Tiểu Chi Nhân

Tên thật: Phương Dĩnh Đông

Giới tính: Nam

Tuổi: 29

Nghề nghiệp: Bác sĩ ngoại khoa, làm việc ở bệnh viện F thành phố XX

...

Hạng Du ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc bệnh viện trước mặt, xuyên qua kính râm màu trà, hắn không nhìn rõ màu sắc của tòa nhà lắm, lại vừa qua buổi trưa, chính là thời điểm mặt trời gắt nhất, ánh nắng mùa thu.. chặc... Hạng Du rất khoái trá nở một nụ cười nhẹ.

Có vài cô nhóc đi ngang qua con đường trước mặt bệnh viện, chit cha chit chít vô cùng hưng phấn, dùng ánh mắt “sỗ sàng” đánh giá Hạng Du, vừa đi vừa cười đùa vừa không quên quay lại nhìn hắn.

Hạng Du không để ý, cũng quay qua cười cười lễ phép nhìn mấy cô bé kia, đám con gái lập tức bị miếu sát.

Đút tay vào túi quần, chân bước nhanh hơn, đi vào cổng lớn.

Bệnh viện F là bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố XX, mặc dù là giữa trưa nhưng người đến đây khám bệnh cũng không ít.

Hạng Du lướt qua quầy đăng kí, trực tiếp đi thẳng vào thang máy của khu nội trú. Hắn đã nghe ngóng trước rồi, hôm nay Phương Dĩnh Đông kia, cũng chính là Khả Tiểu Chi Nhân, nếu không đi xem bệnh thì sẽ ở phòng điều trị, cho nên hắn mới chọn đúng hôm nay để đến thăm bệnh.

Nói đến Phương Dĩnh Đông, thật ra cũng có chút nổi tiếng. Mặc dù chưa tới ba mươi tuổi nhưng danh tiếng cũng rất vang, tìm linh tinh trên mạng một lúc vậy mà tìm được khá nhiều nhận xét về con người này. Đa phần nói y thuật của bác sĩ Phương rất giỏi, y đức cũng sáng ngời các kiểu. Thế nhưng cũng có người nói y không dễ nói chuyện lắm, mặt lúc nào cũng cứng ngắt như mặt người chết vậy.

Hạng Du có nhìn lướt qua hình của y trên trang web của bệnh viện F, dạng ảnh thẻ chụp thẳng mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là một người rất thanh tú, cằm nhọn, có thói quen khẽ mím môi, tóc hơi dài, kiểu tóc gọn gàng sạch sẽ, mái trước vừa dài chạm mắt, trên mặt có một cặp kính cận, loại kính không gọng. Bình thường nếu có đeo kính thì mắt sẽ có chút lồi ra, giống như mắt cá vàng ấy, nhưng ánh mắt của Phương Dĩnh Đông thì không phải vậy. Mới đầu sẽ cảm thấy đôi mắt đó thật trong trẻo, sáng ngời, đường cong dịu dàng, đuôi mắt hơi nhếch lên một chút, là mắt phượng chuẩn mực. Lần đầu tiên Hạng Du biết hóa ra mắt phượng có thể quyến rũ người khác đến vậy?! Nhìn kĩ mới thấy, trong mắt người nọ không phải trong trẻo, mà là lạnh lùng, trong đôi ngươi đó là sự nhẫn nhịn, nghiêm túc và lạnh lẽo của một khe suối nhỏ.

Là một người không dễ trêu chọc. Phương Dĩnh Đông trên hình khiến người khác có cảm giác như vậy.

Hạng Du lại không nghĩ như thế. Bởi vì mọi người đều nói y thuật cùng y đức của y rất được, như vậy, con người này tuyệt đối là loại người ngoài cứng trong mềm. Thoạt nhìn y có vẻ là người cẩn thận, không biết vì sao lại viết một lời bình luận không nể mặt người khác như vậy?

Hạng Du trăm mối không có lời giải đáp.

Ding –

Thang máy đi xuống, một người thanh niên mặc áo len cao cổ màu nâu đi qua bên cạnh hắn. Tay trái người này cầm theo một túi giấy, tay phải cầm điện thoại di động. “Hết giờ làm nhớ mặc áo khoác, đừng luôn quên mặc áo khoác vậy chứ. Rốt cuộc anh là anh trai hay em là anh trai đây hả? Còn để đưa em nhắc nhở mình... Được rồi... Em đã vào thang máy rồi, cúp máy đây.”

Người thanh niên này vừa nói dứt lời, cửa thang máy cũng đóng lại, Hạng Du liếc mắt một cái, trong túi giấy là một hộp giữ ấm, chắc tới đưa cơm đây mà.

Nhìn chằm chằm thang máy một chút, Hạng Du nhún nhún mày, đưa cơm không kì lạ chút nào, chỉ là bộ dạng người kia... rất giống Phương Đình Đông. Thế nhưng lại có chút không giống lắm. Không phải là hình dáng không giống mà là phong cách không giống, không giống cảm giác về người kia trên tấm hình.

Người thanh niên kia không đeo kính, nhìn qua có vẻ nhỏ tuổi hơn, cũng không có loại cảm giác lạnh lẽo như dòng suối.

Nhún mày, cuối cùng Hạng Du lấy lại tinh thần, đi vào, mặc kệ cái gì, đi trước nhìn một chút là được rồi.

Két, cửa phòng ở khúc quanh mở ra, một người đàn ông hơi gầy bước ra, trên tay cầm theo áo khoác trắng, đã mặc vào một bên tay, bên còn lại đang xỏ vào, trên vai còn kẹp điện thoại di động, hình như đang nghe điện thoại.

“Anh phải đến phòng bệnh rồi... Biết rồi...”

Hạng Du nhìn người đàn ông kia, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Người đàn ông mới nhìn không tới ba mươi tuổi, đương nhiên sẽ không già chút nào, nhưng cũng không phải loại trẻ ranh, non nớt, áo len cao cổ màu cà phê. Nhân lúc người đàn ông nghiêng người, hắn nhìn thoáng qua làn da của người đó, có vẻ người này khá gầy nhưng lại không phải kiểu gầy như que củi, người dong dong cao, vô cùng cân đối giống như người mẫu, môi hơi mím, lông mày khẽ nhíu, vẻ mặt nghiêm túc lại không hề có vị cao ngạo, lỗ mũi của đám người mẫu.

Hạng Du nhích lại gần chỗ hành lang bên đó, đánh giá y.

Người đàn ông không hề phát hiện ánh mắt của Hạng Du, vẫn nghe điện thoại, “Anh cúp máy đây. Đang mặc áo, không tiện nghe lắm...”

Vừa dứt lời, di động liền rơi khỏi vai người đàn ông, cạch một tiếng, nằm gọn lỏn dưới đất. Ở trong hành lang không có người, tiếng kêu vô cùng vang.

Người đàn ông khẽ liếc nhìn điện thoại di động đang nằm quay đơ dưới đất, cũng chẳng vội nhặt lên làm gì mà mặc áo khoác trắng trước.

Hạng Du đi qua, khom lưng, nhặt điện thoại di động lên, đưa cho người đàn ông, người này vừa lúc cũng mặc xong áo.

Ánh mắt khẽ nâng lên một chút, “Cám ơn.”

Nhìn người đàn ông dùng hai tay đẩy mắt kính, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đôi tay rất đẹp, chắc lúc cầm dao phẫu thuật càng quyến rũ hơn.

Hạng Du cười cười, “Đừng khách sáo, bác sĩ Phương.”

Phương Đình Đông cũng không nhận ra gì cả, chỉ là cầm lại điện thoại di động, từ đầu đến cuối rất lạnh lùng, quả nhiên chính là một bộ mặt người chết khiến người khác cảm thấy khô khan, máy móc, xa cách, ngay cả cơ hội bắt chuyện cũng không có.

Hạng Du tặng Dư Hấu Hàm Fan một quyển thơ văn xuôi, cũng kí tặng cô, cô nhóc tựa vào thành giường bệnh, trên chân bó thạch cao trắng toát, nhưng vẻ mặt lại rất tươi tỉnh, gương mặt “mỉm cười” kích động muốn cùng Du DuSamachụp ảnh chung.

Hạng Du tất nhiên sẽ không từ chối, không phải chỉ chụp ảnh cùng thôi sao, nên rất lịch sự đồng ý. Mấy cô bé bạn của Dừa Hấu ở bên cạnh sớm đã cầm máy ảnh chuẩn bị chụp hình, một người chụp xong lại đến một người khác, một đồng người chen chúc trong phòng bệnh chật ních tranh nhau chụp ảnh cùng hắn. Du Du Sama của mấy nhỏ rất kiên nhẫn, lại bình dị gần gũi, không hề có chút kiêu ngạo nào, đều mỉm cười chụp hình chung với từng người từng người. Hơn nữa, nếu có câu hỏi thì hắn nhất định sẽ trả lời đâu vào đó, đối với người già cũng rất tôn kính, quan tâm, quả thật chính là điển hình của người đàn ông gương mẫu!

“Bác sĩ Phương!” Dừa Hấu Hàm Fan vừa thấy bác sĩ Phương Dĩnh Đông đi vào liền cười chào hỏi.

Các bác sĩ khác đi kiểm tra phòng bệnh cũng chỉ đi vào buổi sáng, đi một vòng qua loa coi như xong chuyện, những lúc khác tìm kiếm gì cũng không thấy một bóng người nào. Nhưng bác sĩ Phương Dĩnh Đông thì lại hoàn toàn khác. Sáng trưa chiều tối đều sẽ tới. Tuy rằng vẫn là bộ dạng người chết như cũ, lần đầu tiên thấy có thể còn bị dọa cho sợ nhưng ở chung thời gian dài một chút sẽ thấy, thật ra thì bác sĩ Phương rất dễ nói chuyện. Nếu hỏi về bệnh tình của mình thì y trả lời rất nghiêm túc, không giống với nhiều bác sĩ khác chẳng chút kiên nhẫn nào.

Phương Dĩnh Đông khẽ gật đầu với Dừa Hấu Hàm Fan, coi như là chào hỏi, bỗng nhiên nhú mày một cái. Có thể vì thấy trong phòng có quá nhiều người nhưng cũng chẳng trách móc gì cả.

Dừa Hấu Hàm Fan thì lại có chút ngượng ngùng, lúng túng cười, “Bọn họ là bạn của em, sẽ không ở đây lâu nữa đâu, cũng sẽ không ồn ào, một lát nữa là đi ngay thôi.”

Phương Dĩnh Đông khẽ gật đầu một cái, cầm bệnh án ở cuối giường lên, nhìn nhìn, “Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Không có không có!” Dừa Hấu Hàm Fan rất thoải mái vỗ bôm bốp xuống chỗ thạch cao trên chân mình, nói: “Đã không việc gì rồi, rất nhanh sẽ khỏi thôi ạ.”

Phương Dĩnh Đông lại không nói lời nào, chỉ đặt bệnh án xuống cuối giường, xoay người đi ra cửa. Lúc ra ngoài còn vươn tay nhẹ nhàng gài cửa lại.

“Bác sĩ Phương đi thông thả, cảm ơn ạ.” Dừa Hấu Hàm Fan vẫy tay. Mặc dù Phương Dĩnh Đông không quay đầu lại nên cũng chẳng thể nhìn thấy cái vẫy tay này của cô.

Cửa còn chưa đóng kín, một đồng fan hâm mộ đứng đó đã không thể nhịn được, nhỏ giọng nói: “Du Du Sama, có thể kí tên cho em được không ạ? Em có mang sách đến rồi.”

Hạng Du cười gật đầu, ánh mắt lại liếc về phía cửa phòng. Rất rõ ràng, ngay khi một tiếng “Du Du Sama” vừa vang lên kia, cánh cửa lẽ ra đã phải đóng kín lại khẽ kẹt một tiếng, sau đó mới nhẹ nhàng khép lại.

Mãi đến tận năm giờ rưỡi, sự nhiệt tình của đám fan hâm mộ với giảm xuống, họ mới thả cho Hạng Du rời đi. Hạng Du đứng ở cửa bệnh viện, vẫy tay chào tạm biệt từng fan một, nhìn bọn họ đi khuất, mới thở phào nhẹ nhõm, tháo mắt kính xuống, ném vào trong túi áo gió, nhu mạnh ấn đường, thật sự quá mệt!

Đêm thu rất lạnh, Hạng Du kéo chặt cái áo măng tô to đen xì, xoay người đi vào bệnh viện.

Cốc cốc.

“Mời vào.”

Một tay Hạng Du rút túi quần, một tay nắm xoay chốt mở cửa ra, cười nói: “Bác sĩ Phương.”

Phương Dĩnh Đông ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người vào thì rõ ràng có sững người một cái, mắt phượng lạnh lẽo trùng to. Hạng Du phát hiện, trông mắt người này có pha một chút lam, chờ sau này, khi già rồi, trông mắt cũng sẽ không phải màu lam nhạt trong suốt nữa. Rất nhiều người trung niên và người già, trông mắt đều có một chút ít ố vàng cổ xưa.

Đẩy kính mắt một cái, Phương Dĩnh Đông đã khôi phục bình tĩnh vốn có, cúi đầu gõ bàn phím, “Có việc gì thế?”

Hạng Du đóng cửa lại. Trong văn phòng có hai cái bàn, lại không thấy những người khác, kéo một cái ghế qua, Hạng Du rất tự nhiên ngồi xuống, nghiêng đầu chăm chú đánh giá người đang gõ bàn phím đằng kia.

Bộ dạng nghiêm túc của người này rất quyến rũ, mặc dù nghiêm túc nhưng lại rất cuốn hút, khớp xương ngón tay rõ ràng gõ bàn phím, giống như ma thuật vậy. Vì sao cùng làm hành động này nhưng ở người khác lại không thấy vậy nhỉ?

“Có việc gì thế?”

Phương Dĩnh Đông lại hỏi lần nữa, đẩy bàn phím ra chỗ khác, không tiếp tục gõ nữa, rất chăm chú nhìn thẳng vào Hạng Du, hỏi.

“À... Không có việc gì.” Hạng Du không ngại ngừng nhìn thẳng vào mặt y, khẽ nở nụ cười chết người của mình.

Đáng tiếc vị bác sĩ này không để bản thân bị cuốn hút vào nụ cười hút hồn đó, “Nếu không có việc gì, cảm phiền cậu không quấy rầy tôi làm việc.”

“Ha ha, bác sĩ Phương nói chuyện thật thẳng thắn. Tôi chỉ muốn mời bác sĩ Phương ăn cơm để cảm ơn anh đã chăm sóc bệnh của tôi mà thôi.”

Phương Dĩnh Đông khẽ ngồi dựa vào sau ghế, gác chân lên, nói: “Chữa bệnh cứu người là trách nhiệm của tôi, cậu không cần mời tôi ăn cơm vì điều đó.”

Hạng Du phát hiện Phương Dĩnh Đông người này, làm gì cũng rất chăm chú. Ngay cả lúc nói chuyện với người khác cũng sẽ không làm chuyện khác, mà chỉ chăm chú nói chuyện, ngay cả từ chối người khác cũng rất chăm chú, nghiêm túc.

“Còn có một việc khác, hi vọng bác sĩ Phương giúp đỡ.”

Phương Dĩnh Đông không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu một chút, ý bảo hãy nói tiếp đi. Nhưng chỉ với một động tác đơn giản như vậy đã khiến Hạng Du ngẩn ngơ, là loại kinh diễm.

Dùng từ này để nói về một người đàn ông có vẻ không đúng lắm, nhưng Ác Tục Du hí là ai chứ? Cảm giác về miêu tả của hắn rất chuẩn, ngoại trừ hai chữ kinh diễm không thể tìm được từ khác để hình dung.

Hạng Du đưa một tấm danh thiếp ra, nói: “Tôi là nhà văn. Gần đây muốn viết văn về đề tài bác sĩ, hi vọng có thể trải nghiệm cuộc sống với bác sĩ Phương.”

Nhìn danh thiếp, Phương Dĩnh Đông nhíu chặt lông mày, hiển nhiên là thấy được mấy chữ “Ác Tục Du hí” rồi.

Trong lòng buồn cười phản ứng của y nhưng trên mặt Hạng Du lại có vẻ rất khiêm tốn, kính trọng: “Chuyện này trước đi đến đây tôi đã bàn bạc và xin ý kiến của viện trưởng rồi, viện trưởng cũng rất vui về đồng ý, nói bác sĩ Phương là bác sĩ giỏi nhất bệnh viện, chuyện này cứ đến tìm anh là tốt nhất.”

Chân mày Phương Dĩnh Đông càng nhíu sâu hơn, khẽ nắm danh thiếp, qua một hồi lâu, thời gian dài đằng đẳng tựa như giây tiếp theo y sẽ mềm lòng mà đồng ý thì y nói: “Rất xin lỗi, tôi không có thời gian.”

Sững sờ, Hạng Du cũng không tức giận, chỉ nói: “Sẽ không làm chậm trễ thời gian của bác sĩ Phương đâu. Có vấn đề gì không hiểu, tôi sẽ hỏi lúc bác sĩ Phương nghỉ ngơi, bình thường sẽ không quấy rầy bác sĩ.”

Nhìn thẳng Hạng Du, Phương Dĩnh Đông khẽ cắn môi dưới, “Thời gian bao lâu?”

“Sẽ không quá lâu.” Nghe giọng điệu mềm mỏng của y, Hạng Du vội vàng cố gắng cam đoan: “Chỉ cần ba ngày.”

Khẽ gật đầu coi như đồng ý, Phương Dĩnh Đông lại kéo bàn phím lại gần, “Tôi còn có việc, cậu thích đi đâu thì đi đi.”

Nói xong thật sự không thèm để ý đến Hạng Du nữa, bận rộn gõ bàn phím.

Hạng Du ngồi yên bên cạnh y, nhìn màn hình máy tính phía trước, hình như đang viết luận văn, còn rất chuyên nghiệp nữa, toàn những từ hắn xem không hiểu gì cả. Sau đó liền nhìn chăm chăm vào Phương Dĩnh Đông, cố ý đánh giá trên dưới một lượt. Vị bác sĩ này lại rất chăm chú viết luận văn, căn bản không phát hiện.

Ngẩng đầu, Hạng Du khẽ nhếch khóe môi.

“Bàn tay cầm dao phẫu thuật sao lại đẹp như vậy chứ?”

Nhíu mày.

Rốt cục Phương Dĩnh Đông ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

“Ha ha, xin lỗi.” Về mặt Hạng Du thản nhiên, hoàn toàn không có chút xú gì là xin lỗi cả, “Làm nghệ thuật đều là những kẻ điên, tôi thỉnh thoảng cũng hơi điên điên chút chút ấy mà.”

END 2

3. Chương 3

Con người Hạng Du rất quái dị, ai nói hắn an phận, cam đoan mắt người đó bị mù, nhưng mà hắn thật sự có thể an phận, cả ngày không nói lời nào, cả ngày không phát huy phẩm chất xấu bụng của mình.

Im lặng ngẩn người, đôi khi còn có thể cảm thấy, người này lúc ngẩn người thật sự rất tuần tú, cũng không phải kiểu ánh mắt đại ra giống như người khác. Hắn nghiêng đầu, nâng cằm, ánh mắt chuyên chú, khiến người khác cảm thấy rất hiền hòa...?

Chỉ là bị nhìn chăm chú như vậy, cũng có một loại lỗi giác rằng người đàn ông này rất ôn hòa, khiến người khác mặt đỏ tim đập, rõ ràng là không có gì đặc biệt cả nhưng lại tản ra nét quyến rũ không thể kháng cự. Thế nhưng, đừng hiểu lầm nha, đó chính là ảo giác, hoàn toàn là ảo giác!

Ai nói người đàn ông này ôn hòa, vậy thì người đó cách thời điểm nhìn thấy bản chất xấu xa của hắn không xa rồi, một giây trước là nhất kiến chung tình, giây tiếp theo là vỡ mộng ngàn thu...

Hạng Du nhìn chăm chăm Phương Dĩnh Đông, càng nhìn càng thích, nhìn ngón tay linh động lướt trên bàn phím, mỹ cảm cùng lực đạo kết hợp tuyệt vời, bỗng nhiên rất muốn tiến lên xoa xoa bàn tay đó, muốn biết lúc nắm chặt bàn tay đó giữa hai tay mình sẽ là cảm giác gì.

Sửng sốt một chút liên hưng hăng vỡ mặt hai cái, Hạng Du cảm thấy mình không phải từng từng nữa rồi, là điên toàn bộ mới đúng... Nhất định là mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện quá nồng, xông đến não bị nhũn hết cả ra!

Phương Dĩnh Đông cũng nghe được hai tiếng “bốp bốp” truyền đến, quay đầu nhìn hắn, theo thói quen mà nhíu mày, đáng ghét thật, sao người này ngay cả nhíu mày cũng rất có mỹ cảm vậy?

“Nếu cậu không thoải mái có thể về trước, tôi trễ lắm mới tan ca, chắc cũng phải gần sáng.”

“Cám ơn bác sĩ Phương quan tâm, tôi chỉ sợ mình ngủ quên thôi.”

Phương Dĩnh Đông xem nhẹ nụ cười mê người của Hạng Du, “Tôi là sợ cậu lại phát ra âm thanh kỳ quái, ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

“Không nói chuyện này nữa.” Hạng Du đứng lên, nhìn thoáng qua đồng hồ một chút, tám giờ rưỡi.

“Bác sĩ Phương không đói bụng à? Trễ vậy rồi, vẫn chưa ăn cơm sao?”

“Ừ.” Phương Dĩnh Đông lại vùi đầu vào máy tính, chỉ đối phó đáp lại một tiếng.

“Như vậy không tốt đâu.” Tiến lại gần người đang làm việc, cúi đầu cố ý nhíu mày, về mặt thực tiễn não mà nói: “Sẽ đói đến hư việc đó, lại còn không tốt cho dạ dày nữa. Nếu bác sĩ Phương bị bệnh, tôi sẽ rất đau lòng...”

“Cậu...”

“Ý tôi là, nếu không có một bác sĩ tài hoa như anh giúp đỡ, đối với sự nghiệp sáng tác lần này của tôi tuyệt đối là tổn thất rất lớn.”

Cốc, cốc.

“Bác sĩ Phương!”

Tiếng gõ vừa dứt thì cánh cửa cũng từ từ hé ra, một y tá với bộ dạng cực đáng yêu, bồng bồng khí thế mà đẩy cửa, giọng lạnh lạnh gọi tên Phương Dĩnh Đông.

Phương Dĩnh Đông nhìn y tá hoạt bát kia, chỉ cảm thấy huyết thái dương ầm ầm đau.

Cô bé kia không thềm để ý gì đến Hạng Du, sang sảng nói tiếp: “Bác sĩ Phương, anh không ngoan nha! Sắp 9h rồi mà còn ở đây, không đi ăn cơm. Hồi này Tiểu Thu gọi điện cho em đó, ảnh nói người làm anh như anh đúng là hồ đồ, nói em nhắc anh ăn cơm, còn dặn anh lúc mua cơm không được ăn cay, bao tử chịu không nổi!”

“Ha ha, thật là thú vị, bác sĩ Phương có một người em trai tốt thật.”

“A?” Lúc này cô bé y tá mới phát hiện trong phòng còn có người khác.

Hạng Du mỉm cười rất lịch sự tiến đến trước mặt cô, nói: “Đúng là một cô y tá đáng yêu.”

Mặt cô bé “phụt” một phát đỏ ửng, vừa rồi còn nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ lại biến thành một con thỏ, hai gò má đỏ hồng, không nói được câu nào.

“Anh là Hạng Du, là nhà văn, đến chỗ bác sĩ Phương để trải nghiệm cuộc sống, vì việc viết sách.”

Nói xong còn cố ý nhìn Phương Dĩnh Đông một cái, sau đó mới dời tầm mắt lại cô bé kia.

“Ai nha!”

Cô bé y tá không biết tại sao đột nhiên lại kích động, nhìn Hạng Du, lại nhìn Phương Dĩnh Đông, đôi mắt to tròn trong veo đảo tới đảo lui, giống như vừa phát hiện ra bảo tàng vậy, không đúng, phát hiện ra bảo tàng thì vẻ mặt sao có thể có biểu hiện như vậy, phần khởi đến nỗi dường như có thể ăn thịt người luôn?

“Tiểu Mộc, không được nói lớn tiếng.”

Bác sĩ Phương vừa nói, cô bé liền thè lưỡi, cười khê mà nháy mắt với Hạng Du một cái: “Thật ngại quá, em là y tá của bệnh viện này, Mộc Giai Giai, anh có thể gọi em Tiểu Mộc là được.”

Hạng Du thoáng nhìn về phía Phương Dĩnh Đông, nói: “Lúc có anh ở đây, em có thể yên tâm, anh sẽ để bác sĩ Phương ăn thật no, thật no, một hột cơm cũng không bị rớt đâu.”

“A—!!!!” Tần số lớn...

“Tiểu Mộc...” Phương Dĩnh Đông xoa xoa huyết thái dương.

“Xin lỗi, xin lỗi! Em chỉ là quá kích động thôi... Á, thật xin lỗi, không làm ồn nữa.”

“Được rồi.” Hạng Du nâng tay gạt mấy sợi tóc che mắt mình, kéo áo khoác ngoài lại, “Bây giờ tôi phải đi mua bữa tối cho bác sĩ Phương.”

Tiểu Mộc nhìn động tác vô cùng đơn giản nhưng lại cực kì đẹp trai thậm chí còn có chút cool kia của Hạng Du, mặc dù động tác này khá bình thường nhưng được hắn làm lại có sự... gợi cảm... không diễn tả thành lời...??

“Em cũng ra ngoài.” Tiểu Mộc vừa rời khỏi văn phòng vừa nói: “Bác sĩ Phương làm việc chăm chỉ đi, không làm phiền anh nữa, nhưng không được quá vất vả đó nha!!”

Nói xong thì chạy đi, cũng quên luôn việc đóng cửa, cánh cửa vẫn mở toang.

Phương Dĩnh Đông bất đắc dĩ đứng dậy đóng cửa, chỉ nghe—

“A—cậu đoán xem vừa rồi tớ nhìn thấy cái gì? Ôn nhu công đó!” Giọng của Tiểu Mộc.

“Ở đâu, ở đâu??” Một giọng nói của y tá khác vang lên.

“Vừa rồi, chỗ bác sĩ Phương! Woa

rất mờ ám luôn! Ảnh nói sẽ cho bác sĩ Phương ăn thật no thật no!”

“A

~~!! Ghét thật ~ lời như vậy mà cũng nói được, quả thật đáng yêu chết đi được!” lại là giọng một y tá khác.

“Là một ôn nhu cường công đó! Rất đẹp trai, lại rất có khí khái!! Cảm giác rất oai, còn mặc áo khoác màu đen, a, đẹp trai muốn chết luôn, lúc nháy mắt lại cực kì gợi cảm~~ mê chết người ta rồi~ lần đầu tiên tớ nhìn thấy thế nhưng lại là hình ảnh mặt trời chiếu sáng nơi nơi như vậy. Không chừng còn là một trung khuyến nữa, bây giờ đang đi mua cơm cho bác sĩ Phương đó.” Giọng nói mê trai của Tiểu Mộc.

“Yaaaa~~ hạnh phúc muốn chết ~ tớ nói rồi mà, bác sĩ Phương của chúng ta chính là yêu nghiệt nữ vương thụ đúng chuẩn mà, phải có một ôn nhu trung khuyến công thương mới được ~ a~~” Giọng nói của một y tá thứ ba.

Kết.

Phương Dĩnh Đông khép cửa lại, nghe không hiểu lắm, cũng không để ý làm gì, nhưng mà nói cái gì mà bác sĩ Phương là “yêu nghiệt nữ vương thụ” chứ? Đây là nói tốt hả?

Gà xào sả ớt, thịt bò xào tiêu cay.

Bên cạnh bệnh viện có rất nhiều quán ăn, nhưng đa phần chỉ là quán nhỏ, không có đồ ăn gì đặc biệt, nhưng vừa hay lại có một cái khách sạn rất được. Hạng Du lười chẳng muốn đi xa, cũng có phải thật sự muốn nịnh bộ Phương Dĩnh Đông đâu, chỉ là không có thể nghiệm này nọ, hẳn không thể viết được. Chẳng qua ngẫu nhiên cũng tìm mấy việc hứng thú để làm, cuộc sống nhàm chán quá, tìm một việc để làm, chọc ghẹo cái người mặt đơ kia cũng vui, cho nên vờ vịt một chút là được rồi, không đến mức phải làm lộ chạy đường xa mua cơm cho người ta.

Chọn một quán nhỏ nhìn vệ sinh một chút, chọn hai phần cơm hộp.

“Ông chủ, cho thật nhiều ớt nha, đặc biệt là hồ tiêu đen.”

“Được rồi! Người trẻ tuổi bây giờ đều thích ăn cay, cậu cứ yên tâm đi, ngồi đợi một chút, có ngay.”

Hồi nãy Tiểu Mộc nói bác sĩ Phương không thể ăn cay, dạ dày không tốt, nhưng gà sả ớt là mua cho mình ăn, thịt bò xào tiêu kia cũng không đến nỗi gọi là cay, nhưng mà bỏ thêm hồ tiêu đen lại là – thì cũng chỉ xé cổ họng một chút thôi.

Trong lòng Hạng Du vẽ nên một nụ cười tà ác, tưởng tượng ra gương mặt trăm năm một vẻ của Phương Dĩnh Đông, để ý chịu khổ một chút, không biết nét mặt sẽ thế nào đây.

Trong lúc chờ cơm vì quá chán, Hạng Du châm một điếu thuốc, nâng cằm, ngẫm nghĩ về bộ dạng đau bao tử của Phương Dĩnh Đông, lại thấy hết chán. Quả nhiên cuộc sống quá an nhàn rồi, trừ bỏ viết văn, ăn cơm, ngủ, ngẫu nhiên làm việc xấu một chút cũng thú vị. Hạng Du híp mắt, hơi nhếch miệng, làn khói trắng chậm rãi tràn ra, một bộ dáng người xấu. Phương Dĩnh Đông đúng là một bạn chơi rất thú vị trong trò chơi nhàm chán này.

Cầm hai hộp cơm về, thấy bên đường có một tiệm bánh ngọt, liền đi vào mua hai ly cà phê, ngẫm nghĩ, lại mua thêm một ly trà sữa nóng.

“Hạng tiên sinh đã trở lại à, nhanh thật đó.”

Tiểu Mộc nhìn về phía hành lang, giống như đang đợi Hạng Du về vậy.

“Gọi anh Hạng Du là được rồi, đừng kèm theo tiên sinh.”

“A...vâng!”

Hạng Du nhẹ nhàng đưa qua ly trà sữa, “Anh nghĩ em vừa ăn cơm xong nên mua cho em một ly trà sữa, không ghét chứ? Anh thấy mấy cô bé đáng yêu thường thích uống thứ này, nếu không thích, cầm cho ấm tay cũng được.”

“A không có! Đương nhiên thích, em cảm ơn!”

Hạng Du mỉm cười, cả gương mặt như hoa tươi nở rộ.

“Coi chừng nóng.”

Nói xong liền quay người đi, gõ cửa hai tiếng, mở cửa, đóng cửa, chặn tầm mắt của Tiểu Mộc lại.

Cô bé y tá đứng yên năm giây, liền tuôn một tràng la hét tần số cao, “Rất biết quan tâm a—!!!!!!”

Hạng Du vờ như không nghe thấy.

“Bác sĩ Phương”

“À? Đã trở lại.”

Phương Dĩnh Đông không ngẩng lên, vẫn lật sách trong tay, tiếp tục gõ chữ.

Hạng Du nhú mồm, vừa rồi lúc hẩn ra ngoài Phương Dĩnh Đông ngồi như thế nào thì bây giờ tư thế vẫn như thế đó. Điểm khác biệt duy nhất là sau nửa giờ thì mặt bàn trống trơn đã đầy ắp tư liệu nằm tứ tán, mấy phần tư liệu được kẹp trong bao thì xếp chồng một đồng để trên ghế dựa cạnh bên.

“Hơn 9h rồi, ăn cơm trước được không?”

“Ừ.”

Phương Dĩnh Đông thở dài, nâng tay gạt mấy sợi tóc rơi trước trán, xoa trán một chút.

Hạng Du bước qua, phát hiện không thấy có chỗ nào có thể đặt hộp cơm, đành phải đặt tạm xuống bàn bên cạnh rồi dọn dẹp tài liệu trên bàn một chút, xếp gọn từng tờ từng tờ, sau đó nhặt lên bao nhựa kẹp lại đàng hoàng, rồi đặt lên kệ.

Phương Dĩnh Đông không nói gì cũng không ngăn lại, càng không giúp đỡ, chỉ là lúc Hạng Du sắp dọn bàn xong thì y mới đứng lên cầm hai hộp cơm lại.

Hộp đầu tiên mở ra là cơm gà xào sả ớt.

Quán ăn nhỏ liền không tránh khỏi việc tiết kiệm, có thể lược bỏ liền bỏ, cho nên cơm với đồ ăn đều để chung trong một hộp. Hạng Du cố ý dặn để nhiều ớt, cả hộp ngoài trừ ớt thì cũng chỉ có ớt, đồ tươi một mảnh, nhìn thôi đã gay mũi. Trên mặt cơm cũng đổ một màu của tương ớt.

Hạng Du vội vàng sắp xếp nhưng từ lúc thấy Phương Dĩnh Đông cầm hộp cơm, Hạng Du vẫn dùng biểu tình “không để ý”, kỳ thực lại là “nhìn trừng trừng” mà quan sát y.

Thấy Phương Dĩnh Đông mở hộp cơm ra, nhú mồm, lại đẩy kính mắt một chút, loại biểu hiện này giống như đang nói “Sao lại nhiều ớt đến vậy chứ?” hơn nữa gương mặt toát ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại lộ ra một chút ghét bỏ, một chút trách cứ, ngoài ý muốn lại còn có, một chút giống như... làm nũng?!

Làm nũng, không phải kiểu mè nheo sến súa của mấy cô nhóc, mà giống như mấy đứa trẻ cố gắng rướn cao người để lấy được cái hộp trên đầu tủ, lòng tràn đầy chờ mong mở hộp, kết quả không phải kẹo ngọt ngon lành mà chỉ là mấy công cụ sửa ống nước đơn giản.

Hạng Du thiếu chút nữa thì bật cười, hẩn thật sự không ngờ, một người đàn ông như Phương Dĩnh Đông, lại còn là một người đàn ông sắp ba mươi tuổi, có thể lộ ra vẻ mặt đáng yêu như vậy, so với Mộc Giai Giai còn đáng yêu hơn rất nhiều, chỉ là ớt thôi đó.

Lương tâm trời dậy, Hạng Du không “nhấn tâm”, cũng có thể là sợ bác sĩ nổi tiếng Phương Dĩnh Đông của bệnh viện F ngồi ‘tâm tình’ với hộp cơm gà cay, còn mình thì không mặt mũi mà cười to, vì thể hảo tâm – tốt bụng nhắc nhở.

“Hộp đó là của tôi, của bác sĩ là cơm bò.”

“Ồ.”

Phương Đình Đông rất ít nói, mỗi lần đáp lại cũng chỉ là một âm tiết đơn giản, bất quá nếu cẩn thận nghe, sẽ phát hiện giọng điệu, ngữ khí của y lại rất khác nhau. Lúc trả lời đối phó chỉ “ừ” một tiếng, có chút miễn cưỡng, hơi kéo âm một chút, âm cuối lại mất tiếng, bởi vì trong lòng y hoàn toàn trống rỗng không biết đối phương đang nói gì cả. Một tiếng đáp vừa rồi cũng cụt lủn nhưng có chút ngây ngô, thái độ rất nghe lời, bạn có thể tưởng tượng nổi một người lạnh lùng mang bộ dạng ngơ ngác gât gât đầu không?

Phương Đình Đông đặt hộp cơm gà sang một bên, lại mở một hộp khác ra, lúc mở ra còn len lén liếc nhìn hộp cơm đỏ au bên kia một chút.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Hạng Du không nhin nổi nữa, ghen cười đến nổi bị sặc nước bọt, hắn nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Phương Đình Đông nhìn hộp cơm kia đã thành công mà nhận thức được, trên thế giới này không ngờ còn có người thú vị như vậy, có thể khiến mình mất bình tĩnh cười thành tiếng.

Ánh mắt ấy, nấp sau cặp kính không gọng, đường cong dịu dàng, đuôi mắt hơi nhếch lên một chút, đường mí mắt hơi dài, nhìn ngang có thể thấy được mắt của y rất dài, tăng thêm sự lạnh lùng của cả gương mặt. Nhưng đôi mắt này lại đang rất “oán hận” liếc nhìn một... hộp cơm??!

Nếu đổi thành một hoàn cảnh khác, nếu thứ y liếc không phải là một hộp cơm mà là một người, mặc kệ là nữ hay nam, phỏng chừng đều phải ngoan ngoãn mà đầu hàng, thật sự là, rất có, hương vị.

Hạng Du không ngờ người kia lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn được một chốc mới dời tầm mắt về đặt trên hộp cơm bò của mình, thản nhiên nói: “Ồ nhiều quá, không tốt cho dạ dày.”

END 3

4. Chương 4

Hạng Du trở mình, nhúu chặt lông mày, lấy tay sờ soạng dưới gối, ấn tắt tiếng của cái điện thoại đang kêu inh ỏi nửa ngày trời.

Một cuộc gọi nhờ của [Biên Tập Đáng Ghét].

Cào cào mái tóc rối, nhìn lại thời gian, đã là giữa trưa một giờ rồi.

Hạng Du ngơ ngác ngồi dậy, chọc chọc ga giường, mái tóc loạn xì ngầu, mắt trừng trừng nhìn phía trước. Nếu có một lúc nào đó tỉnh tỉnh Hạng Du để chịu nhất vậy chính là lúc mới rời giường.

Đừng thấy tính tình hắn xấu xa mà nhầm. Mỗi ngày lúc rời giường, bản mặt hắn đều ngơ ngác, là bộ dạng không ngủ đủ giấc, rất giống một con chó khổng lồ. Mà vốn mặt mũi hắn lại nhìn cũng được nên dù mái tóc rối tung như ổ gà nhưng ngược lại nhìn khá dễ thương.

Hai phút sau, Hạng Du mới thật sự tỉnh ngủ, xuống giường, bật máy tính lên, QQ tự động đăng nhập, tiện tay mở diễn đàn lên, xem nhanh qua một lần nữa, số comment của “Gạt bỏ” đã tăng đến chóng mặt, chỉ là vẫn không thấy bóng dáng của Khả Tiểu Chi Nhân đâu cả.

Lướt nhìn máy tính, Hạng Du liền đi rửa mặt, chờ làm mọi việc xong xuôi, quay lại ngồi trước máy tính thì thấy khung chat QQ trên màn hình không ngừng rung rung, giống như bị chứng Parkinson, trung bình cứ hai giây lại có thêm một tin nhắn mới.

[Béo Phệ Bi Kịch] Có ở đây không?

[Béo Phệ Bi Kịch] ???

[Béo Phệ Bi Kịch] Đừng giả chết, tôi thấy cậu lên mạng rồi đó...

[Béo Phệ Bi Kịch] ...

[Béo Phệ Bi Kịch] ... Cút ra đây cút ra đây!

~[Béo Phệ Bi Kịch] Nếu không cút ra đây, bà đến tận nhà mi đó!!

.... Tỉnh lược không ít hơn hai mươi tin...

[Vương Bài Ngốc] Có ở đó không?

[Vương Bài Ngốc] Mọi chuyện sao rồi? Hôm qua đi bệnh viện F chứ?

[Vương Bài Ngốc] ...Du Sama

... Tỉnh lược không ít hơn năm tin...

Hạng Du nhướng mày, Đối Đông Bành không hổ là bạn của hắn, so với một cái chén* thì bình tĩnh hơn nhiều. (*Cái chén là bôi cụ, mà bôi cụ đồng âm với bi kịch.)

Mở ngay phần cài đặt lên, thiết lập invisible với Béo Phệ Bi Kịch sau đó buzz Đối Đông Bành.

Một giây trôi qua.

[Vương Bài Ngốc] !

[Không Phải Du Du] Vừa rồi đi rửa mặt o(v)o

~~[Vương Bài Ngốc] Mệ!

[Vương Bài Ngốc] Trưa rồi còn rửa mặt cái ếu gì nữa? Cũng không phải đàn bà, phải một ngàyba lần sáng trưa tối rửa mặt không quên?!

[Không Phải Du Du] Không phải o(v)o

~~[Không Phải Du Du] Người ta vừa thức dậy ý mờ (*^__^*)

[Vương Bài Ngốc] ...

[Vương Bài Ngốc] Quay lại việc chính! Hôm qua có tìm ra không?

[Không Phải Du Du] Nói cái gì á?

[Vương Bài Ngốc] Đừng có giả ngu! Tôi hỏi cậu Khả Tiểu Chi Nhân là người thế nào?

[Không Phải Du Du] Người đẹp o(v)o~~ cực kì

[Vương Bài Ngốc] = =

[Vương Bài Ngốc] Đại ca cậu có thể đừng buồn nôn vậy được không? Tôi vừa ăn cơm trưa xong đó.

[Không Phải Du Du] Ói ra đi, người ta vỗ lưng cho nà.

[Vương Bài Ngốc] ... Tôi out.

[Không Phải Du Du] Bái bai không tiễn nha.

Hạng Du mặt không đổi sắc làm Đối Đông Bành buồn nôn mà phải out, sau đó bình thản như không quay về đọc mấy cái comment trong truyện mới.

[Linh Hồn Sau Lưng] Đề tài hiện đại. Chẳng lẽ giờ Du Sama định viết ngôn tình sao? Du Samakhoàng phải nói anh ấy không giỏi viết ngôn tình sao?

[Người Qua Đường] Wow~ Bắn quá đi mất thôi! Lại có truyện mới để đọc ~ Đó là nam chính sao nam chính sao ~ thật bá đạo ~ chương một cũng không có nữ, không biết nữ chính là dạng gì đây, thật sự rất chờ mong

~[Fan Cuồng Du Du Đại] Du Du Samathật lợi hại nha~ đây là truyện mới sao? Lại nói Du Du Samadây sớm ghê, mới sáu giờ đã post truyện mới rồi.

Thật ra thì Hạng Du cũng chẳng muốn viết ngôn tình gì đó, chỉ là tối qua khi trở về không ngủ được, hơn nữa “Gạt bỏ” cũng đã kết thúc rồi nên muốn viết cái mới. Ban đầu cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều chỉ là

thuận tay rồi viết ra thôi. Không ngờ càng viết càng hăng, cho nên thức nguyên một đêm để viết. Sáng sớm sáu giờ post truyện mới lên diễn đàn rồi mới đi ngủ.

Nói đến ngày hôm qua, Hạng Du không đợi Phương Dĩnh Đông tan việc đã đi rồi, bởi vì thật sự rất nhàm chán. Lúc bác sĩ Phương làm việc tuyệt đối không để ý đến người khác, rất chăm chú làm việc. Theo Hạng Du quan sát, người này sẽ không một lúc làm hai việc, chỉ có thể làm một việc, mặc kệ việc đó nhỏ nhặt thế nào cũng sẽ vô cùng chăm chú. Thế nên có làm cũng không hết việc.

Lúc về đến nhà đã là 11:30 rồi. Phương Dĩnh Đông vẫn còn trực đêm ở bệnh viện, các bác sĩ trực ban khác đã sớm đi ngủ từ sớm, có việc gì thì các y tá sẽ gọi. Nhưng Phương Dĩnh Đông lại giống như rất cố chấp, vẫn luôn cố gắng hoàn thành luận văn, viết được kha khá lại để đó qua xem phòng bệnh, cố gắng hoàn thành mọi chuyện.

Hạng Du rất buồn bực, người này làm việc cũng không sợ mệt. Thật ra cũng không cần trực đêm nhưng bác sĩ thực tập tạm thời lại có việc bận, Phương Dĩnh Đông mới phải đi trực thay. Nhìn bề ngoài là một người lạnh lùng thế mà sao lại tốt bụng như vậy chứ?

Khoảng hai giờ rưỡi, Hạng Du cảm thấy hơi đói, nên mặc áo khoác đi ra ngoài.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng chan hòa, Hạng Du không mặc áo khoác đen nữa mà một thân đồ trắng, nhìn rất nhẹ nhàng. Thậm chí mới nhìn còn có cảm giác như một cậu trai nhà giàu. Quả nhiên, hẳn chính là loại người rất giỏi ngụy trang...

Đi linh tinh không có mục đích, thế mà lại đến gần bệnh viện F. Ngày hôm qua trời đã tối nên không thấy gì, ở cách bệnh viện không xa có một quán bán cháo, cửa kính sát đất cực lớn trong suốt, ánh sáng rất hài hòa, lại được trang trí theo kiểu cổ xưa, cửa sổ sát đất thật to bao hết một vòng trước mặt, nhìn rất giống phong cách đang lưu hành ở Trung Quốc.

Ngay bên cạnh.

Quán bán cháo là hàng bán 24/24. Hạng Du đẩy cửa đi vào, bên trong vô cùng sạch sẽ, giá cả cũng không đắt.

Đi đến quầy chọn món ăn, sau đó tìm chỗ ở gần cửa sổ ngồi xuống.

Trong quán cháo không có một ai chỉ duy nhất mình hắn. Là quán cháo ở gần bệnh viện thì ắt buồn bán phải rất tốt mới đứng nhưng tiếc là quán cháo này ở chỗ rất vắng vẻ. Nếu không phải Hạng Du không có việc gì làm, mò mẫm đi dạo loang quanh thì cũng chưa chắc đã tìm được nó. Hơn nữa, trang trí bên trong quán cháo rất tinh tế, cầu kì, khiến người ta có cảm giác xa lạ không dám đến gần.

Người làm bên trong quán cũng chỉ có hai người, đương nhiên đầu bếp phía sau hắn không nhìn thấy được, người thu ngân nhìn có vẻ như là sinh viên khoảng tầm hai mươi đến làm công thôi.

“Cháo của ngài đây.”

Ông chủ chắc là người này, khoảng chừng 25 – 26 tuổi, cao tầm 1m8, lớn lên rất đẹp trai, vừa nhìn liền thấy ngay đây là mẫu đàn ông tốt, người chồng dịu dàng lại tràn đầy sức sống, tuyệt đối không phải kiểu giả tạo như Hạng Du... Ở trong mắt đám con gái chắc chắn là rất đắt giá.

Hương vị cháo không tồi. Đã quá giờ ăn trưa, dù sao cũng không có việc gì làm, Hạng Du đi vào bệnh viện, tiếp tục cuộc sống trải nghiệm của hắn.

“Lại tới nữa nè~” Mộc Giai Giai vừa thấy Hạng Du thì vô cùng nhiệt tình, lại gần chào hỏi, đôi mắt to tròn cười híp lại thành một đường chỉ, gương mặt nịnh nọt, giống như sợ người khác không biết cô bé không phải kẻ gian trá thì là đạo chích vậy.

Hạng Du cười mê người một cái, cộng với bề ngoài của cậu chàng nhà giàu, lập tức làm tan chảy trái tim cô y tá nhỏ nhỏ, khiến cô bé kích động, hưng phấn không thể chịu nổi, thiếu chút nữa thì shock tại chỗ luôn.

Chờ cô y tá kia bình tĩnh trở lại, hắn đã đi vào phòng làm việc rồi. Hạng Du biết rõ, trên thế giới này có tồn tại một loại sinh vật được gọi là “hủ nữ”... Mặc dù hắn không viết loại truyện này nhưng trong diễn đàn không thiếu hủ nữ, mà thân hắn đã lăn lộn trong diễn đàn rất lâu rồi, mưa dầm thấm đất, muốn không

biết cũng khó. Mà Mộc Giai Giai, gương mặt lộ rõ biểu tình khoa trương con cừu trắng nhỏ xinh gặp phải đại hôi lang độc ác, muốn bao nhiêu trắng trợn có bấy nhiêu trắng trợn. Lúc không có chuyện gì, trêu đùa, chọc cô bé chút cũng không sao, nhưng Hạng Du mới không ngu ngốc tự đâm đầu vào một người suốt ngày mơ màng nghĩ linh tinh như thế...

Cửa không khóa, nhưng bên trong không thấy ai, máy tính vẫn đang mở, Hạng Du cũng chẳng khách sáo gì, ngồi bẹp xuống ghế, mặt không biểu tình liếc nhìn máy tính, giống như coi đó là máy tính nhà mình, rất tự nhiên mà đứng dậy.

Trong máy tính chẳng có thứ gì đặc biệt, đơn giản chỉ là một đồng luận văn, báo cáo học thuật khô khan, nếu không thì cũng là phân tích về bệnh án các loại... Mở công cụ tìm kiếm tìm QQ, mở ra, thói quen kiểm tra Trojan. Thực ra, ban đầu, Hạng Du cũng chẳng ôm chút hi vọng nào, kết quả thật bất ngờ, mật mã được tự động lưu, cứ thế bấm đăng nhập luôn, sau đó ở cài đặt thiết lập thành tự động đăng nhập.

Bĩu môi, hóa ra bác sĩ Phương là loại người cuồng công việc, avata trong QQ cũng là hai cây dao phẫu thuật sáng chói. Danh sách bạn tốt ít đến đáng thương. Có một đồng lời mời kết bạn, Hạng Du lần lượt chọn từ chối. Sau đó trong mục tìm kiếm bạn bè, gõ số QQ của mình vào, chọn nút kết bạn.

Làm xong các động tác liên tiếp, Hạng Du ngồi tựa về phía sau, thay đổi tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Tích tích tích –

Bạn tốt [Lưu Văn Tổ Vũ] Trà Thiết Quan Âm hảo hạng, giá cả hợp lí, nhập hàng trực tiếp từ xưởng sản xuất, nếu muốn xin hãy liên lạc.

Trà Thiết Quan Âm: một loại trà ô long, một trong mười loại trà nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Hạng Du nhìn khung thoại nhảy ra bỗng nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

Xóa thẳng tên Lưu Văn Tổ Vũ, tên gì đây cơ chứ, nghe có vẻ rất ý thơ nhạc họa đó, thật ra chẳng có ý nghĩa gì cả, còn là một cái quảng cáo nữa chứ. Thật không hiểu, sao y lại thêm người này làm bạn chứ. Chẳng lẽ Phương Dĩnh Đông trước khi thêm ai đó cũng không nhìn qua sao?

Nhìn danh sách bạn tốt một vòng, tổng cộng có 5 cái nick, hai cái là quảng cáo vớ vẩn, bị Hạng Du quyết đoán xóa thẳng tay rồi.

Chỉ còn lại ba cái. Một cái là [Lưu Thủy Bất Hủ], có một status rất cá tính: áu áu áu, vừa thấy được một trung khuyến ôn nhu bá đạo công a!

Hạng Du đề huýt thái dương của mình lại, Mộc Giai Giai không thể nghi ngờ.

Một người khác tên là [Tiểu Thu], status là: Anh trai, áo khoác áo khoác áo khoác! Đừng quên tan ca nhớ mặc áo khoác!

Những lời này có chút quen. Hạng Du nhớ rõ ngày đó ở thang máy có gặp một người cũng nói như vậy, vẻ ngoài rất giống Phương Dĩnh Đông, hình như là em trai của y.

Một cái cuối cùng là [Nụ Cười Của Em], status là: Thích nụ cười của em, thích em.

Hạng Du nổi da gà. Status mà còn hơn lời tình ca, buồn nôn chết người, đầu năm nay loại người này thật sự cũng không thiếu.

Tích tích tích –

[Nụ Cười Của Em] Dĩnh Đông? Em onl hả? Anh thấy em rồi nhé.

Lại một nùi da gà nữa.

Bản chất xấu xa của Hạng Du lập tức như măng mọc sau cơn mưa, đâm chồi nảy lộc, từ dưới đất chui lên, đôi mắt hơi híp lại. Nếu như Đối Đông Bành nhìn thấy, nhất định sẽ cong móng chạy trốn. Bởi vì lúc Hạng Du nheo mắt cười như vậy, chính là muốn nói, hắn đang suy nghĩ chuyện thú vị. Mà định nghĩa chuyện thú vị của Hạng Du chắc chắn là xây dựng niềm vui của mình trên sự đau khổ của người khác.

Thuần thực gõ bàn phím.

[Gạt bỏ] Đúng nha o(v)o

~~Vừa nãy Hạng Du chỉ chăm chăm nhìn avata mà không chú ý đến tên của Phương Dĩnh Đông, lại là Gạt Bỏ?! Status ghi là “Em sẽ gộp cả một nửa kia của anh cùng sống cùng đi ra ngoài... Không rời, không bỏ!”

Đoạn văn này mới nhìn thì cảm thấy rất bình thường nhưng thật ra là lấy từ trong “Gạt Bỏ” ra. Chính là lúc mọi người nói với nữ ma đầu kia, trưởng phu của nàng giả chết nhưng nữ ma đầu lại tin là thật, nói ra những lời này. Lúc đó, tể bào văn nghệ của Hạng Du cũng là đột nhiên sống dậy. Bình thường hắn sẽ không viết một câu buồn nôn như vậy nhưng lúc đó bỗng nhiên rất muốn viết. Vì thế cho tới giờ, hắn vẫn đều nói câu văn này chính là một nét bút hồng trong cuộc đời sáng tác văn chương của mình nhưng cũng chẳng muốn xóa đi.

Sững sờ, sau đó Hạng Du lại rất khoái trá nở nụ cười, rõ ràng chú ý đến mình như vậy, ít nhất là rất quan tâm đến văn chương của Ác Tục Du hí nhưng lại gửi một comment không hề nể mặt như thế.

Người này thật sự rất kì quái, rất thú vị.

Tích tích tích –

[Nụ Cười Của Em] Xem ra hôm nay Dĩnh Đông rất vui vẻ. Có chuyện gì mà vui vậy em?

“Hừ”. Hạng Du cười nhạo một tiếng, Nụ Cười Của Em nói chuyện như bọn buôn người. Mới đầu có vẻ như rất dịu dàng nhưng nhìn kiểu gì cũng chẳng có chút ý tốt nào cả.

[Gạt bỏ] Không muốn nói cho anh thì làm sao bị giờ o(v)o

~~Sau khi gửi tin đi, phải chờng nửa phút đồng hồ, đối phương mới trả lời.

[Nụ Cười Của Em] Dĩnh Đông cũng biết nói đùa rồi.

[Gạt bỏ] Out đây, báai bai.

Hạng Du sau khi đánh dấu chấm tròn, con chuột nhanh chóng điểm vào nút chéo đỏ ở góc trên bên phải, thoát khỏi QQ, tưởng tượng về mặt đối phương, thật sự rất thú vị.

“Bác sĩ Phương.”

Hạng Du vội vàng đứng dậy đi lòng vòng, cửa liền bị mở ra, đi vào không chỉ mình Phương Dĩnh Đông còn có một bác sĩ khác nữa.

Vị bác sĩ kia vóc dáng cao gầy, khoảng chừng ba mươi tuổi, hai má hơi lõm vào trong, mắt cười híp lại, một tay cầm cặp tài liệu, một tay đẩy cửa, miệng nói không ngừng, “Bác sĩ Phương nếu không thoải mái thì đừng tới nữa, chút nữa nếu Tiểu Thu biết lại tới giết người đó, rồi cả bệnh viện lại náo loạn cả lên.”

Hạng Du nhìn thoáng qua Phương Dĩnh Đông, quả thật sắc mặt không tốt lắm, có chút mệt mỏi.

“Ai nha, cậu chính là Ác Tục Du hí mà viện trưởng nói đó sao?”

“Xin chào, Hạng Du.”

Hạng Du nói, bắt tay với người đàn ông.

Vị bác sĩ kia cười híp mắt, “Vợ của tôi là fan hâm mộ ruột của cậu đó, yêu cậu còn nhiều hơn yêu tôi nữa, thật khiến người ta đau lòng ~ A, đúng rồi, có thể kí tên cho tôi không? Có cơ hội tốt thế này nhất định phải xin được chữ kí. Kí ở đâu thì tốt đây nhỉ? Ừm. Kí ở trên áo khoác được không?”

Người đàn ông nói cả buổi, cởi áo blouse xuống muốn Hạng Du kí tên.

“Bác sĩ Tống...”

Không đợi Phương Dĩnh Đông nói xong, bác sĩ Tống đã nói tiếp: “Được rồi, được rồi, giỡn chút thôi mà, vậy thì...” lôi một quyển sổ ra, đưa cho Hạng Du, “Thôi thì kí ở đây đi.”

Hạng Du không nói gì cả, nhìn thoáng qua Phương Dĩnh Đông, cầm quyển sổ rồi kí lên đó.

“Được rồi, được rồi, không quấy rầy nữa, cảm ơn.” Bác sĩ Tổng lấy được chữ kí thì ngồi xuống bàn của mình, lấy di động ra chụp chữ kí kia lại, sau đó lại ần ần mấy cái, chắc là gửi tin nhắn cho vợ của mình rồi.

Phương Đình Đông vuốt huyết thái dương, cũng ngồi vào vị trí máy tính đã bị người ta “động tay động chân” của mình.

“Bác sĩ Phương.”

“Hửm...”

“Anh không khỏe à, bệnh rồi sao?”

Phương Đình Đông ngây ngẩn một chút, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là có chút mệt thôi.”

“Ấy ấy – gì mà không có gì chứ.” Bác sĩ Tổng bắt chéo chân, tựa vào ghế phía sau, ngồi rất thoải mái, con mắt lại nhìn chăm chăm điện thoại di động, hờ hững nói: “Người này hôm qua trực ca đêm, hình như không ăn uống tử tế, lúc này bị đau dạ dày, mặt mũi trắng bệch, buổi trưa còn chưa ăn gì cả.”

Đang nói đột nhiên hét lên một tiếng: “Có tin trả lời rồi!”

Hạng Du liền nhớ đến suất cơm hẩm mua ngày hôm qua, còn có một cốc cà phê lớn kia nữa, ban đầu chính là cố tình chĩnh y, xem ra mục đích đạt được rồi, người này quả nhiên bị đau dạ dày rồi.

Phương Đình Đông liếc mắt nhìn Hạng Du, dừng một chút, mới nói: “Không có chuyện kia, chỉ là mệt mỏi.”

END 4

5. Chương 5

Hạng Du cảm thấy rất thất vọng với bản thân.

“Ngài gọi một phần cháo vịt hầm nấm, một phần cháo thịt hầm trứng muối, một phần bánh xếp chiên, đều là mang về...Lập tức có ngay, phiền ngài chờ một chút.”

Ngồi trong quán cháo, vẫn ở vị trí lúc này hẩn ngồi, chưa đến một tiếng đồng hồ mà Hạng Du lần đầu tiên có cảm giác “cảm khái rất nhiều”.

Quả nhiên đám bạn Đối Đông Bành với Giang Dịch Tề chẳng hiểu mình gì cả, mình đây kỳ thật đặc biệt thiện lương, đặc biệt tốt bụng, đặc biệt mềm lòng, xấu xa này nọ căn bản là đối thủ một mất một còn với mình, là thiên địch!

Nghĩ như vậy, tự Hạng Du cũng thấy mình ghê tởm.

Vốn mấy từ như “cảm giác tội lỗi” này nọ, từ nhỏ đến lớn Hạng Du chưa từng biết viết, cũng không bao giờ muốn viết.

Một câu “Không có chuyện kia” của Phương Đình Đông khiến hẩn khó chịu vô cùng, giống như Hạng Du là một tên tiểu nhân đê tiện, chỉ biết dùng mấy chiêu trò hạ lưu mà thôi vậy.

Hẩn chơi người ta, người ta phải tức giận, đổ mặt tía tai mà mắng hẩn hoặc là dùng cùng biện pháp trả thù lại. Mấy điều đó khiến Hạng Du rất có cảm giác thành tựu nên càng chơi càng hăng. Nhưng Phương Đình Đông lại cố tình chỉ nói một câu “Không có chuyện kia.”

Đây là chuyện gì?

Hạng Du phiền não vô đầu, mạnh tay đến mức khiến mái tóc ngay ngắn biến thành ổ gà thì mới cam lòng dừng lại. Trên tấm biển nhỏ có đề “Cấm hút thuốc”, Hạng Du xoay xoay điều thuốc, thấy không châm lửa được liền dùng sức bẻ đôi hết mấy điếu còn lại trong bao thuốc.

Lúc trở lại, bác sĩ Tống vẫn còn đang nhắn tin với bà xã, phỏng chừng là bà xã của anh ta đang vô cùng hưng phấn, nhắn tin này giờ cũng hơn 40 phút rồi, hơn nữa tần suất cũng không thấp chút nào.

Phương Dĩnh Đông thì đang xem bệnh án.

Hạng Du đặt gói to lên bàn, cẩn thận đặt một cái chén nhựa trong suốt vào tay Phương Dĩnh Đông, lại lấy ra một hộp khác, bên trong là bánh xếp chiên mới mua khi này.

Cuối cùng là lấy ra một đôi đũa cùng chiếc thìa được bọc lại trong khăn giấy đưa cho Phương Dĩnh Đông.

Phương Dĩnh Đông có chút sững sốt rồi mới tiếp nhận cháo với đũa, nói: “Cám ơn”

Hạng Du rất phong độ mà cười nói: “Nếu bác sĩ Phương cảm động đến vậy thì buổi tối mời tôi ăn cơm là được.”

“Ừ.” Phương Dĩnh Đông hóp một ngụm cháo, gật gật đầu, “Có thể, tối nay tôi không có ca trực.”

“...”

Hạng Du có chút xấu hổ, chẳng qua chỉ là một câu nói đùa mà thôi nhưng người này lại đáp lời nghiêm túc đến thế, thật không biết là công năng lý giải vấn đề của y có trực trặc hay là y căn bản không biết đùa giỡn là gì đây nữa.

Nói chơi với người như thế, kỳ thật là một chuyện rất ư là đau khổ.

“A, có cháo ăn à, quá tốt luôn.”

Bác sĩ Tống còn đang nhắn tin, ngẩng cổ sang nhìn bát cháo vệt hầm nấm kia của Phương Dĩnh Đông, “Còn có bánh xếp chiên nữa.”

Hạng Du đã dự trước là sẽ có việc này, đem túi plastic còn lại đưa qua cho bác sĩ Tống.

Bác sĩ Tống cũng không khách sáo, trên miệng nói thật ngại này nọ liền cầm đi, tay hoa hai ba cái liền mở được hộp cháo, “Trứng muối à, tôi thích nhất đây.”

Chậc chậc miệng, còn nói: “Ai da ai da, tôi vẫn nên ra ngoài ăn thì tốt hơn, bằng không nhìn thấy bánh xếp lại thèm ăn.”

Vừa nói, vừa bưng chén cháo, thuận tay ấn nút gửi đi tin nhắn vừa nhắn xong, đi ra cửa.

Ba bốn giờ chiều mùa thu, ánh nắng luôn ôn hòa ấm áp, những tia nắng nhỏ chiếu xuyên qua cửa sổ, dừng lại trên bàn làm việc của Phương Dĩnh Đông.

Ăn xong thì có chút buồn ngủ, vốn là ngày hôm qua cũng chưa được ngủ đủ giấc, buổi sáng chỉ về nhà nghỉ một chút, ngủ chập chờn liền thức dậy vào lúc gần trưa.

Phương Dĩnh Đông có một em trai. Gọi là Phương Dĩnh Thu, nhỏ hơn y năm tuổi, năm nay hai mươi bốn, nhìn rất giống y, chính là người con trai mà Hạng Du gặp ở cửa thang máy kia. Bất quá tính tình hai người lại không giống nhau lắm, Dĩnh Thu không có sự trong sáng nhưng lạnh lùng của y, bộ dạng tuy thanh tú nhưng mà là người nóng nảy bộc trực.

Nếu để cậu biết Phương Dĩnh Đông lại bị đau dạ dày nhất định sẽ làm ầm lên, cho nên bình thường Phương Dĩnh Đông luôn chủ động giấu nhẹm, cho nên dù có đau cả một buổi tối cũng sẽ không gọi người đến chăm sóc. Muốn nói đến con người Phương Dĩnh Đông thì, y thuật tốt không bàn đến, nhưng trừ bỏ giải phẫu, khám bệnh, viết luận văn về học thuật, thì mấy cái khác đều không rành, nấu nướng cũng chỉ biết nấu mì, tâm tư của y đều đặt trên công việc. Vốn thâm nghĩ gục đầu trên bàn nghỉ ngơi một chút là được rồi, ai ngờ nằm một cái liền ngủ mê man. Hạng Du đi bỏ rác, lúc trở về thì thấy Phương Dĩnh Đông đang ngủ. Nằm trên bàn, hai tay khoanh tròn gối đầu, kính mắt đặt bên cạnh, một đôi mắt phượng nhắm chặt, mi mắt kéo dài tuy rằng không uốn cong như con gái nhưng lại sâu hơn người bình thường rất nhiều, thỉnh thoảng lại vô thức mà run nhẹ. Ngủ rất ngon lành, hô hấp đều đặn, bả vai cũng buông lỏng.

Cố hết sức đi thật nhẹ, Hạng Du nghĩ đầu mình nhất định bị cửa kẹp khi bước vào phòng lúc này, bằng không sao lại lọt áo ngoài đắp cho người này chứ, sợ y cảm lạnh sao?

Nhẹ tay nhẹ chân đắp xong áo, di động Phương Dĩnh Đông đặt trên bàn đột nhiên lóe sáng, không cài chuông, chỉ chỉnh rung.

Hạng Du theo bản năng liền chụp lấy di động, sợ đánh thức y, liếc mắt qua màn hình, nếu là điện thoại quan trọng thì phải gọi y dậy, nhưng mà, vừa nhìn liền sửng sốt –

Nụ cười của em...

Nhíu mày, Hạng Du nhìn Phương Dĩnh Đông vẫn đang ngủ rất say kia, ần nút nhận cuộc gọi.

“A lô?”

“...”

Hạng Du nghe được giọng đối phương, hần cũng không lên tiếng mà nhẹ nhàng đi khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

“Alo? Dĩnh Đông?”

Hạng Du đứng trên hành lang, dựa lưng vào cửa sổ, chỉ nghe chứ không lên tiếng.

“Dĩnh Đông, sao em không nói gì vậy?” Người đàn ông đang nói chuyện kia rất kiên nhẫn.

“...Anh đã làm món cá em thích ăn, buổi tối anh đem đến nhà em được không?”

Hạng Du nhíu nhíu mày, khẽ cười một tiếng.

“Sao vậy?” Người đàn ông kia vẫn nhất mực dịu dàng nói, “Không thể sao?”

“Thật ngại quá.” Hạng Du rốt cục cũng lên tiếng.

Giọng của người bên kia rõ ràng hơi khựng lại một chút, “Anh là ai?”

Hạng Du không để ý đến câu hỏi của gã, trên mặt tràn đầy ý cười, nói: “Tối nay bác sĩ Phương có hẹn rồi.”

“Anh...”

Nói xong, không đợi đối phương có phản ứng gì liền cúp máy, đúng theo phong cách xấu xa của Ác Tục Du hí! Tin tưởng mấy trò này Béo Phệ Bi Kịch đã lĩnh hội không ít lần.

Hạng Du cúp điện thoại, vuốt tóc, lại lấy điện thoại mình ra, đầu tiên dùng điện thoại của Phương Dĩnh Đông gọi qua một cuộc, sau đó lưu số người ta vào danh bạ, đặt tên “Khả Tiểu Chi Nhân”. Lại chọn một số, gọi đi, gọi đến năm lần cũng không có ai nghe.

“Ai dô, Du sama ở đây à, tôi đang tìm cậu đó.”

Hai tay bác sĩ Tống đặt trong túi áo blouse, thản nhiên bước lại gần hần.

“Anh đến vừa đúng lúc,” Hạng Du đưa điện thoại của Phương Dĩnh Đông cho anh ta, “Anh giúp tôi để cái này lên bàn anh ấy, tôi có việc đi ra ngoài một chuyến, lúc tan ca tôi sẽ về, nói anh ấy đừng về trước, chờ tôi.”

Vừa nói vừa đi về phía thang máy.

“A?” Bác sĩ Tống cầm di động, nhìn Hạng Du khuất dần sau thang máy, lầm bầm: “Bà xã tôi nói lập tức sẽ đến đó, bây giờ phải làm sao đây?”

Hạng Du ra khỏi bệnh viện, bắt một chiếc taxi, nói địa chỉ cho tài xế, cách bệnh viện không xa lắm, chỉ đi mất có mười phút.

Là một khu nhà cao cấp, loại chung cư cùng một kiểu, Hạng Du theo thói quen bước vào, lên thang máy, bước ra, sau đó...

Gõ cửa...

Chung cư này một tầng chỉ có hai phòng, nhưng tầng này lại chỉ có một phòng này mà thôi, nhấn chuông cửa hai lần, không ai để ý.

Hạng Du không kiển nhẵn mà nhú mảy, nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó liền “động thủ” gõ cửa, “động” tới mức cánh cửa kêu rầm rầm mà vẫn không ai để ý.

Cuối cùng liền trực tiếp dùng chân đá.

“Được rồi, được rồi, đừng đá nữa, đồ mọi rợ!”

Từ trong cửa rốt cục cũng có chút động tĩnh, một giọng nói không lớn, chậm rãi truyền đến, mang theo chút cảm giác chưa tỉnh ngủ.

Cửa mở, “Biết ngay là cậu mà, trừ cậu ra còn ai dùng chân gõ cửa chứ.”

Người mở cửa là một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi, vẫn đang mặc áo ngủ, đúng là còn chưa tỉnh ngủ.

Hạng Du không để ý đến mấy lời lầu bầu của người kia, vào cửa, kéo bức màn ra một cách bạo lực, ngồi lên sofa, về mặt âm trầm nói: “Mi không tiếp điện thoại, năm lần.”

“Đệch,” người đàn ông kia cào cào tóc, ngồi xuống đối diện Hạng Du, ngáp một cái, “Cậu gọi tôi phải nhận sao, tôi cũng không phải mấy người biên tập xui xẻo của cậu, cũng không phải fan. Hơn nữa đêm qua cày game cả đêm, giờ phải ngủ bù.”

Hạng Du xem thường, “Đối với cậu mà nói, không phải chỉ là cầm máy thôi sao, ngủ bù cái mịe gì?”

“Cái gì mà cầm máy, hôm qua đụng phải một tên đáng ghét, hao hết tinh lực của tớ!”

Hạng Du không chờ người kia nói xong thì bắt chéo chân, nói rõ từng chữ một: “Đó không phải chuyện của ta, ta muốn học làm cá, mi dạy.”

“Cái gì?” người kia sững sốt, nói: “Mi muốn học nấu ăn?”

“Ừ.”

Người kia nhìn Hạng Du từ trên xuống dưới giống như nhìn thấy quái vật, “Nghề nghiệp của ta là chơi cờ, không phải đầu bếp, mi muốn học nấu ăn cảm phiền đến lớp nấu ăn báo danh, hoặc là lớp nữ công gia chánh!” cố gắng nhấn mạnh hai chữ “gia chánh” kia.

“Không kịp, tối nay ta phải học xong.” Hạng Du nói xong lại bổ sung thêm một câu, “Trong những người ta quen chỉ có Giang Dịch Tề mi là biết nấu ăn.”

“...”

Giang Dịch Tề cảm nín, tự cảm thấy bản thân nếu muốn nói chuyện với Hạng Du thì đúng là rất lao lực.

Buổi tối, 6h.

Bác sĩ Tống hết ca liền về nhà, vừa đi vừa dỗ bà xã. Tại sao lại phải dỗ? Đương nhiên, bởi vì anh ta dám có can đảm làm bà xã leo cây. Không phải Ác Tục Du hí làm mà là bác sĩ Tống làm! Hết cách thôi, bà xã đại nhân là lớn nhất, không gặp được tác giả hâm mộ lẽ nào còn muốn giảo biện à?

Phương Đình Đông vẫn chưa đi, tiếp được một cuộc điện thoại của Phương Đình Thu, đại ý là gần đây ở trường khá nhiều việc, phải viết luận văn, không thể mang cơm đến cho y, sau đó đe dọa kèm uy hiếp y một phen, nói nếu không ăn cơm thì sẽ thế nào thế nào bla bla.

Di động đột nhiên lại rung lên hai cái, là một dãy số lạ. Phương Đình Đông nhận cuộc gọi.

“Bác sĩ Phương.”

“...?”

“Ha ha, có phải đang rất thất lạc vì sao tôi biết số điện thoại của anh không?”

Nụ cười hàm chứa sự chắc chắn cùng ngang ngạnh, giọng nói trầm thấp lúc cười lại có một chút say mê lòng người, trừ bỏ Hạng Du thì còn có ai?

Phương Đình Đông chỉ hơi hốt hoảng một chút, lập tức nói: “Không thất lạc.”

“Thật không thú vị gì hết, bác sĩ Phương quá trấn tĩnh rồi.”

“Cậu là con nít sao? Còn cần tôi dụ ngọt.”

“Đương nhiên không phải, tôi hai mươi sáu rồi, tuy rằng nhỏ hơn bác sĩ Phương ba tuổi nhưng cũng không phải con nít đâu.”

“...”

“Tôi ở dưới lầu, anh xuống đi.” cuối cùng sau khi thực hiện xong cuộc đối thoại thiếu não kia, Hạng Du mới nói vậy.

Phương Dĩnh Đông đáp lại rồi cúp điện thoại.

Phía dưới bệnh viện có đậu một chiếc Jeep màu đen, Hạng Du đến nhà Giang Dịch Tề học nấu ăn, sau đó thuận tay mượn luôn xe của người ta, nói là vì bây giờ nếu về nhà lấy xe thì không kịp nữa cho nên liền trưng dụng.

Sắc trời đã chuyển tối, ánh sáng lơ nhờ không nhìn rõ lắm, chỉ có đóm lửa từ điều thuốc là nhìn thấy rõ ràng, Hạng Du tựa vào cửa xe Jeep, tay phải kẹp thuốc, tay trái cầm một túi giấy nhỏ để gạt tàn.

Vừa ngược mắt thì nhìn thấy Phương Dĩnh Đông, hần liền dụ thuốc rồi bỏ vào túi giấy kia, đi xung quanh tìm thùng rác, ném, lúc trở về thì thấy Phương Dĩnh Đông đã đi tới.

“Lên xe.”

Phương Dĩnh Đông lên xe, cài dây ăn toàn, quay đầu lại nhìn Hạng Du, “Đi đâu?”

“Nhà anh.”

Hạng Du dùng lời ít ý nhiều để nói sau đó khởi động xe.

“Nhà tôi?”

“Đúng, đến nhà anh, anh không phải muốn mời tôi ăn cơm sao?”

Phương Dĩnh Đông cứng người, rất mất tự nhiên mà quay đầu nhìn phía trước, dùng tay nâng nâng kính một hồi mới nói: “Tôi không biết nấu ăn.”

“Tôi biết, tôi sẽ làm, anh chỉ đường là được.”

Thực hiển nhiên Phương Dĩnh Đông không ngờ rằng Hạng Du biết nấu nướng, bất quá cũng không hỏi nhiều, chuyên tâm chỉ đường.

Hạng Du đương nhiên cũng không nói thêm là mình chỉ vừa mới học.

END 5

6. Chương 6

Lúc xuống xe, Hạng Du lấy trong cốp ra bốn cái túi bóng, hai cái màu đen, hai cái trong suốt bình thường. Chắc hẳn trong túi đen là cá, vẫn còn sống, đang giãy đành đạch trong túi.

Hai cái khác chắc là đựng lẫn cả gia vị cùng bia bọt gì đó.

Hạng Du cầm hai túi, Phương Dĩnh Đông cũng tới cầm giúp hần, hai người đi lên tầng. Nhà Phương Dĩnh Đông không nhỏ, nhưng chỉ có một người ở, em trai y bình thường đều ở trong trường.

Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Phương Đình Đông lớn lên đẹp trai. Trong ba mươi sáu kể, mỹ nhân kể cũng không chỉ nói một mình phụ nữ, còn có cả đàn ông. Nếu đàn ông mà cũng được gọi là mỹ nhân, như vậy, y tuyệt đối chính là một mỹ nhân. Về ngoài lạnh lạnh lùng lùng, chính là một lãnh mỹ nhân không hơn không kém, nhưng chỉ là vẻ bên ngoài, quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Tiện tay ném đồng rác rưởi trên ghế sofa vào thùng rác, Phương Đình Đông nhìn căn phòng một chút cũng không thể khen được này một chút, mặt không biểu tình, nói: “Phòng có chút lộn xộn, cậu ngồi đi.”

Hạng Du giúp y đặt lại mấy cái cốc nằm chỏng chơ lung tung trên bàn, nhìn sofa, một đồng tài liệu chất thành từng chồng, bìa đựng tài liệu cũng ngổn ngang khắp nơi, làm gì còn chỗ nào để ngồi nữa đây?

Xếp chồng đồng tài liệu gọn vào một chỗ, Hạng Du ngồi xuống, khoe miệng khe nhếch lên, cười híp mắt nói: “Cũng được, không lộn xộn lắm.” Mặt không đổi sắc...

“...”

Phương Đình Đông nghe xong lại hơi xấu hổ, đèn của phòng khách là loại nhẹ nhàng, ấm áp, hắt lên mặt y, nhìn y càng thêm hiền lành, sự lạnh lùng lúc bình thường cũng giảm đi không ít, hơn nữa trên mặt lúc này còn hơi ửng hồng, có cảm giác đây là một tác phẩm nghệ thuật cao quý.

Hạng Du cũng không phải một người quá nghệ sĩ, nhưng hắn rất biết cách thưởng thức mọi chuyện xung quanh, đối với cái gì hoặc ai đó xinh đẹp, hắn chưa bao giờ tiếc rẻ lời khen ngợi cả.

“Tôi đột nhiên phát hiện một việc.”

“Cái gì?” Phương Đình Đông không phát hiện có người đang nhìn mình chằm chằm, chỉ mở đèn phòng bếp lên, hỏi: “Cậu tới xem có thiếu thứ gì không, bình thường không phải tôi nấu cơm.”

Hạng Du đi vào phòng bếp nhìn một vòng, mọi thứ đều đầy đủ cả rồi, cũng xem như đây là công lao của em trai y. Lại quay đầu, khoanh tay trước ngực, tựa vào khung cửa, nhìn Phương Đình Đông nói: “Tôi phát hiện, bác sĩ Phương là một người rất đẹp, nếu như có thể mỉm cười một chút nữa thì... chắc chắn... chắc là càng đẹp hơn đó.”

Lúc này Phương Đình Đông cũng không đỏ mặt hay gì đó như dự tính của hắn mà chỉ nhú nhú mày, giống như không nghe thấy hắn nói gì cả, “Bắt đầu nấu cơm đi, có muốn tôi giúp đỡ không?”

“Không cần, anh nghỉ ngơi đi.” Hạng Du nhú mày. Hắn thật sự không biết người này đang suy nghĩ gì, vì sao mỗi lần phản ứng của đối phương lại đều không nằm trong dự liệu của hắn. Một kẻ giỏi dùng bút miêu tả người khác, giỏi quan sát xung quanh, vì sao lần nào cũng không thể nhìn thấu người này?

Hạng Du về phương diện nội trợ rất có thiên phú. Đây là Giang Dịch Tề nói, một giờ đã học được rất nhiều thứ, thậm chí còn có thể một suy ra ba. Có lẽ Hạng Du làm chuyện gì cũng thật dễ dàng, hắn thông minh có thiên phú, người khác phải bỏ ra rất nhiều công sức, cố gắng rất nhiều mới có thể đạt được chút xíu thành quả, còn hắn, có khi chỉ cần năm phần cố gắng là đã đạt được, thậm chí ít hơn, khoảng ba phần?

Giang Dịch Tề rất thông minh. Một người đầu cờ vậy thì không thể không thông minh được. Hai mươi lăm tuổi là độ tuổi sự nghiệp của cậu đạt đến đỉnh cao, nhưng Giang Dịch Tề cũng phải công nhận, Hạng Du giỏi hơn cậu rất nhiều. Người này là thiên tài. Thời đi học, hai người bọn họ hơn kém nhau một khóa, cậu là đàn em của hắn. Vị đàn anh này, trong trường học xem ra là một nhân vật làm mưa làm gió, học giỏi thể dục thì không nói, đến cả đấu vật cũng đều rất tốt, trốn học về sớm, luôn làm theo ý mình, nhưng mỗi lần kiểm tra lại vẫn luôn giữ vững vị trí thứ nhất, không có bất kỳ một lần ngoại lệ nào.

Sau nghiên cứu sinh thì trường không đào tạo chuyên sâu nữa, vì thế trường học bùi ngùi rất lâu. Hắn sống bao nhiêu năm thì bấy nhiêu năm thuận buồn xuôi gió. Học xong thì đã có người trong ban biên tập đến chiêu mộ, tiền nhuận bút cao dọa người, người khác phải chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài để tiếp thị hoặc là ở trong văn phòng phải đầu đầu ngấm ngấm với nhau đến sứt đầu mẻ trán, còn hắn lại nhàn nhã, thoải mái ngồi gõ bàn phím, tốc độ lại còn là ít nhất 2700 một giờ.

Hạng Du sống quá thuận lợi, không hề gặp phải sự khó khăn nào chứ đừng nói đến thất bại, cho nên lời bình luận của Khả Tiểu Chi Nhân nếu trong mắt tác giả bình thường thì chẳng là cái gì cả, nhưng nếu nói về một Hạng Du kiêu ngạo, coi trời bằng vung thì lại khác. Thật ra thì Hạng Du mặc dù kiêu ngạo nhưng

cũng chẳng để ý mấy, chỉ là hắn đang chơi một trò chơi. Kì thật, việc sáng tác văn chương này kia cũng chỉ là một trò chơi của hắn. Cả đời này, mặc kệ là thời còn đi học, khi tìm công việc hay là sự nghiệp sáng tác của mình, không có chuyện hắn không thắng trò chơi, lần này cũng thế.

Vừa mới bắt đầu chỉ là muốn nhìn xem người mắng hắn như vậy thật ra là người thế nào. Sau này khi đã chơi đùa người ta rồi, đến khi biết được có một Nụ Cười Của Em tồn tại, thì hắn lại càng cảm thấy trò chơi này càng ngày càng thú vị. Lúc nào chán không muốn chơi nữa thì nhẹ nhàng thoát ra, thế nhưng điều kiện đầu tiên chính là phải thắng.

Hạng Du lôi cá từ trong túi ra, mổ bụng, cạo vảy, tổng cộng ba bước, động tác thành thạo. Phương Dĩnh Đông không đi ra ngoài mà vẫn tựa người vào cửa nhìn hắn làm cá.

“Bác sĩ Phương, cả căn phòng lớn như vậy chỉ có mình anh ở thôi hả?”

Hạng Du một bên nấu ăn một bên câu được câu không hỏi.

“Em trai cứ chủ nhật sẽ về, bình thường cũng chỉ có mình tôi ở.”

Nói xong rồi, suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Bố mẹ tôi đều đã qua đời.”

“Tôi xin lỗi...”

“Không sao.”

Hạng Du nhìn thoáng qua Phương Dĩnh Đông, “Cho nên anh mới đi làm bác sĩ?”

Phương Dĩnh Đông khẽ cười một cái, “Câu viết truyện nhiều quá rồi, lại còn nghĩ ra cốt truyện thế này nữa chứ?”

Hạng Du cũng cười cười, không phủ nhận, đúng là bệnh nghề nghiệp.

“Thế nhưng cũng có thể có nguyên nhân này.”

Phương Dĩnh Đông dứt lời, quay người ra khỏi bếp.

Hạng Du có một loại ảo giác, thật ra cũng không biết có phải ảo giác hay không, con người Phương Dĩnh Đông này không hợp ở chung là vì không biết cách ở chung với người khác. Bộ dạng lúc y quay người rời đi lại có chút cô đơn...?

Nhú mào, động tác trên tay nhanh hơn.

Cá quan đao chiên xù, cá kho ngũ vị, cá bơn hấp cay(*).

Phương Dĩnh Đông đứng bên cạnh bàn, nhìn một bàn đồ ăn, ba món cá, ngọt có, cay có, tươi có, bên cạnh còn có hai bát cháo cá.

Hạng Du vẫn cúi đầu trong bếp, Phương Dĩnh Đông cũng đi vào, nhìn một nồi đầy dầu đã được dùng qua mà ngăn người, chắc là dùng để nấu cá quan đao chiên xù, cá chiên xù nấu ở nhà rất khó, cần phải dùng rất nhiều dầu, một cái nồi lớn, hơn nữa cũng không được chiên nguyên con.

Hạng Du đang bày thức ăn ra đầy bàn, nắm hương rau cải thìa, bưng luôn cả đĩa thịt bò xào được bày biện vô cùng đẹp mắt, xoay người thì thấy Phương Dĩnh Đông.

Hếch hếch miệng ra hiệu, “Giúp tôi bê hai bát cơm kia.”

Bận rộn hai giờ, đến khi hai người chuẩn bị ăn cơm đã hơn tám rưỡi tối rồi.

Hạng Du lại móc trong túi ra hai lon bia, mở nắp.

“Nhiều cá như vậy?” Phương Dĩnh Đông hết nhìn cá quan đao chiên xù lại nhìn đến cháo cá, giống như chỉ cần nhìn không cũng mất đến nửa ngày rồi nói gì đến ăn hết chỗ đó.

“Anh không thích ăn cá à?”

“Ai nói tôi thích?”

“Không thích? Ghét sao?”

Phương Đình Đông gấp một đĩa cá quan đao chiên xù lên, “Không phải, không ghét gì cả. Bình thường đều ăn là cá hấp hoặc thịt kho tàu, món này rất ít khi ăn, ngọt.”

Lại gấp lên một đĩa nữa, “Thật ra thì tôi thích đồ ngọt, ngay cả Đình Thu cũng không biết.”

Hạng Du nhướn mày, giống như phát hiện châu lục mới, “Thật sự không nhìn ra đó.”

Nói xong múc một thìa cá hấp, không có quá nhiều dầu, bỏ vào bát của Phương Đình Đông.

“Cho rất nhiều ớt, tôi thích cay, không biết anh có ăn được không. Mặc dù đã lựa hết hạt rồi, nhưng khi ăn vẫn cần thận một chút.”

Phương Đình Đông gật đầu, cay nghiệt, quả nhiên chính là phong cách của cậu ta. Vị cay của ớt rất kinh khủng, còn có mùi thơm của vùng trộn với hạt tiêu, mới ăn thì có lẽ không chịu được nhưng một lúc sau dư vị lưu lại, rất thơm, dù cay nhưng vẫn muốn ăn nữa.

Loại cảm giác này, rất giống Hạng Du...

Phương Đình Đông ăn thêm vào đĩa cá hấp nữa. Mặc dù rất cay nhưng có thêm bia, lành lạnh, man mát đã hòa tan một chút, không còn cay xé lưỡi nữa, cũng không có xương, vừa định gấp thêm một đĩa nữa thì đã bị ngăn lại.

“Ăn ít thôi, không tí nữa lại đau dạ dày thì phiền.”

Bởi vì cay, Phương Đình Đông uống rất nhiều bia, bình thường đều không uống một ngụm, nên vừa uống cái liền say túy lúy. Y lườm chiếc đĩa Hạng Du đang chặn mình, mím chặt môi, cau mày, giống như đang trách móc: “Cũng không phiền cậu.”

“Vây phiền ai?” Hạng Du vẫn không để ý ăn tiếp. “Chỗ này còn người khác sao? Ăn cái khác đi.”

“Không!”

“...”

Rõ ràng uống say rồi. Phương Đình Đông đẩy chiếc đĩa của hắn ra, lại vươn đĩa của mình gấp tiếp. Nhưng gấp thế nào cũng không gấp được, chu mỏ, tựa như một con cá heo xinh đẹp.

Hạng Du bỗng nhiên rất muốn sờ mặt y một cái, bộ dạng tức giận này, thật sự là dụ dỗ người khác sờ lên mà.

Kết quả chính là, hắn thật sự làm như vậy, cũng không nghĩ tới bản thân sẽ vươn tay ra, vừa vươn ra thì chính hắn cũng sợ ngây cả người.

Cảm giác rất tuyệt, không phải trơn nhẵn, dính dính mà rất nhẹ nhàng thoải mái, cũng không hề thô ráp.

Phương Đình Đông hoàn toàn không có phản ứng gì, mặc kệ hắn sờ, nắn, bầu, véo, còn y vẫn một mực chiến đấu với đĩa cá hấp.

Lúc Hạng Du thu tay về không cẩn thận chạm vào môi đối phương.

Kinh ngạc nhìn nước sốt dính trên tay mình, Hạng Du cũng không có cảm giác buồn nôn, lại ngẩng đầu lên nhìn người đang không biết gì trước mặt. Người nọ ăn xong rất nhiều nước cá, ngoài miệng dính rất nhiều nước sốt bóng loáng, giống như tô son.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại vươn tay ra, nâng cằm Phương Đình Đông lên.

“Hửm?”

Phương Đình Đông bị giữ chặt cằm không cử động được, mở to mắt, chớp chớp nhìn Hạng Du, đuôi mắt khẽ cau lên, vì uống nhiều rượu nên có chút đỏ.

Nhẹ nhàng cọ cọ ngón tay cái, nhẹ nhẹ xoa bờ môi y, trơn trơn, mềm mềm, ầm ập, loại cảm xúc này thật thích.

Phương Đình Đông khẽ run lên, hai mắt mở to, lắc đầu lui về phía sau.

Hạng Du không buông tay, giữ chặt cầm của y, thấy đối phương vì bị đau mà nhíu chặt lông mày, mới buông lỏng tay ra.

Một giây sau, liền ôm chặt Phương Dĩnh Đông vào lòng, cúi đầu, hôn ngấu nghiến!

Vì sao lại hôn y?

Hạng Du không biết. Hắn vẫn luôn không biết vì sao mình lại đi hôn một người đàn ông? Là đồng tính luyện ái sao? Hình như không phải. Hắn từng có bạn gái, mặc dù bây giờ không có, nhưng không thiếu người theo đuổi.

Lúc môi Phương Dĩnh Đông bị một đôi môi khác chạm vào, cơ thể y run bắn lên, Hạng Du vẫn như bình thường, bá đạo luồn đầu lưỡi mình vào, cạy mở hàm răng đối phương, đầu lưỡi vói vào trong, hơi thở mang theo sự chiếm thành đoạt đất, mỗi một lần đưa lưỡi vào liếm, ném hương vị người kia lại làm đối phương không nhịn được khẽ run rẩy...

Hạng Du cảm giác cơ thể đối phương cứng còng, rồi chậm chậm nhắm mắt lại, sau đó thế mà lại vươn tay ra, choàng lên ôm cổ mình, bắt đầu hôn đáp lại. Rất ngây ngô, chỉ biết theo bản năng nghênh đón nhưng lại vô cùng ngọt ngào.

Có chút cay, thêm cả vị cá, trộn với hương vị ngọt ngào của người kia. Nếu nói thuốc lá sẽ làm người ta nghiện vậy không cần nghi ngờ, đây cũng là một loại nghiện như thế!

Hôn rất lâu, lúc hai đôi môi rời nhau, Hạng Du hơi nhếch khóe miệng. Hắn thích vị này, không nói đến vì sao mà thích, hoặc là thích như thế nào.

Phương Dĩnh Đông tựa vào ngực hắn, thở hổn hển, đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ, ửng ửng, quyến rũ đến độ khiến người khác rất muốn hôn thêm lần nữa.

Hạng Du nâng eo y lên, nhìn người đang tựa trong ngực mình, mi mắt cong dài run rẩy, hô hấp dồn dập khiến cả vai khẽ rung.

“Cay...” Hạng Du trêu chọc cười một tiếng, nâng cằm y lên, để y nhìn mình, hai mắt Phương Dĩnh Đông khép hờ, cũng không mở mắt ra, trên mặt không biết là do say hay vì bị hôn mà hiện lên một mảng ửng đỏ nhàn nhạt, so với bình thường thì dịu ngoan hơn rất nhiều.

Hạng Du nói tiếp: “Còn rất ngọt.”

Mọi người vẫn nghĩ con người Hạng Du này, vẫn luôn chẳng sợ trời chẳng sợ đất, thật ra thì không phải. Hắn chỉ được vẻ bên ngoài rất bình tĩnh thôi, giống như nắm chắc phần thắng, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, hay nói cách khác, trước kia hắn không sợ cái gì là vì hắn nắm chặt bản thân sẽ thắng. Nhưng kể từ khi gặp được Phương Dĩnh Đông, hắn đã không còn đáng vẻ này nữa rồi.

Thật ra thì hiện tại hắn không biết bản thân nên làm cái gì đây. Thế mà lại đi hôn một thằng đàn ông, còn là Khả Tiểu Chi Nhân, kẻ hắn vẫn muốn chơi xỏ. Coi như đây cũng là một cách thức để hắn chơi người khác, Hạng Du sẽ không thêm để ý, có hôn nấy hôn nữa thì hắn cũng chẳng để vào mắt, dù sao thì cảm giác cũng không tồi.

Thái độ giống như trước đây, vẫn rất bình tĩnh. Đối phương chỉ dựa vào ngực hắn, không có chút phản ứng nào nữa. Hạng Du cũng bắt đầu phát điên, càng không cần giả bộ ngại ngùng gì nữa, lộ nguyên hình luôn.

Cúi đầu nhìn Phương Dĩnh Đông, hô hấp đã dần ổn định, sức nặng toàn thân dựa vào người hắn. Người này, thế mà ngủ mất rồi!

Thở dài, Hạng Du ôm ngang người lên, đi vào phòng ngủ, đặt lên giường, kéo chăn lên, đắp cho y. Tắm cho y sao? Thôi khỏi đi. Ghét lắm! Hắn còn chưa từng phải hầu hạ ai bao giờ đó! Đây là Hạng Du tự thuyết phục chính mình. Ừ. Chính là như vậy.

Hạng Du tắt đèn ngủ, đi ra tận cửa rồi, nghĩ nghĩ lại quay về, cúi đầu nhìn một chút, ấn một nụ hôn cực nhanh lên môi người kia.

Sau đó nhẹ nhàng mắng tục một tiếng, chết tiệt, tại sao lại là cảm giác kia, xui xẻo, uống bia nhiều quá rồi. Hạng Du nghĩ thầm, đi ra khỏi phòng ngủ, còn nhẹ nhàng gài cửa lại.

Cứ một mình ngồi ở phòng khách như vậy, sau khi dọn dẹp cái bàn, không có chuyện gì làm cũng không muốn ngủ, lại sợ Phương Đình Đông ăn nhiều ớt như vậy, nửa đêm đau dạ dày nên hôm nay không có ý định trở về.

Đi vào phòng làm việc tìm máy tính để bàn của Phương Đình Đông, mở máy lên, gõ mật mã. Đầu tiên Hạng Du gõ sinh nhật Phương Đình Đông, mật mã sai, thử mấy lần nữa, đều không được, cuối cùng không còn cách nào, tiện tay đánh liều gõ thử Ác Tục Du hí, thế mà lại dễ dàng mở được máy tính.

Hạng Du cười cười, lên mạng, vào diễn đàn. Diễn đàn hôm nay vô cùng náo nhiệt, nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì hôm nay trên bảng xếp hạng, Ác Tục Du hí lần đầu tiên bị xếp vị trí thứ hai, đứng đầu bảng là một tay viết mới, chưa từng thấy bao giờ. Ồ, lại còn là một nick mới vừa đăng kí, tên là Đại Ma Vương.

Hạng Du cũng rất tò mò, mở topic của Đại Ma Vương lên, là đô thị tình duyên, thế nhưng nhìn một lúc lâu, không có nhân vật nữ, nhân vật nam chính là tổng biên của tổ ngôn tình trong ban biên tập. Vẫn chưa ra hết, mỗi một lần post 5 đến 6 vạn chữ. Đại khái là viết về chuyện tình của nam nhân vật chính với một biên tập viên khác. Rất dễ nhìn ra được, Đại Ma Vương viết nam nhân vật chính rất xấu xa, vẫn luôn nghĩ cách để chơi người biên tập kia. Nhưng lại không phải là kiểu chơi xấu. Hạng Du khó hiểu, loại cảm giác này, tại sao lại quen đến thế nhỉ?

Ngòi bút của Đại Ma Vương cũng không phải là vật trong ao, điểm này Hạng Du có thể chắc chắn. Comment bên dưới cũng có rất nhiều loại, có ủng hộ, có mắng chửi, rất nhiều người vô cùng hưng phấn, từ trong đám bình luận không khó để nhìn ra, đều nói gì mà nam chính cố lên, đừng từ bỏ, rồi sẽ có một ngày vị biên tập kia sẽ nhận ra.

Hạng Du lại càng kì quái, hiểu cái gì?

[Đô thị tình duyên] Bảy năm, chưa chắc là tình yêu by Đại Ma Vương.

Tiết tử

Gặp em đã bảy năm, theo đuổi em bảy năm, bảy năm chỉ một mình em. Nếu nói theo đuổi là một loại nghệ thuật, vậy thì anh chính là tên điên trong cái sự nghệ thuật đó. Em không biết, không rõ, bảy năm, em không hiểu được anh vẫn luôn yêu em.

Có lẽ trong mắt em những điều này cũng không phải là yêu, như vậy, nếu như tiếp tục, sau bảy năm, đây rốt cuộc... có được coi là yêu hay không?

...

END 6

(*) – Cá chiên xù: làm sạch ruột cá, rửa hết nhớt, không bỏ vẩy, cho cả con cá vào chảo, liên tục rưới dầu sôi lên cho vẩy cá xù ra, sau khi cá chín thì vớt ra rưới sốt chua ngọt lên trên, ăn với rau. Còn loại anh Du nấu thì cầu kỳ hơn (tuy nhiên bản thân không nghĩ ảnh làm được đến cỡ này ==))~)

– Cá kho ngũ vị: cá làm sạch ruột, bỏ vẩy, cho vào kho với nước tương, nêm nếm, kho chung với củ cải trắng, ngũ vị thường là ớt, gừng, tiêu đen, hành lá và tỏi. Món này chủ yếu là ăn cho ấm bụng và dễ ăn với người không chịu được mùi tanh của cá.

– Cá hấp cay: làm sạch cá, bỏ vẩy, hấp nguyên con với sốt tương và xì dầu dấm, lúc hấp để hỗn hợp gừng, ớt, xắt sợi lên trên mặt cá vào nhồi vào bụng cá, ăn ấm bụng.

—

Trà: Làm 3 món hết 3 món cay, hiểu ảnh này ác cỡ nào == Ta không ăn cá, chỉ biết làm thôi nên chỉ có thể chú thích về cách làm chứ không chú thích thêm được hương vị ==))))))))))))))))))

Kú: Nhờ có Trà chú thích cho đám này. Ta còn không biết làm 3 món này == ăn cũng không ăn thế nên là ()

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Hạng Du mang một tâm trạng cực kỳ tồi tệ, người kia hoàn toàn không có ý thức tự giác, say đến bất tỉnh nhân sự, căn bản không nhớ nổi hôm qua mình bị một thằng đàn ông hôn, càng khỏi nói đến chuyện nhớ ra mình đã đáp lại như thế nào.

Cả đêm hôm qua, Hạng Du cứ suy nghĩ đủ thứ vấn đề, cũng không phải hấn chốt dạ nên muốn tìm cớ, chỉ là không thể khống chế được mà nghĩ đến chuyện đó, dùng hết cách cũng không tổng ra khỏi đầu được. Hơn nữa đọc cái tiểu thuyết của Đại Ma Vương kia, sao lại cảm thấy giống mình dữ vậy chứ?

Gào rú loạn xạ cả đêm, ai ngờ sáng ra người nọ lại như chẳng có việc gì xảy ra, khiến Hạng Du cực kì bực mình.

Hôm sau là thứ bảy, Phương Dĩnh Đông không cần đến bệnh viện, Hạng Du cũng không cần đi làm, nhưng di động lại vang lên đúng giờ còn hơn gà trống gáy sáng.

Hạng Du mò mẫm tiếp điện thoại.

“Hạng Du!! Mi dám chặn QQ của bà?!!”

“...” Hạng Du theo bản năng giơ điện thoại ra xa lỗ tai, loại tần số này, không khác nào ma âm gây thủng màng nhĩ, thì ra là biên tập, sớm biết vậy đã không bắt máy.

Chặc lưỡi, Hạng Du cười, “Chào buổi sáng...Bi – biên – kịch”

“Địch địch địch!!! Mi mới bị kịch!” giọng nói sang sảng của con gái truyền khắp cả phòng, đến mức Phương Dĩnh Đông đang nằm trên sofa cũng nghe thấy.

“Tại sao không nộp bản thảo? Không phải cậu là một ngày viết được một vạn chữ sao, một ngày không viết [Mặt nạ dối lừa] chính là tổn thất một vạn chữ đó! Đại ma vương tìm tôi cảm rằm đến phát điên, đầu tiên là không xuất bản quyển sách kia, bây giờ thì là không nộp bản thảo, bà đây bình thường đối xử với mi đâu có tệ, mi cũng đừng đập đổ chén cơm của bà chứ...”

“Đại ma vương?”

Hạng Du nghe thấy cái tên này liền có chút chốt dạ, đột nhiên nhớ đến [Bảy năm, chưa chắc là tình yêu] hôm qua đã đọc.

“Sao hả? Là sếp trực tiếp của tôi, Tổng biên tập mảng ngôn tình – Thư Nhiên, đại ma đầu kia chứ ai, không phải cậu đã gặp rồi à?”

“Không có gì...”

Thư Nhiên, Hạng Du quả thật đã từng gặp, nếu không phải cô nhắc lại chắc hẳn cũng chẳng nhớ ra. Người đó, đừng thấy tên nghe văn nhã, gần gũi mà lắm, kỳ thật chính là một ma vương chân chính.

Mới hơn ba mươi tuổi, đeo kính cận, mắt vừa hẹp dài lại sắc bén, khác hẳn với cảm giác đeo kính của Phương Dĩnh Đông, vừa nhìn là biết chẳng phải người tốt gì, trên trán viết bốn chữ “Người này xấu xa”, hiệu quả y như mấy tấm biển nhà có chó dữ ấy...

Hạng Du nhớ hoài văn của người đó, bình thường Thư Nhiên không viết văn, chỉ toàn thúc giục người khác viết mà thôi. Lần đó chỉ là ngẫu nhiên thấy, tờ giấy rơi trên đất, chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại có cảm giác hơn người khác viết một lô một lốc.

Nét chữ không tùy ý như Hạng Du mà là vô cùng sắc bén. Khoảng cách đều đặn toát lên vẻ thanh thần vương vấp chút sâu bi, rồi lại có cái gì đó hân hoan khó tả, rất cảm động, giống như đang nói “Sau đình có cây sơn trà, nay đã cao vút như ô(*)”, cái gì cũng không cần nói nhiều, chỉ một câu thôi liền khiến người khác cảm động tận cõi lòng.

[Bảy năm, chưa chắc là tình yêu], cũng là như vậy...

Hạng Du cố gắng chống chọi với ma âm thần công trong chốc lát liền không chịu nổi mà phải về nhà viết văn.

Chào tạm biệt Phương Dĩnh Đông, y cũng không có phản ứng gì. Đương nhiên mấy việc như lưu luyến giữ lại ăn thêm bữa cơm này nọ, Hạng Du cũng không nghĩ đến, khởi động chiếc Jeep của Giang Dịch Tề, trở về nhà mình.

Phương Dĩnh Đông vẫn ngồi trên xô pha, giống như vẫn còn mơ ngủ, ngồi trong chốc lát mới đứng lên rửa mặt.

Từ tốn đánh răng, từ tốn rửa mặt, từng vốc từng vốc nước lạnh ập vào mặt, tuy rằng là cuối thu, có chút lạnh nhưng vẫn khá thoải mái.

Tiếp theo lại từ tốn mà lau mặt, ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương, không đeo kính, gương mặt có chút gầy, sống hai mươi chín năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm túc tự ngắm bản thân như vậy.

Từ từ nâng tay sờ lên môi, ngày hôm qua, thật sự là say rồi...

Không say thì sao lại đáp lại người đàn ông kia, không say thì vì sao lại cảm thụ được sự vui vẻ của việc lên lút, không say thì tại sao lại phấn khởi đến mức không hiểu nổi, rồi ngốc nghếch chơi trò giả bộ ngủ?

Y thích người đàn ông kia, từ lúc Ác Tục Du hí ra mắt đã thích, từ lúc Ác Tục Du hí chưa trở thành thiên tài văn đàn đã thích. Y thích [Gạt bỏ], không phải loại thích khi xem hết tác phẩm mới thích, mỗi chữ người đàn ông kia viết y đều đọc một cách nghiền ngẫm tinh tế, nhưng đến hôm đó, Ác Tục Du hí giả trò với chính tác phẩm của mình, không phải viết từ nhiệt tâm, y nhìn một cái liền nhìn ra, bút pháp có lệ, kết cục có lệ, cảm tình... cũng có lệ, [Gạt bỏ] ngay từ đầu đã rất sắc sảo, lại trở nên hắc ám, chệch đường ray...

Không ngờ lại có thể gặp Hạng Du, lần đầu tiên gặp, Phương Dĩnh Đông cư nhiên có chút chột dạ vì đã mắng hấn. Kỳ thật cũng không tính là mắng, chỉ là lúc đó y quá thất vọng nên bất tri bất giác đã post comment.

Ban đầu, Phương Dĩnh Đông chỉ nghĩ rằng y thích văn của hấn, nhưng sau này thì sao...tất cả đều rời khỏi quỹ đạo...

Dùng sức siết chặt khăn mặt, tay run lên từng hồi.

Phương Dĩnh Đông không hiểu nổi, chỉ có vài ngày ngắn ngủi lại có thể thích một người. Rõ ràng là một người xấu xa như vậy mà lại có một mặt dịu dàng – vô tình mà lộ ra nét dịu dàng, giống như ánh mặt trời mùa đông vậy, khiến Phương Dĩnh Đông đắm chìm...

Giả vờ trấn định, lừa được hết tất cả mọi người, ngay cả Ác Tục Du hí nổi tiếng tí mĩ cũng bị y lừa, nhưng còn bản thân thì sao, con tim này đang run rẩy một cách đáng thương.

Có thể lừa thêm bao lâu, có thể giả vờ bao lâu? Mà Hạng Du lại... xem y là gì?

Hạng Du vốn định trực tiếp về nhà viết văn, nhưng ngắm lại về nhà cũng không có cảm hứng, liền quay xe đến nhà Giang Dịch Tề, trả xe, thuận tiện ăn ké bữa cơm.

Giang Dịch Tề quả thực là ở nhà nhưng đang ngâm phải mìn, ngay cả Hạng Du cũng không nể mặt.

Bình thường Giang Dịch Tề là loại người “mi tốt thì ta hiền”, luôn treo nụ cười trên mặt, giống như một người vô cùng vui vẻ, kỳ thật chỉ có Hạng Du hiểu rõ, người này là ngoài nóng trong lạnh, có thể bị chọc đến mức này thì đúng là chuyện không dễ dàng gì.

Bàn tay Giang Dịch Tề rất đẹp, ngoại trừ dùng để chơi cờ thì nấu nướng cũng rất ngon nhưng hôm nay nấu ba món thì hai món hư, một món thì không bỏ muối. Hạng Du chỉ nhét được hai đũa liền no cả người, còn tệ hơn bản thân tự nấu.

Lại phải rửa chén, đợi đến lúc hấn ủ rũ về đến nhà thì đã 3-4h chiều.

Nếu không viết văn, chỉ sợ Bi kịch biên tập kia sẽ giết đến tận nhà, đành mở máy tính, trước tiên lên web lướt một vòng.

[Bảy năm, chưa chắc là tình yêu] vẫn đứng đầu bảng, [Gạt bỏ] đứng thứ hai, truyện mới [Mặt nạ dối lừa] của Hạng Du đứng thứ ba.

[Bảy năm] lại mới ra chương mới, nói thật, cái gọi là học giả phê bình này nọ chỉ toàn là nói mò, ý văn hay mấy thứ đại loại thế, Hạng Du chưa bao giờ nghĩ nhiều, văn từ tâm mà sinh, nghĩ đến đâu viết đến đó, vậy là được rồi.

Hạng Du rất hứng thú với [Bảy năm], hẳn thích giọng văn này, tuy vẫn ngọt ngào nhưng lại có nhiều đổi mới. Truyện về một nam chính trên đũa tiểu biên tập, thủ pháp mạnh mẽ, vui vẻ, khoái trá, rồi cô đơn, bị thương. Cảm tình của nhân vật rất chân thật.

Hạng Du suy nghĩ, nam chính tại sao lại phải trên ghẹo người ta chứ, ghét sao? Nhưng rõ ràng lại không hề có ác ý.

Kéo xuống dưới, thoáng nhìn thấy được chữ ký của Đại Ma Vương –

Có một số người, rõ ràng là thích lại muốn vờ như chẳng để tâm. Tôi rõ ràng đang nói yêu em nhưng nực cười là, em lại cho nó là một trò đùa....

[Thề sống thề chết giữ tem] Ủng hộ nha, cổ lên nha, viết rất hay đó.

[Bi kịch của người qua đường] Ma Vương quá bảnh, quá bản lĩnh, quá cao cường, rất xứng với Du Du, ngoài trừ văn của Du Du thì lâu rồi chưa đọc được văn nào tốt như vậy nữa. Nhưng mà, đây là ngôn tình sao? Đều là ngôn tình?

[Mưa hè] Chỉ là một người nhảm chán thôi, làm sao so được với Du sama.

Hạng Du nhếch mi, sao không khiêm tốn chút nói cái gì mà tám lạng nửa cân cho nhờ, làm sao so được, quá khoa trương rồi.

Comment rất được, phần lớn đều là ủng hộ, cũng có không ít lời chê bai, còn có so sánh người kia với mình, rồi có người nói đạo văn, không hổ là topic đứng đầu diễn đàn mà.

Hạng Du click đến trang cuối cùng, muốn nói lời gì đó, đột nhiên thấy bốn chữ — Khả Tiểu Chi Nhân!

[Khả Tiểu Chi Nhân] Không biết có phải tác giả tự mình trải qua hay không nhưng cực kỳ thích truyện này, hy vọng tác giả sẽ không drop. Bất quá, nếu vẫn chưa đợi thêm bảy năm nữa mà người nọ đã hiểu được thì không cần nói thêm gì nữa, truyện này có drop hay không cũng không còn là chuyện quan trọng rồi.

Hạng Du đọc đến mơ hồ, không hiểu được Phương Dĩnh Đông đang có ý gì, nhưng Đại Ma Vương kia lại rep cho Phương Dĩnh Đông, còn kèm theo quote.

[Chủ topic] Cảm ơn, nếu là người cùng cảnh ngộ, cũng cổ lên.

Phía sau là một đồng quote khác, đều là hỏi hai người họ chơi trò bí hiểm gì, còn có rất nhiều fan của Du Du, thật vất vả mới thấy Khả Tiểu Chi Nhân lộ diện liền nắm lấy thời cơ mà công kích, ngay cả Đại Ma Vương cũng bị liên lụy, nói bọn họ căn bản là một người.

Hạng Du đọc một hồi thấy vô cùng phiền, đưa tay rút luôn dây điện, cũng không quan tâm xem tắt máy có đúng quy cách hay không. Nằm trên giường hút thuốc, tàn thuốc rơi vãi đầy sàn, hẳn không hiểu vì sao Phương Dĩnh Đông lại nhắm vào mình rồi lại comment khẳng định như vậy với Đại Ma Vương, [Bảy năm] viết quả thật không tồi, nhưng mình viết cũng đâu có tệ?

Hút thuốc xong, Hạng Du bật dậy, ngồi lại vào máy tính, khởi động máy, mở file [Mặt nạ đối lừa] ra, viết tiếp –

Hắn muốn chơi một trò chơi, xem đến cuối cùng ai mới là người thắng...

Hạng Du viết một hơi, bàn phím bị gõ vang dội, tiếng lách cách vang vọng khắp phòng, giống như đang trút giận vậy. Vừa có động lực thì viết một hơi đến rạng sáng, bản thân hẳn cũng không biết đã viết được bao nhiêu, dù sao thì tay cũng tê cứng hết cả rồi, viết thêm một đoạn nữa mới cảm thấy đầu ngón tay với lòng bàn tay có chút ê ê đau buốt.

Post lên diễn đàn xong, Hạng Du cũng không lập tức đi ngủ bù mà ngồi chờ bình luận.

Nửa giờ sao, tích tích tích –

QQ run lên, nhảy ra một khung đối thoại.

[Vương bài ngốc] Đại ca, ai chọc cậu vậy?

[Không Phải Du Du] Không ai hết á o(v)o

~~[Vương Bài Ngốc] ...

[Vương Bài Ngốc] Vậy sao [Mặt nạ dối lừa] của cậu lại tràn ngập sát khí thế kia?

[Không Phải Du Du] Sát khí? Không có đâu, người ta đâu có viết võ hiệp đâu, người ta viết truyện hiện đại mờ. o(v)o

~~[Vương Bài Ngốc] ... lão đại, đổi emo khác...

[Không Phải Du Du] Được á! Hay ([oo]) da

[Không Phải Du Du] Giống cậu không? o(v)o

~~[Vương Bài Ngốc] Nửa đêm rồi, dọa chết người đó.

[Không Phải Du Du] Vậy hả, cậu làm nhiều chuyện xấu xa lắm à o(v)o

~~[Vương Bài Ngốc] Đúng rồi, bác sĩ Khả Tiểu kia thế nào rồi, cậu có chinh người ta thê thảm không vậy?

Hạng Du hung hăng dụi thuốc vô gạt tàn, vừa dụi và dí dí, xong mới tiếp tục gõ chữ.

[Không Phải Du Du] Người ta mệt quá à, gõ chữ cả đêm luôn, đi ngủ á, pái pai o(v)o

~~Giấc ngủ này vừa nằm xuống, lúc ngồi dậy đã là buổi tối, lúc ngủ trời tối, ngủ dậy trời vẫn tối, Hạng Du cầm di động nhìn giờ, 21h30...!

Vốn dĩ chuyện đầu tiên Hạng Du thức dậy hay làm đó là mở máy xem phản hồi, nhưng hôm nay lại không có húng. Rửa mặt xong thì mặc áo khoác, cầm chìa khóa xe ra khỏi nhà.

Muốn đi dạo một chút, ngủ lâu như vậy rồi, nên hít thở một chút không khí trong lành, thuận tiện tìm chỗ nào đó giải quyết bữa tối. Nhưng vừa khởi động xe liền chạy một mạch đến bệnh viện...

Dùng sức đạp vô lăng lại không cẩn thận đạp vào kèn xe, giữa đêm đen một tiếng kèn vang lên âm ì, người trên đường đều quay lại nhìn.

Nhìn thấy chỉ có một chiếc ô tô màu xám đen.

Viền xe rất đẹp, nước sơn cũng bóng loáng, màu xám đen nhưng không quê mùa mà còn toát lên nét sạch sẽ, dưới ánh đèn đường còn phản quang, có chút giống BMW nhưng cẩn thận nhìn sẽ biết, hiệu xe có một chữ “Trung”, Trung Hoa(**)...

Hạng Du có tiền, chuyện này khỏi bàn, nhưng mà hắn lại thích Trung Hoa.

Hạng Du lười khởi động xe mà chỉ ngồi yên, tiết trời mùa thu hắn còn se se, nhất là buổi tối. Tắt đèn xe, chỉ chừa lại đèn chiếu sáng bên trong xe, hạ kính cửa sổ xuống một chút để thông khí.

“Dĩnh Đông!”

.....!

Hạng Du nghe được cái tên này liền nhìn đồng hồ theo bản năng, 10h đúng.

Quả nhiên là Phương Dĩnh Đông, áo len cổ lọ màu tối, bên ngoài khoác một chiếc áo khác, hai tay đút túi áo, chậm rãi bước đi.

Phương Dĩnh Đông đi được vài bước, có người từ phía sau bước theo, trời tối nên không nhìn rõ lắm, hắn là một người đàn ông còn khá trẻ.

Người kia kéo Phương Dĩnh Đông đi về phía trước, lúc đi ngang xe Hạng Du, mơ hồ nghe được “Dĩnh Đông, tay em lạnh quá.”

Hạng Du vốn đang mơ màng, nghe giọng nói này liền giật mình, giọng nói dịu dàng đến tận xương, không phải của “Nụ cười của em” thì còn ai vào đây?

Nhìn hai người, Hạng Du suy nghĩ một chút, khởi động xe.

10h hơn, chưa đến 11h.

Quán bar đã đầy người, vào ra tấp nập. Hạng Du đậu xe ven đường, Phương Dĩnh Đông cùng người kia vào trong, đợi một chút thì rút điện thoại ra bấm số.

“Alo, đại ca.”

“...”

“Đại ca?”

“Ừ.”

“Động đất rồi, cậu gọi điện cho tôi đúng là chuyện lạ.”

“Hiện tại có ở bar không?”

“Ừ, điều tra nhân khẩu à?”

“Không phải.” Hạng Du nhìn phía đối diện, nói: “Anh chỉ cảm thấy chú mày đối với thứ này rất quen thuộc, hỏi chút chuyện.”

“Nói...” Đối Đông Bành rung mình một cái, “Đừng có ra vẻ bí hiểm như vậy.”

“Cậu có biết ‘Phố thứ 7’ không?”

“Phụt—”

Đối Đông Bành vừa uống được một ngụm bia, nghe Hạng Du nói xong liền trực tiếp phun ra.

“Lão đại, nhìn không ra nha, thì ra cậu là người trong cái vòng lẩn quẩn kia.”

Hạng Du nhìn thoáng qua đồng hồ, Phương Dĩnh Đông đã vào đó được 10p, “Ít nói lời vô nghĩa đi, nói mau.”

“Ok ok ok, không phải là Gay bar thôi sao...”

END 7

(*) Đây là một câu cảm thán của Hạng Tích Hiên – một nhân vật trong tác phẩm Hạng Tích Hiên chí của Quy Hữu Quang (1506-1571) tác giả thời Minh.

Nguyên văn: “Ngoài đình có cây sơn trà, ngô trồng từ khi vợ mất, nay đã lớn tướng như ô trên đầu”

(**) Xe Trung Hoa là một hãng xe quốc nội khá nổi tiếng của Trung Quốc, dáng xe tương đối giống BMW. Logo là chữ “ ” cách điệu.

8. Chương 8

Ngón tay Hạng Du khẽ động, vặn chìa khóa, tắt máy, rút chìa khóa ra, kéo áo gió lên, đi vào quán bar.

Đèn trong quán bar rất tối, đồ vật xung quanh đều là màu ám, nhìn qua không phải quá loạn, nhóm người tốp năm tốp ba ngồi cạnh nhau, đến quá nửa số người đều ngồi trên quầy bar.

Phương Dĩnh Đông cùng người đàn ông kia ngồi ở góc tối, đang uống rượu, lại còn vừa uống vừa tán gẫu, mà đúng hơn là, người đàn ông kia nói, Phương Dĩnh Đông không ngừng uống rượu.

Phương Dĩnh Đông ngẩng đầu, vừa đúng lúc đối mặt với ánh mắt đang nhìn về phía đó của Hạng Du. Hạng Du ngược lại là thản nhiên, còn rất dịu dàng cười với y một cái. Phương Dĩnh Đông thì giống như bị dọa cho mất hồn rồi, trên tay còn cầm li rượu đưa đến bên miệng nhưng vẫn chết lặng không nhúc nhích.

Người đàn ông kia cũng phát hiện Phương Dĩnh Đông là lạ, theo ánh mắt cũng nhìn đến đây.

Hạng Du sau khi cười xong thì đi qua, đưa tay vỗ vỗ bả vai Phương Dĩnh Đông, rõ ràng không hề dùng sức chút nào, nhưng toàn thân y vẫn run bắn lên.

“Bác sĩ Phương, uống nhiều rượu quá không tốt lắm đâu.” Nói, lại hướng người đàn ông kia nói: “Tôi tên là Hạng Du, là bạn của bác sĩ Phương, không ngại tôi cũng ngồi đây chứ?”

Mặc dù nói như thế nhưng Hạng Du một chút cũng không có ý hỏi ý kiến bởi vì hắn đã ngồi xuống bên cạnh Phương Dĩnh Đông rồi.

Sau khi Hạng Du ngồi xuống, nhìn whisky trong tay người đàn ông kia, nhú mồm, kêu một cốc bia lạnh. Hắn vốn không định uống rượu, lại càng không muốn giả bộ tao nhã, Hạng Du vẫn là một người vô cùng dung tục, chính hắn là người rõ ràng nhất.

Người đàn ông rất phong độ, tự giới thiệu mình xong, gọi là Quan Triết, làm quản lý ở một công ty có chút danh tiếng, mặc tây trang phẳng phiu, người thì vô cùng dịu dàng, ăn nói cũng nhã nhặn.

Không phải Hạng Du có hiềm khích gì với gã nhưng quả thật cũng có chút thành kiến, Hạng Du cảm giác người này không có ý tốt.

Khung cảnh ba người ngồi có chút xấu hổ, Phương Dĩnh Đông uống rượu, Hạng Du liếc một mực nhìn y, cũng không nói chuyện. Quan Triết muốn làm nóng bầu không khí lên một chút nên cười nói: “Anh nhớ Dĩnh Đông vô cùng thích văn của Ác Tục Du Hí, truyện mới “Mặt nạ dối lừa” của hắn em đã xem qua chưa?”

“Tôi không thích.”

Phương Dĩnh Đông đặt ly rượu xuống, đẩy mắt kính một cái, uống rất nhiều rượu rồi nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như vậy, vẫn bình tĩnh trước sau như một.

“Không thích sao?”

Quan Triết hơi sững sốt, không biết là y không thích “Mặt nạ dối lừa” hay đã không còn hâm mộ Ác Tục Du Hí nữa?

“Ừ. Tôi không thích Mặt nạ dối lừa.”

Hạng Du nhìn Phương Dĩnh Đông vài giây, cười uống một hớp bia, “Quả thật viết không hay.”

“Không phải viết không hay, mà là viết quá đen tối.”

Ba người nghe tiếng đều ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông ba mươi tuổi đang đứng bên cạnh họ, một tay hút túi quần, một tay khê đẩy mắt kính, bạch quang chột lóe, trên mặt là một vẻ thâm trầm, tĩnh táo, nụ cười xấu xa như phường lưu manh, nếu để đám hộ sĩ Mộc Giai Giai nhìn thấy, nhất định lại hưng phấn hét lên, quỹ súc mắt kính công xứng với tiểu bạch thỏ thụ như thế nào đó cho coi; ai nha, người ta thích cường công á, xứng với băng sơn mỹ nhân thụ cơ...

“Tổng biên tập Thư đại nhân.”

Hạng Du cười rộ lên, cái tên quỹ súc này không phải ai khác chính là tổng biên tập tổ ngôn tình, Thư Nhiên!

Thư Nhiên cười một cái, cũng không khách sáo ngồi ngay bên cạnh Quan Triết, vắt chéo chân, “Hành văn cùng tình tiết của “mặt nạ dối lừa” không cần đề cập đến, chính là giọng văn rất đen tối, tin rằng những ai không thích nó cũng vì thế?”

Phương Dĩnh Đông không nói chuyện.

Thư Nhiên cười với Hạng Du nói: “Thế mà cậu còn nhận ra tôi đó.”

“Đúng thế.” Hạng Du gật đầu, “Tôi còn đang cố gắng để truyện của mình được Thư tổng biên tập đây, đương nhiên phải nhận ra rồi.”

Thư Nhiên sững sờ, thoáng cúi đầu giả vờ chỉnh mắt kính, khoe miệng khẽ cười, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đó là cười khổ.

Hạng Du không ngu ngốc, “Phố thứ 7” là Gay bar, có bao nhiêu người vào đây giống hần chứ. Bình thường đến đây cũng đều là người trong giới. Thư Nhiên ở trong này, hần đương nhiên hiểu được điều đó có nghĩa là gì, nghĩ lại thì khi thấy Thư Nhiên viết [Bảy năm], hần có chút không hiểu rõ. Hóa ra, là anh ta thích người biên tập kia mới đúng.

Tưởng tượng của đám tiểu hộ sĩ tan thành mây khói rồi, bởi vì người quý súc mắt kính công yêu không phải tiểu bạch thỏ mà là một quý súc ác độc tương đồng...

Hạng Du thấy vẻ mặt của anh ta, cố ý nói sang chuyện khác. Hần vốn không phải bà tám, loại chuyện này, người khác bà tám cũng chẳng có tác dụng gì.

“Bác sĩ Phương là fan hâm mộ của anh, là người bình luận khen văn của anh lần trước, không phải anh nên tặng cho anh ấy một chữ kí sao?”

Thư Nhiên không có phản ứng gì, liếc mắt nhìn Phương Dĩnh Đông một cái, gật đầu.

Phương Dĩnh Đông lại hoàn toàn choáng váng. Lúc Hạng Du nói chuyện, không nể nang gì ai, bặt một giây sau hỏi hần một giây trước vừa nói cái gì, chính hần cũng không nhớ nhưng người khác nghe được rõ ràng.

Tay Phương Dĩnh Đông khẽ run lên, cái ly đang cầm trên tay cũng khẽ rơi xuống bàn, nửa ly rượu cũng sánh ra ngoài, đổ hết lên người.

Hần biết rõ, biết mình là Khả Tiểu Chi Nhân, hần nói: “Anh ấy là người bình luận khen văn của anh lần trước...”

“Dĩnh Đông...”

Quan Triết thật vất vả mới nói chen vào được, còn chưa thể hiện xong sự quan tâm của mình, Phương Dĩnh Đông đã đứng bật dậy, “Tôi vào toilet chút.”

Nói xong cúi đầu đứng dậy, đi về phía nhà vệ sinh.

Lúc này, y mới thấy bản thân đã uống quá nhiều, đầu óc có chút choáng váng, đứng cũng không vững, say rồi.

Lấy một khăn giấy lau vết rượu trên quần áo của mình, nước ngấm vào áo len rất nhanh, căn bản là không lau được gì cả, động tác của Phương Dĩnh Đông có chút máy móc.

Đây là gì?

Không nghĩ tới bản thân đến Gay bar lại bị Hạng Du nhìn thấy, càng không nghĩ tới chính là, hóa ra hần đã sớm biết. Vậy hần tìm đến mình thật sự vì trải nghiệm cuộc sống sao? Nụ hôn kia lại vì cái gì? Chính mình thật sự là –

Khả Tiểu Chi Nhân...

Phương Dĩnh Đông nhìn một mình trong gương rất trấn định, lạnh lùng, mím môi, không có chút biểu cảm dư thừa nào. Nhưng y thật sự trấn định sao? Chỉ một mình Phương Dĩnh Đông mới biết rõ, giống như không còn có thể giả vờ nổi nữa rồi...

“Đừng lau, quần áo ướt hết rồi.”

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt.

Trong gương, Hạng Du đứng sau lưng Phương Dĩnh Đông, một bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay y, cúi đầu nhìn y.

Khẽ run rẩy, Phương Dĩnh Đông bỗng nhiên lắc lư, có chút đứng không vững.

Hạng Du kéo y sát vào người mình, phát hiện sắc mặt y không đúng lắm, “Làm sao vậy bác sĩ Phương? Có phải lại đau dạ dày nữa không?”

“Không sao.”

Gương mặt Phương Dĩnh Đông trắng bạch, kín đáo thoát cổ tay của mình khỏi tay người nào đó.

“...Chỉ có chút say.”

Hạng Du nhướn mày, không nhịn được có chút giận, tốt bụng đến nhìn anh ta một cái, không cảm ơn thì thôi còn tránh giống như gặp virus ấy.

Đề lại bả vai Phương Dĩnh Đông, đặt y lên bồn rửa tay, giọng nói lạnh lùng nói: “Anh ở đây ồn ào cái gì?”

“Cái gì?”

Phương Dĩnh Đông ngẩng đầu, cách một lớp kính mắt sắc lạnh, Hạng Du nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng, chỉ là đôi mắt đó hơi đỏ, dáng vẻ rất quyến rũ, khiến người khác không nhịn được khẽ rung động.

“Thật là.”

Hạng Du xoa xoa huyết thái dương, mình đột nhiên lại mắc bệnh gì chứ, không biết lại làm sao rồi.

“Anh uống nhiều rượu quá, để tôi đưa anh về nhà trước, đã nói qua với Thư Nhiên rồi.”

Hạng Du đi trước, Phương Dĩnh Đông liền ngoan ngoãn theo sau, một tiếng cũng không nói, đặc biệt nghe lời, trực tiếp đi khỏi quán bar, hai người ngồi lên chiếc xe Trung Hoa của Hạng Du.

Lúc đến nhà Phương Dĩnh Đông, đã là hơn mười hai giờ đêm rồi.

Phương Dĩnh Đông cầm chìa khóa mở cửa, đứng nửa ngày cũng không xỏ chính xác vào ổ khóa, Hạng Du thật sự nhìn không được nữa, cầm lấy chìa mở cửa ra.

Vào nhà, Hạng Du đi mở đèn, nghĩ muốn lấy một cốc nước ấm cho y, kết quả vừa đi ra khỏi phòng bếp, nước ấm cũng đổ hết luôn, thế mà không thấy người ở đâu nữa.

Cuối cùng tìm thấy Phương Dĩnh Đông ở cửa trước. Tên kia giống như người ngớ ngẩn, đến giày cũng không cởi ra được, cứ đứng như vậy, dựa lưng vào cửa, cúi đầu, mái tóc mềm mại cứ rũ xuống như thế, che một bên mắt.

“Sao thế, mau tới đây.”

Phương Dĩnh Đông không nhúc nhích.

Hạng Du đi qua kéo y, lại bị y hất tay ra, Hạng Du giận rồi, “Rốt cục là sao hả? Anh có gì không hài lòng cứ nói thẳng ra.”

“Không có.” Vẫn cúi đầu, chậm rãi lắc lư.

Nói tiếp, “Cậu cũng về nhà đi thôi, đã rất khuya... rồi.”

Phương Dĩnh Đông nhàn nhạt nói, nhưng đến cuối cùng vẫn không nhịn được có chút run rẩy.

“Anh ngẩng đầu lên trước.”

“Hửm?...”

Hạng Du thở dài, nâng cằm y lên, động tác vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng nâng mặt y lên.

Con mắt đỏ ngầu, chính là đuôi mắt còn lơ mơ có chút hơi nước, giống như một con thỏ nhỏ.

Hạng Du nhìn thẳng vào mắt Phương Dĩnh Đông, hỏi: “Đau dạ dày sao? Có phải uống nhiều quá nên nhức đầu không? Rốt cục là sao anh nói đi chứ.”

“Không có...”

Phương Dĩnh Đông theo bản năng định nói, không có chuyện gì, lại bị Hạng Du ngắt ngang.

“Anh lại vẫn nói không có chuyện gì. Rốt cục là thật sự không có chuyện gì? Hay là tôi không đáng tin hả?”

Phương Dĩnh Đông không nhịn được nữa, nước mắt chảy ra, thút thít khóc, nước mắt cứ thế lăn xuống gò má, chảy xuống cằm nhọn, rơi xuống đất.

Y đang nghĩ, Hạng Du rốt cục là loại người gì? Dịu dàng ư? Bá đạo hả? Săn sóc sao? Có phải cường thế không? Nhìn hẳn rõ ràng là kẻ không làm việc theo nguyên tắc mà.

Rõ ràng biết mình là Khả Tiểu Chi Nhân, rõ ràng biết mình là Gay, còn dịu dàng với mình như thế, chẳng lẽ hết thấy những điều này cũng không phải trêu đùa mình sao? Không phải trêu đùa vậy thì là gì? Nếu không phải trêu đùa tại sao lại vẫn như vậy?

Hạng Du nhìn y khóc, trong tim nhói một cái, nghĩ không cần để ý làm gì nhưng vẫn không nhịn được lau nước mắt cho y.

Phương Dĩnh Đông gạt tay hẳn ra, kính mắt bị nhòe rồi, không thấy rõ lắm, thế nên kéo hẳn nó xuống, vứt mạnh ra ngoài. Kính mắt không chọc gì y nhưng trong lòng y không thoải mái. Trăm ngàn lần không được trêu vào người bình tĩnh, bởi vì cái kia chỉ là vỏ bọc của họ mà thôi.

“Cậu có biết tôi từng mắng cậu không?”

“... Biết.”

“Ngay từ đầu đã biết rồi?”

Hạng Du khẽ gật đầu.

Phương Dĩnh Đông cười khẽ một tiếng, “Vậy cậu có biết lúc này là quán bar gì không?”

Hạng Du không có biểu tình gì nói: “Gay bar.”

Phương Dĩnh Đông không nói.

“Cho nên đây là?” Hạng Du nhướng mày.

“Cho nên,” Kéo cửa ra, “Cậu đi nhanh đi.”

Cửa mở ra một nửa, vang lên tiếng “phang” lại bị một lực cực mạnh đóng lại.

Một tay Hạng Du đặt lên cửa, một tay dè lên bả vai Phương Dĩnh Đông. Phương Dĩnh Đông có chút mơ hồ, không phản ứng gì cả.

Bóng đen đột nhiên phủ lên người mình, Hạng Du cúi đầu, càng ngày càng gần y hơn, Phương Dĩnh Đông không dám động đậy, sững sờ nhìn hẳn, cơ hồ là chớp mũi chạm chớp mũi. Lúc này đến cả hít thở của đối phương cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

“Bác sĩ Phương.”

Giọng nói của Hạng Du ở rất gần, Phương Dĩnh Đông há miệng muốn nói chuyện nhưng cổ họng không phát ra tiếng được.

Giọng nói của hẳn còn trầm thấp hơn bình thường, Hạng Du cười một tiếng, khước miệng hơi nhếch lên, giọng nói lười biếng bình thường giờ phút này có chút gian tà.

“Bác sĩ Phương, tôi muốn hôn anh, làm sao đây?”

“Cậu...”

Hạng Du nhìn chằm chằm y, “Làm sao bây giờ đây” nói xong tay lại từ trên bả vai hơi chuyển xuống dưới, khoắc hờ lên eo đối phương.

Phương Dĩnh Đông cứng đờ, đứng thẳng người.

“Anh không có say đúng không? Ngày tôi hôn anh đó.”

Cổ họng khẽ trượt một chút, Phương Dĩnh Đông vẫn không nói được lời nào.

“Vậy bây giờ anh có say không?”

“Không...có.”

Hạng Du thỏa mãn gật đầu, sau đó, hôn xuống.

Nhẹ nhàng cọ cọ, day day đôi môi đối phương, giống như bị ma ám, Hạng Du nghĩ mình cũng sẽ có lúc như thế này sao, điên cuồng muốn làm một chuyện gì đó. Trong suốt hai mươi sáu năm cuộc đời của mình, chưa có một việc gì là chính bản thân hắn thật sự muốn làm cả. Lười biếng, quả thật chính là vậy. Bởi vì hắn vẫn luôn cảm thấy chẳng có gì quan trọng cả. Mà bây giờ, hình như không giống nữa.

Nâng eo Phương Dĩnh Đông lên, dùng sức ép y sát vào ngực mình, ôm chặt, dễ dàng cạy mở hàm răng y, dịu dàng mà bá đạo cướp đoạt, tỉ mỉ quét qua mỗi nơi ngọt ngào, cuồng nhiệt mà say đắm khiến người trong ngực không nhịn được run rẩy.

“Cậu vì sao...”

Lúc kết thúc nụ hôn dài, Phương Dĩnh Đông tựa lên cửa, miễn cưỡng để bản thân có thể đứng thẳng, thở gấp, hỏi.

“Không vì sao cả.” Hạng Du lại kéo y vào ***g ngực mình, cánh cửa rất lạnh, “Tôi thích, muốn hôn anh.”

Hạng Du rất thông minh nhưng cũng là người không mấy khi dùng não để suy nghĩ kĩ càng, có một số việc nghĩ mãi không hiểu, có một số việc lại quên không nhớ rõ nữa. Giống như khi thấy Thư Nhiên, hắn chỉ là nghĩ, hóa ra Thư Nhiên thích vị biên tập kia.

Hắn đã quên, khi mới nhìn thấy [Bảy năm], cái cảm giác quen thuộc lúc đó, một trò chơi đơn giản đã biến vị rồi, chỉ là người khởi xướng trò chơi vẫn chưa nhận ra mà thôi...

“Bác sĩ Phương, tôi lại muốn hôn anh rồi... làm sao bây giờ?”

END 8

9. Chương 9

Sau đó thì thế nào?

Sau đó, Hạng Du mỗi ngày đều đưa đón Phương Dĩnh Đông đi làm, đưa người ta đến bệnh viện xong, liền lái con Trung Hoa của hắn đến nhà Giang Dịch Tề....học nấu ăn.

Đến trưa lại để thức ăn vào hộp mang đến bệnh viện, ở lại ăn cơm với Phương Dĩnh Đông, rửa hộp cơm xong thì ngâm người cả ngày ở bệnh viện, buổi tối sau khi ăn xong cơm chiều thì mới lái xe về nhà mình.

Thế cho nên Bi kịch biên tập lại càng thêm bi kịch, vì Hạng Du kéo bản thảo ngày càng nghiêm trọng, căn bản là suốt ngày cũng chẳng thèm viết, vừa hỏi thì câu trả lời luôn là ko có thời gian...

Bác sĩ Tống lại vô cùng hài lòng, bà xã anh ta ngày nào cũng chạy đến bệnh viện, mỗi ngày đều mang theo cơm hộp, Hạng Du đương nhiên sẽ không ăn, thế là toàn bộ đều vào bụng bác sĩ Tống, anh ta còn vui vẻ nói, “Bà xã chính là tấm lòng linh mẫn, bàn tay khéo léo, mấy món ăn em làm món nào cũng ngon.”

Một Giai Giai thì nói, “Anh rể à, anh muốn sến súa thì về nhà đi.”

Mấy cô y tá thì độ hưng phấn ngày càng tăng, ai giỏi ôi, ôn nhu công đó nha! Ái giỏi ôi biết nấu ăn đó nha! Ôi giỏi ôi cute không chịu được đó nha...

Hôm nay Hạng Du vẫn chạy đến nhà Giang Dịch Tề làm sâu mọt, bình thường Giang Dịch Tề cũng không có việc gì làm, nếu có trận đấu thì sẽ “ở” trên phi cơ vài ngày, sau đó lại nhàn đến không thể nhàn hơn. Thế nhưng tâm tình của kỳ thủ thiên tài mấy hôm nay cực kì không tốt, thái độ thập phần khó chịu, còn thường xuyên cho Hạng Du leo cây, hình như là vì cái giai đoạn Phong Bát(*) gì gì đó.

Hạng Du đá cánh cửa đến năm lần rồi mà vẫn không có ai mở cửa liền cau mày bỏ cửa chạy lấy người, dám cho hắn leo cây, Hạng Du nghĩ thầm, trù cho cậu cả đời đều bị thua cò!

Không có làm cơm, lúc lái xe đến cửa bệnh viện, nhớ đến quán cháo nhỏ kia, hương vị cũng không tệ lắm, Hạng Du liền xuống xe đi vào quán, chuẩn bị mua chút cơm trưa.

“Tiểu Thu, đừng làm loạn nữa.”

Hạng Du vừa vào quán liền nhìn thấy một hình ảnh hạn chế độ tuổi...

Một cậu trai xinh đẹp thanh tú ôm cổ một người đàn ông khác, cọt cọt trong lòng người kia mà làm nũng.

“Không được, anh cứ mãi không để ý đến em....anh hôn em một cái đi.”

Người gọi Tiểu Thu kia, ôm lấy cổ đối phương nhẹ nhàng kéo lại gần, điểm nhẹ một chút lên môi đối phương.

Hai mắt người đàn ông kia liền âm trầm xuống, ôm cậu mà hung hăng hôn.

Hai phút sau hai người kia vẫn còn răng môi lẫn lộn, Hạng Du khoanh tay dựa vào cửa kính, ho nhẹ một tiếng, “Có thể cho tôi mua chút đồ trước hay không?”

Tiểu Thu bị đẩy ra, quay đầu trừng mắt Hạng Du một cái, sau đó đến cái bàn bên cạnh ngồi đợi.

Người đàn ông kia có chút xấu hổ, nhưng vẫn mỉm cười chờ Hạng Du gọi món.

Hạng Du nhìn ra được, người đàn ông này có tính tình đặc biệt tốt, là loại người dịu dàng ôn hòa.

Hạng Du chọn vài món, trong lúc chờ đợi thì đến ngồi đối diện Tiểu Thu, móc thuốc từ túi áo ra, sức nhớ đến nơi này không được hút thuốc liền nhét vào lại.

Tiểu Thu nhìn thấy chỉ lạnh lùng nói, “Tôi ghét người hút thuốc.”

Hạng Du nhếch mi, trong lòng dè bĩu, tôi cũng có cần cậu thích đâu.

Bất quá, có một số người luôn thích giả vờ phong độ, nghĩ thầm trong lòng đương nhiên sẽ không bao giờ nói ra, chỉ bảo trì nụ cười trên môi, cười đến độ người ta nhìn cứ nghĩ đến bọn sói xám rình mồi, hôm nay Hạng Du cũng vừa vận mặc áo khoác màu xám.

Hạng Du nói: “Bề ngoài của cậu rất giống một người.”

“Hừ!” Tiểu Thu căn bản không quan tâm đến hắn, trên mặt là sự khinh thường lộ rõ, bỏ đi, cút sang một bên dùm cái, cậu đây không rảnh quan tâm.

Hạng Du nhìn vẻ mặt của cậu, thật sự không nhịn nổi sự vui vẻ, “Không chọc cậu nữa, cậu thật chẳng giống anh trai mình chút nào.”

.....

“Bác sĩ Phương!”

Mỗi lần Hạng Du đến, Phương Đình Đông đều đang làm việc.

“Ừ.”

Thấy Hạng Du, Phương Đình Đông liền buông giấy tờ trên tay xuống.

“Vừa này tôi nhìn thấy em trai của anh, đúng là một cậu nhóc thích châm chọc người khác.”

Hạng Du vừa nói vừa lấy hộp cháo trong túi nhựa ra đặt lên bàn.

“Ừ.”

“Anh có biết em trai anh có người yêu không? Hơn nữa....còn là một người đàn ông.”

Phương Đình Đông đẩy mắt kính một chút, “....Bây giờ đã biết.”

“Thật sự là phản ứng chẳng đáng yêu gì cả.....Anh không phản đối sao?”

Phương Đình Đông đứng dậy giúp hắn lấy cháo, lắc đầu: “Nó vui là được rồi.”

“Cũng phải.”

Hạng Du ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phương Đình Đông, mãi đến khi người ta đỏ mặt mới chậm rãi nói: “Bác sĩ Phương, uống nước nhiều một chút, môi anh nứt rướm máu rồi kìa.”

“Cái gì?”

Phương Đình Đông theo không kịp suy nghĩ vượt luồng của “đại tác gia” Hạng Du liền sờ môi theo bản năng.

Ánh mắt Hạng Du tối lại, tiến lên từng bước, chậm rãi kéo Phương Đình Đông vào lòng, tháo mắt kính của y xuống, “Tôi nói, môi của bác sĩ Phương nên bổ sung nước...”

Nói xong liền hôn lên, cho đến khi làm người ta yếu đuối ngã vào lòng mình mới chịu buông ra, còn cười nói: “Anh mặc áo Blouse trắng thật sự rất ngon miệng...”

Mặt Phương Đình Đông càng đỏ hơn, cái này, bọn họ là đang quen nhau sao? Hạng Du chăm sóc y dịu dàng, cẩn thận như người yêu, thường thường cũng sẽ hôn nhau, Phương Đình Đông giống như chìm trong một tầng nước đường, ngọt đến sắp không thể thở. Nhưng Hạng Du lại chưa bao giờ nói thích, cho dù là trong lúc kích động, cũng chỉ nói thích nụ hôn của y mà thôi.

“Cháo nguội rồi, tôi đem đến lò viba hâm lại, ăn đồ nguội dễ bị đau dạ dày.”

Lúc Hạng Du ra ngoài, bác sĩ Tống vừa lúc vào phòng, liền thấy Phương Đình Đông không mang mắt kính, mặt đỏ hồng, một mình ngồi ngẩn người, miệng còn có chút sưng đỏ, làm cho người khác không hiểu tình trạng gì.

“Ai nha, hôm nay cậu lại có thức ăn ngon à? Bà xã tôi đi mỹ viện rồi, hôm nay bị bỏ đói luôn.”

“Bị đói cũng sẽ không cho anh.”

Hạng Du đẩy cửa tiến vào, cầm một cặp kính trên tay.

“Mới đây đã hâm xong?” Phương Đình Đông thấy lạ liền hỏi.

“Không phải,” Hạng Du đi qua, một tay đặt trên bàn, hơi khom người, cúi đầu nhìn người đang ngồi trước bàn, “Chỉ là quên mất, mắt kính của bác sĩ Phương vẫn còn ở chỗ tôi.”

Nói xong liền đưa tay đeo lại kính mắt cho y.

Gọng kính kim loại lạnh lẽo chạm vào tai, Phương Đình Đông bỗng có chút rung mình, thời tiết cuối thu mà cả người lại nóng rang như tôm luộc, thật vất vả mới không để mặt đỏ lại lần nữa.

Hạng Du vừa lòng mỉm cười, xem như không có việc gì mà đi ra ngoài.

Tháng mười một, sinh nhật của Ác Tục Du hí.

Trên forum chuẩn bị offline để tổ chức chúc mừng cho Hạng Du, sẵn giao lưu luôn, nói chung là chỉ muốn gặp được người thật của Hạng Du mà thôi.

Mọi người đều bàn bạc xong xuôi, đặt luôn KTV, còn nói thêm lúc đến phải đem theo thức ăn, có người hỏi, nếu không cho mang thức ăn vào quán thì phải làm sao? Có người liền đáp, cậu ngốc à, không cho mang thì không biết lén mang vào sao, bằng không nhiều người như vậy, gọi món rồi tính tiền có mà đi chết.

Chờ mọi thứ sắp xếp xong, mọi người mới báo với mod Vương Bài Ngốc, để mod đi nói với Hạng Du.

Đồ Ngốc vừa nghe liền choáng váng, sau đó mắng to, các người á, bắt tôi đi chọc tổ ong vò vẽ! Tôi không đi đâu, các người ở đó chờ Du Du sama của mấy người cự tuyệt đi.

Kết quả Đồ Ngốc vẫn bị mọi người xô vào hồ lửa....

Tích tích tích –

[Vương Bài Ngốc] Anh em, anh trai tìm cương có chút việc.

[Không Phải Du Du] Người ta là con một thôi, không có anh trai o[v]o

~~[Vương Bài Ngốc]....Đại ca, cứu em trai với!! Anh phải đáp ứng trước!

[Không Phải Du Du] Người ta không đó, sao phải đáp ứng mi chứ hử? o[v]o

~~[Vương Bài Ngốc] Lão đại, hôm nay có phải tâm tình anh không tốt không? Đặc biệt uất ức? Vậy để hôm khác em nói sau.

[Không Phải Du Du] Không á~~ hôm nay tâm tình người ta đặc biệt tốt á, giống như mặt trời nhỏ vậy á, mi muốn nói thì nói cho nhanh, người ta còn phải đi với bà xã nữa nha o[v]o

~~[Vương Bài Ngốc].....

[Vương Bài Ngốc] Cậu có bà xã khi nào?

[Không Phải Du Du] Liên quan rắm thú gì đến mi! Nói nhanh.

[Vương Bài Ngốc].....

[Vương Bài Ngốc] Là vậy nè đại ca, trên forum muốn tổ chức offline để mừng sinh nhật cho anh, anh coi như cho chút thể diện, đi đi.

[Không Phải Du Du] Chỉ có việc này?

[Vương Bài Ngốc] Chỉ có việc này...

[Không Phải Du Du] Vậy cũng giằng dụa, thấy ghét quá đó, đi thì đi á o[v]o

~~Đới Đông Bành rừng mình, quá lạnh, đóng cửa sổ nhanh mới được.

Lắm nhầm với Đới Đông Bành xong, Hạng Du ngẩng đầu nhìn Phương Dĩnh Đông, người kia vẫn còn đánh gõ chữ, không biết lại đang viết luận văn gì nữa.

Tích tích tích –

Phương Dĩnh Đông chau mày, đang gõ chữ thì một khung hội thoại nhảy ra, trên màn hình rung lên một cái.

[Không Phải Du Du] Bà xã ~ o[v]o

~~Sửng sốt, Phương Dĩnh Đông nhìn một hồi lâu liền close khung chat.

Tích tích tích –

[Không Phải Du Du] Sao em không để ý đến người ta vậy o[v]o

~~Phương Dĩnh Đông lại nhìn thêm một chút, cũng ngẩng đầu nhìn Hạng Du, chỉ thấy vẻ mặt hần tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm mình, nhất thời liền hiểu, [Không Phải Du Du] còn không phải là Hạng Du sao.

Tích tích tích –

[Không Phải Du Du] Người ta sắp sinh nhật rồi, em đến chúc mừng không o[v]o~~ đến đi đến đi

~“.....”

Phương Dĩnh Đông nhìn chằm chằm màn hình máy tính im lặng.

Hạng Du cười cười, lại tím tặc ấn phím.

Tích tích tích –

[Không Phải Du Du] Mọi người muốn offline, em nếu không đi anh cũng không đi o[v]o

~~Hạng Du đợi cả buổi, rốt cục cũng có trả lời.

[Gạt Bỏ]

Trên hộp thoại hiện lên sáu dấu chấm, Hạng Du lại ngốc hề hề cười cả nửa ngày, vui cái gì ? Không biết nữa.....

Tích tích tích—

[Không Phải Du Du] Chẳng lẽ em không muốn mừng sinh nhật cho anh sao~ Em thật nhẫn tâm o(x_x)o không muốn đâu

Nửa phút sau.....

[Gạt Bỏ].....

Lại là sáu dấu chấm, Hạng Du vẫn là vô cùng vui vẻ.

Lại đợi thêm một chút.

[Gạt Bỏ] Nói cho tôi thời gian với địa điểm, tôi sẽ đi.

Tích tích tích –

[Không Phải Du Du] Hôn một cái ~ đến lúc đó anh lái xe đến đón em.

Tích tích tích –

[Không Phải Du Du] Bác sĩ Phương à.....Tôi lại muốn hôn anh rồi.

Phương Đình Đông không phản ứng gì chỉ cúi đầu tắt khung chat đi rồi chuyển tâm gõ chữ, Hạng Du cười tươi, hai bên tai đều đỏ ửng rồi, thật sự là rất đáng yêu, ai nói y trấn định hử? (Trà: anh nói chứ ai ==)

Hạng Du suy nghĩ, đi KTV? Hình như không hay lắm, tính Phương Đình Đông như vậy, vẫn là không nên đi thì hơn.

Chọn nick Vương Bài Ngốc.

[Không Phải Du Du] Người ta đổi ý nha o[v]o

~~[Vương Bài Ngốc] !!!! Cái gì???!!

[Không Phải Du Du] Mi thật khẩn trương nha ~ đừng khẩn trương mà, người ta chỉ muốn nói, không muốn đi KTV! Bà xã người ta rất đẹp, không thích hợp đi đến mấy chỗ đó đâu o[v]o

~~[Vương Bài Ngốc].....

[Vương Bài Ngốc] Cậu thật sự có bà xã?

[Không Phải Du Du] Mi đoán xem

~~[Vương Bài Ngốc]

[Không Phải Du Du] Cho dù là giả cũng là bà xã nha

[Vương Bài Ngốc] Còn tưởng cậu làm thật chứ, con người cậu chỉ biết đùa giỡn thôi. Tôi nói với cậu đó, đừng có làm lỡ chuyện con gái người ta, xem tình hình tốt thì thu luôn đi.

Hạng Du nhìn nhìn, phiền lòng không dứt, đưa tay vào túi lấy thuốc, moi nửa ngày cũng không hút, bẽ gãy hết tất cả.

[Không Phải Du Du] Không cần cậu quản.

[Vương Bài Ngốc].....

[Không Phải Du Du] Hay là đi picnic đi, có thể ăn đồ nướng nữa, mi chuẩn bị mọi thứ đi nha, chuẩn bị nhiều nắm hương một chút, bà xã người ta thích ăn lắm đó o[v]o

~~Trời đổi sắc rồi, vừa rồi còn gió lạnh từng hồi, bây giờ lại nắng đẹp chói chang, Đới Đông Bành hắt xì thật to, cảm rồi.....

[Vương Bài Ngốc]Được rồi, đừng có đổi ý nữa.

[Không Phải Du Du] Không có đâu mà o[v]o

~~Hạng Du đóng máy tính, vốn dĩ định tranh thủ lúc rỗi viết một chút, thế mà nói chuyện với Đồ Ngốc xong lại không còn tâm trạng nữa, trong lòng là lạ....sợ hãi, bất an sao?

Bước qua, lấy Phương Dĩnh Đông từ sau lưng ôm, dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu y, có chút giống như con chó to đang làm nũng.

Phương Dĩnh Đông bị hấn cọ đến ngứa ngáy, “Cậu đừng cọ nữa.”

“Không.”

Đúng là cường thế mà.

Hạng Du siết chặt tay, hôn lên lỗ tai Phương Dĩnh Đông, hại y rụt cổ lại, hoảng sợ không thôi.

Cần cổ trắng nõn từ từ nhuốm đỏ, Hạng Du biết Phương Dĩnh Đông lại đỏ mặt rồi, hơi nhếch khóe miệng, vùi đầu vào hõm vai y, nghĩ rằng, giả cũng là bà xã.....

Bắt lấy cằm y, xoay mặt Phương Dĩnh Đông lại, nụ cười của Hạng Du mang chút tà ác, lại có chút trẻ con, loại cảm giác lẫn lộn này khiến người ta sa chân ngày càng sâu.....

Nhẹ nhàng in lên một nụ hôn, vừa dịu dàng lại vừa mạnh bạo nói, “Ngọt”

END 9

(*)Phong Bát: hình như là một giai đoạn ngừng chơi cờ của kỳ thủ á (vì quân cờ vậy được đựng trong một cái bát tròn), cái này không rành lắm ==

10. Chương 10

Tháng 11 đi picnic.

Sợ rằng cũng chỉ có Hạng Du mới nghĩ ra được.

Đừng nghĩ là tháng 11, trời đang rất lạnh nhưng cũng có người muốn đi, hơn nữa người muốn đi thật sự rất nhiều, cuối cùng phải thuê một chiếc xe bus. Lúc mọi người ngồi bus đến địa điểm đã hẹn trước, Hạng Du mới vừa đón được Phương Dĩnh Đông, chuẩn bị xuất phát.

Chờ đến khi hai người lững thững đi tới, mọi người đã lấp xong lò nướng, chuẩn bị ăn cơm trưa.

Hạng Du kéo Phương Dĩnh Đông đi qua, liền bắt đầu nướng, nhiều fan hâm mộ đều nhận ra Hạng Du, hưng phấn mà nhỏ giọng thét lên, cái gì mà đẹp trai phát ngất... chuẩn không cần chỉnh... mê chết người rồi vãn...

Đới Đông Bành vừa thấy Hạng Du, đi tới: “Lão đại, vợ của cậu đâu? Cho anh em nhìn một cái nào.”

Hạng Du không thèm để ý đến, quét dầu lên thịt nướng, Đông Đông nhà hấn thích nắm hương chín một chút... Ừ. Vẫn là nên nướng thêm chút nữa đi.

Đới Đông Bành nhất định không tha truy hỏi tới cùng, trong miệng thỉnh thoảng còn phun ra vài từ thô tục, Phương Dĩnh Đông không giống Hạng Du, bản chất chính là thô tục nhưng có thể giả bộ cao nhã, hai yếu tố đen trắng này có thể cùng song song tồn tại, nghe thấy miệng Đới Đông Bành bắn như tên lửa, một lát lại hỏi vợ cậu có đẹp không? Một lát lại hỏi đáng người có ngon không? Hỏi thăm không ngừng, lại còn hỏi những câu cực thâm nữa...

Mắt thấy sắc mặt Phương Dĩnh Đông càng ngày càng đỏ hồng, rồi lại từ đỏ sang trắng, Hạng Du cũng không để Đới Đông Bằng quấy nhiễu nữa.

“Phiền quá.”

“Đại ca, cậu không phải chỉ cần thành thật khai báo thì sẽ không phiền nữa sao?”

Hạng Du gương mặt nhìn Đồ Ngốc, ánh mắt như bắn ra từng phiến băng vừa bén vừa lạnh, tiện tay chỉ một ngón về phía đám người ở đằng xa kia, “Nơi đó.”

“Oa oa oa. Thú nhận nè.” Đồ Ngốc quả nhiên chính là đồ ngốc, lao đầu vào đám người Hạng Du vừa chỉ, tìm chị dâu thôi.

Hạng Du bỏ thêm nắm hương vào nướng cho Phương Dĩnh Đông, “Há miệng.”

“Tôi tự lấy được.”

“Không được.”

Phương Dĩnh Đông bắt đắc dĩ, nhiều người như vậy, Hạng Du lại chẳng thèm để ý đến ai, thế nhưng nếu để ý ánh nhìn của người khác thì liệu có còn là Hạng Du nữa không?

“Ăn ngon không?”

Chờ Phương Dĩnh Đông ăn hết nắm hương, Hạng Du lại gấp thịt bò lên, đút qua.

Ăn một lát, mọi người nếu không lười kéo Hạng Du đến kí tên thì cũng là chụp ảnh, Hạng Du không còn cách nào khác, đành thả mấy cái nắm hương trên lò nướng, lại thả thêm một ít thịt nữa, sau đó nói: “Nhất định khi chín phải ăn đó.”

“Ừ. Biết rồi.” Phương Dĩnh Đông dùng chiếc đũa gắp nắm hương, để hẩn đi nhanh đi.

Fan hâm mộ khá nhiều, kí tên chụp ảnh chung còn phải tán gẫu vài câu, đừng nhìn Hạng Du ở bên ngoài giả vờ làm người đàn ông tốt mà lắm, hẩn cũng có lúc không thể nhịn được.

Vốn còn muốn hất tay đi thẳng, có mấy cô bé lười kéo tay Hạng Du, tặng cho hẩn mấy túi hạt dễ cười, Hạng Du vừa nhìn thấy, liền lộ một nụ cười mê người đặc trưng, dùng giọng nói từ tính cảm ơn các cô, sau đó cũng bắt chước mấy cô bé kia bóc hạt dễ cười ra.

Mấy fan đó cũng nhiệt tình bóc vỏ, một lòng muốn để thần tượng của mình ăn, Hạng Du thì lại lột ra nhưng không ăn, tìm một cái túi to nhét hết đồng hạt này vào, để làm gì sao? Có làm gì đâu chứ? Phương Dĩnh Đông thích ăn loại hạt này mà thôi.

Hạng Du bóc rất nhanh, đột nhiên một bóng đen phủ xuống, ngẩng đầu lên nhìn, là Thư Nhiên, bên cạnh còn đi cùng một người đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi. Phía sau hai người là một cô gái xinh đẹp, chính là bi kịch biên tập dưới quyền của đại Ma Đầu...

“Hạng Du! Bà đây có thể tóm được mi rồi!”

Hạng Du ngửa mặt cười cười, xung quanh một loạt tiếng hít không khí, bi kịch biên tập thế nhưng không để bản thân bị xoay vòng vòng chỉ vì nụ cười đó, sơn hào hải vị cho dù có ăn ngon thế nào thì ăn nhiều cũng sẽ chán thôi.

Hạng Du nói: “Giọng mi nhỏ chút đi, đoan trang, thực nữ...”

“Ở trước mặt mi, bà đây không thể nào làm thực nữ được.”

Hạng Du nhún vai nói: “Giọng mi the thé quá, rất điếc tai, linh cảm bị dọa bay mất rồi.”

“Dọa cái đầu mi ấy. Đừng nói về linh cảm với bà đây! Mi viết truyện đã bao giờ dùng đến thứ đó đâu.”

Hạng Du không để ý đến cô nữa, vỗ vỗ tay, đứng lên phải đi đám vỏ vụn dính trên quần áo, buộc chặt túi kia lại, cất vào túi ngoài của áo khoác, xoay người đi.

Thư Nhiên vỗ vỗ bi kịch biên tập, cười nói: “Hóa ra cô cũng không dễ chịu nha. Không ngừng cố gắng nha, fighting!!”

Nói xong quay sang bảo người đàn ông bên cạnh chờ anh ta một chút, sau đó cũng đi về hướng Hạng Du vừa đi.

Hạng Du nhướn mày nói: “Có chuyện gì?”

Thư Nhiên đẩy mắt kính một cái, khoe miệng cong lên: “Không phải giục bản thảo đâu. Tôi chỉ nhắc cậu một chút, có loại trò chơi không dễ chơi đâu, bằng không lỡ chân vướng vào lúc nào cũng không biết đấy.”

“Có ý gì?”

“Không có gì.” Thư Nhiên ra vẻ lạnh lùng không nói gì thêm, xoay người rời đi. “Bác sĩ Phương vừa rồi đi dạo trong rừng bên kia kìa.”

Hạng Du gật đầu, đi về phía khu rừng bên kia, Thư Nhiên bình tĩnh đứng đó, chỉ chỉ người đàn ông ở bên cạnh mình, đại ma đầu thế mà cũng có lúc dịu dàng cười cười nói, “Tổng biên tập tổ đàm mỹ.”

Hạng Du nghe xong vẫn tiếp tục đi về phía trước, sau đó đột nhiên khựng lại, hóa ra là anh ta muốn nói, người đó chính là biên tập nho nhỏ kia sao...

Lúc nhìn thấy Phương Dĩnh Đông, y chỉ có một mình, hai tay đút túi quần, chậm chậm đi dạo, bên cạnh không có một ai, trong rừng cũng chỉ có mấy cái cây trụi lủi, ngay cả lá cũng không có. Nhưng Phương Dĩnh Đông mặc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, dáng vẻ đi chậm đó, khiến Hạng Du muốn nhào tới hôn y.

“Làm gì đó? Một mình ở chỗ này.”

“Đi dạo một chút, nhiều người quá ồn.” Phương Dĩnh Đông gầy gầy tóc, gạt đám tóc lòa xòa trước mặt ra.

Hạng Du lôi túi to trong túi áo ra, mở nút rồi đưa cho Phương Dĩnh Đông.

Phương Dĩnh Đông sửng sốt một chút, “Nhiều thế.”

“Đương nhiên rồi.” Hạng Du đưa tay ra để y nhìn một cái, nhướn mày, rõ ràng là gương mặt quyến rũ lại còn bày đặt giả vờ đáng yêu, “Anh xem nè, ngón tay đều đỏ hết cả rồi.”

Phương Dĩnh Đông bị hấn chọc cười, cầm tay hấn lên, thổi thổi.

Hạng Du hì hì cười nói: “Anh hôn hôn nó một chút đi.”

Người nọ bĩu môi, dừng cười, đẩy ngón tay Hạng Du ra, Hạng Du càng cười tươi hơn, rõ ràng đỏ mặt nhưng lại còn giả vờ bình tĩnh như vậy.

Không trêu y nữa, cầm một hạt lên, “Ném thử xem có ngọt không?”

Phương Dĩnh Đông ăn xong, gật gật đầu, Hạng Du lại bỏ một hạt vào miệng y, sau đó, dán môi lên...

Mới chỉ cảm thấy môi mình ẩm ẩm, lưỡi đối phương đã tiến vào, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng đẩy hạt kia ra ngoài, sau đó lại kéo về, tùy ý xâm lược.

Sau đó dựa lưng vào cây, Phương Dĩnh Đông cố gắng đứng thẳng, hai tay Hạng Du ôm eo y, không nặng không nhẹ lộn xộn.

Một lát sau, Hạng Du không động đây, đặt cằm trên vai y, thổi hơi vào tai y, cười nói: “Bác sĩ Phương, hạt dễ cười nuốt thẳng xuống rồi, tôi bị nghẹn...”

“...”

“Nếu mà bị nghẹn chết, đều là tại anh đó.”

Hạng Du không đợi Phương Dĩnh Đông phản ứng, khẽ chạm môi y một cái, lại nói: “Ai bảo nơi này ngọt như vậy?”

Phương Dĩnh Đông xoay người muốn đi, tay Hạng Du lại khế dùng sức, kéo y vào trong ngực mình: “Bác sĩ Phương, còn muốn ăn hạt dễ cười nữa không?”

“Đừng ăn nữa. Cậu chưa bị nghẹn chết thì mắt tôi cũng bị đâm mù rồi.”

Giọng điệu dở sống dở chết dọa Phương Dĩnh Đông nhảy dựng, Hạng Du nhú chặt mày, độc miệng như vậy, còn dám nói chuyện kiểu đó với hấn không thể có người thứ hai, nhất định là Giang Dịch Tề.

Giang Dịch Tề đi ra từ gốc cây không xa đó. Đừng hiểu lầm, cậu ta cũng không phải ngồi bệch dưới tán cây mà là ngồi... bó gối dưới gốc cây, không biết làm gì, lúc này mới đứng lên, đi tới.

Hạng Du lườm Giang Dịch Tề một cái, cũng đi lên một bước, đập nhẹ một phát vào ống chân cậu ta, Giang Dịch Tề “ái da” một tiếng, lùi hai bước, có chút đứng không vững.

“Hạng Du chết bầm! Mi có thể bớt hư hỏng chút được không hả?”

Nhường mày, bình tĩnh nói: “Đã tê rần rồi hả?”

“Mi cứ nói thử xem! Biết rõ còn cố hỏi!”

“Giọng lớn quá đi nha...”

Giang Dịch Tề “hừ” một tiếng, “Không được hả, lại không phải đàn bà, nhỏ giọng mềm nhẹ làm mịe gì?!”

Hạng Du không nói gì, thay Phương Dĩnh Đông kéo kéo áo khoác, một lúc sau mới nói tiếp: “Không có gì. Chỉ là lúc mi lớn tiếng nói chuyện thì tâm trạng sẽ không tốt lắm mà thôi.”

“Xí! Tâm trạng ông rất tốt, đặc biệt chạy đến đây tham gia offline của mi, cực có lòng nhá?”

Giang Dịch Tề cười nói.

Hạng Du kéo Phương Dĩnh Đông về, xoa xoa tay y, cau mày nói: “Lạnh vậy?”

Sau đó lại nâng tay y lên trước miệng, hà hơi vào nó, Giang Dịch Tề quay đầu thẳng, sợ đau mắt hột.

Làm xong Hạng Du mới nói: “Không muốn cười thì đừng cười, khó coi dọa chết người đó.”

“Mi!” Giang Dịch Tề vô cùng giận, sau đó lại thở dài, bĩu môi, con mắt đỏ lên, giọng nói cứng rắn: “Không cười còn có thể làm gì được, khóc sao? Aiz. Tớ còn chưa từng thấy thằng nhãi cậu khóc đâu đó, đến khóc nghe chút coi nào...”

“Đồ bệnh.”

Giang Dịch Tề rất thoải mái đuối theo Hạng Du cùng Phương Dĩnh Đông về chỗ đám người ở bên cạnh, “Cậu đừng có thể dùng vẻ mặt nghiêm túc để nói loại lời như thế này được không, khiến người ta rất đau đớn đó ——”

Hạng Du bỗng nhiên quay người lại, mày nhíu chặt, “Nếu thật sự tổn thương cậu, cậu còn mặt dày ở đây lải nhải với tớ sao. Cậu là thế nào tớ còn không biết hả?”

“Aizz...” Giang Dịch Tề nhẹ gật đầu, một bộ dạng ngoan ngoãn nghe lên lớp, nhếch miệng cười cười: “Tớ đi, tớ đi, không quấy rầy hai người nữa.”

Nói xong liền đi luôn, Hạng Du nhìn thấy mắt như muốn nổ đom đóm, Giang Dịch Tề với bộ dạng này quả thật chính là rất muốn người khác nện cho một trận nên thân đó mà.

“Không phải chỉ thua cờ thôi sao? Có gì ghê gớm đâu chứ. Chơi tiếp lần nữa còn sợ không thắng nổi hả?”

Giang Dịch Tề đột nhiên đứng khựng lại, cậu ta mặc không nhiều lắm, dáng người cao gầy có chút run rẩy, giống như cố nặn ra từng từ một: “Thua toàn bộ rồi... lấy gì để thắng đây?”

Nói xong lại đi tiếp.

Hạng Du thở dài, áp chế gân xanh trên trán, tiến lên kéo cậu ta lại, mặt không biểu tình nói: “Coi như tớ phục cậu rồi, không có ai khiến người khác lo lắng hơn cậu nữa.”

Giang Dịch Tề “hí hí” cười cười, cùng đi theo hai người về phía trước, chậm chậm chạy qua, ngồi bên cạnh Phương Dĩnh Đông, miệng kêu ca: “Lạnh muốn chết lạnh muốn chết”, sau đó cười hì hì với y nói: “Thằng nhãi kia gần đây chạy đến nhà tôi học nấu cơm, không biết người nào may mắn được nếm thử đồ ăn hán làm nhĩ? Đây cũng là hán nướng hả? Tôi nếm thử chút nhé!”

Phương Dĩnh Đông khẽ chỉnh mắt kính.

Hạng Du hừ một tiếng, thấy phản ứng của bác sĩ Phương thì hơi nhếch khóe miệng, đó là động tác bình thường y làm để che giấu sự xấu hổ của mình...

Giang Dịch Tề vừa ăn vừa nói chuyện, bla bla từ bắc đến nam, vài lần không cẩn thận tí nghẹn.

Khiến cho Hạng Du không còn lời nào để nói chính là, tên kia ngồi ngay giữa hần và bác sĩ Phương, liên tục lôi kéo bác sĩ Phương nói chuyện, mà nói chuyện thì thôi đi, còn vừa nói vừa cười chứ!

Hạng Du tự nhận mình cũng có kha khá tế bào hài hước, nhưng Giang Dịch Tề chính là còn nhiều hơn nữa. Cậu ta có thể chọc cho bác sĩ Phương bình thường lạnh lùng như thế cười lên mấy lần, Hạng Du cảm thấy trong người có một ngọn lửa tức giận không hiểu từ đâu chui ra. Vì sao tức giận? Chẳng lẽ là do nắm hương tự tay hần nướng đều bị Giang Dịch Tề ăn hết sạch sao? ...

“Chị dâu!”

“Bà đây kết hôn khi nào chứ!”

“Chị dâu, chị cứ nhận đi, chị không phải chính là vị kia của đại ca sao?”

“Lão đại cái đầu mi á! Bà đây biết đại ca nhà mi là heo là chó nào chứ hả!”

“Đương nhiên chính là Du sama rồi!”

“Hạng Du? Cái thứ đáng chết kia hả! Mi đừng có nhắc đến hần trước mặt bà đây, vừa nhắc đến đã khiến bà đây tức giận vô cùng!”

“Oa oa oa. Liếc mắt đưa tình nhá, chờ tui kéo đại ca qua, chị dâu chị đừng giận mà. Thật ra thì hần là ngượng ngừng không dám tới đây đó.”

“Phụt —— há há”

Giang Dịch Tề không nhịn được, bò lăn ra, nghẹn cười nói: “Hạng Du mà ngượng ngừng, không bằng tin tưởng cậu đúng hạn nộp bản thảo còn hơn.”

Đới Đông Bành chọc cho Bi kịch biên tập đỏ hồng cả mặt, khẳng khẳng cô là vợ của Du sama khiến mặt Bi kịch biên tập nóng bừng bừng, thế nhưng, yên tâm đi, không phải thẹn thùng gì đâu, là giận dữ đó.

Hạng Du liếc phản ứng của Phương Dĩnh Đông một cái, hình như không có phản ứng gì cả, đây cũng trong dự liệu, phản ứng của y chưa bao giờ hiện ra mặt, chỉ có lúc uống say mới đáng yêu!

Thật sự không thể nhìn Đồ Ngốc ở đằng kia giả vờ ngớ ngẩn, Hạng Du nói một tiếng với Phương Dĩnh Đông rồi bước qua.

Đồ Ngốc thấy đại ca đến đây liền “Oa oa oa” ồn ào, khiến tất cả mọi người đều đến hóng xem ai là chị dâu.

Thì ra là vừa rồi Bi kịch biên tập đến giục bản thảo bị Hạng Du phớt lờ, cũng không thể tức giận, nên đành một mình ngồi đó mắng hần một trận. Dù sao thì Hạng Du ở xa cũng không nghe thấy, ai biết được Đới Đông Bành nghe thấy, liền nhảm đó là “liếc mắt đưa tình”...

Giang Dịch Tề chờ Hạng Du đi qua đó, mới nhẹ nhàng nói: “Anh không qua xem một chút à?”

“Không đi!” Phương Dĩnh Đông lắc đầu.

“Bình tĩnh vậy hả?”

“Không có gì mà không bình tĩnh cả.”

“Aiz.” Giang Dịch Tề vỗ vỗ bả vai y, “Hạng Du thẳng nhãi kia, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng chân thành bao giờ. Lúc nhỏ, tôi còn đặc biệt ngưỡng mộ vị đàn anh này. Bây giờ nghĩ lại thẳng đó có chỗ nào để người khác ngưỡng mộ chứ? Lúc nào cũng một kiểu mặt người muốn chết không muốn sống... Thế nhưng, lại có một ngày, hần chạy đến đập cửa nhà tôi, muốn học nấu cá.”

Phương Dĩnh Đông không khỏi nghĩ đến lần Hạng Du làm cá cho mình ăn trước đó, đó cũng là lần đầu tiên Hạng Du hôn y...

Giang Dịch Tề còn nói: “Sau này mỗi ngày còn chạy tới chỗ tôi học nấu ăn, làm hại tôi ngày nào cũng nổi đầy da gà. Anh không biết tên kia học thật sự rất nghiêm túc, tôi còn tưởng hần bị đụng hổng đầu rồi cơ... Thế nào, hần làm đồ ăn ngon không?”

Nói xong còn nháy mắt hai cái.

“...Ừ.” Phương Dĩnh Đông nghĩ nghĩ một chút, quả thật không tệ, so với Dĩnh Thu làm thì ngon hơn nhiều.

“Đúng vậy, đúng vậy, cũng không nhìn xem là ai dạy chứ. Danh sư xuất cao đồ mà!”

Phương Dĩnh Đông nhìn cậu ta đang cười tươi rói, vốn nghĩ người kia sẽ tiếp tục cười cợt như vậy.

Thế nhưng lại thấy cậu ta không hề cười, vành mắt đột nhiên đỏ lên, “Tại sao anh có thể bình tĩnh như vậy? Tôi đôi lúc còn thấy mình thật sự oan ức nữa kia...”

“Chỉ bởi vì thua cờ?”

“Không phải...” Lắc đầu một cái, cười yếu ớt, nói: “Chỉ có tên Hạng Du thông minh giả vờ ngớ ngẩn mới cảm thấy như vậy thôi!”

“Nào!” Giang Dịch Tề vò tóc, “Không có chuyện gì! Dù sao cũng qua rồi!”

“Cậu bỏ được hả?” Phương Dĩnh Đông nhàn nhạt nói, lại khiến Giang Dịch Tề run rẩy.

Bĩu bĩu môi: “Anh bỏ được Hạng Du sao?”

Một lát sau, Giang Dịch Tề mới nói tiếp: “Anh không bỏ được, tôi cũng vậy... Cho dù anh ấy là một đối thủ, khi tôi có cảm giác mình gặp được kì phùng địch thủ rồi thì hóa ra chỉ là một trò đùa vui mà thôi...”

Giang Dịch Tề xỏ tay vào trong áo khoác, nắm thật chặt một viên màu đen, “... Tôi chỉ đơn phương mà thôi.”

END 10

11. Chương 11

Giang Dịch Tề nói xong liền đứng lên, “Được rồi, được rồi, tôi thật sự phải đi rồi, vốn là muốn đi giải sầu một chút cho nên cũng không có lái xe đến, nếu bây giờ còn không về thì không chừng đến tối cũng chưa về được đến nhà.”

Phương Dĩnh Đông nghĩ thầm, Hạng Du chạy xe đến đây mất khoảng một giờ đồng hồ, cậu ta đi bộ về.....?

Không biết nói gì, Phương Dĩnh Đông chỉ đơn giản là im lặng.

Giang Dịch Tề đi được vài bước liền quay đầu lại cười nói: “Con người Hạng Du miệng mồm xấu đến không thể tả, lời hằn nói cùng với những gì hằn làm thì anh chỉ nên tin vào hành động của hằn vẫn tốt hơn, tôi đi đây, chị dâu!”

“.....”

Sự thật chứng minh, có thể chơi cùng Hạng Du từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ gì.....

Hai chữ “chị dâu” này cũng không hề nhỏ, khiến rất nhiều người nhìn sang bên này, Giang Dịch Tề đã chạy lấy người chỉ để lại một mình Phương Dĩnh Đông chịu trận.

Hạng Du cùng Phương Dĩnh Đông nhìn nhau, không tự chủ được liền bật cười, xem nhẹ hết mấy fan bị nụ cười của hằn sát hại, lại còn vắn tay với Phương Dĩnh Đông.

Phương Dĩnh Đông nhớ đến những lời Giang Dịch Tề vừa nói, thích một người thật sự rất khó, mà, bản thân mình hiện giờ thật sự là quá may mắn, cho nên cũng mỉm cười với Hạng Du.

Hạng Du sững sốt, nhìn nụ cười của y liền rất muốn ôm lấy người ta vào lòng, trái tim đập nhanh không ngừng. Bên cạnh có không ít người nhỏ giọng nghị luận, cái gì mà người đàn ông kia thật sự xinh đẹp, đúng vậy đúng vậy, rất có khí chất, giống hệt người mẫu, y căn bản chính là người mẫu, vân vân.....

Đối Đông Bành nhìn Phương Dĩnh Đông một cái, lại nhìn Hạng Du, lại quay đầu nhìn Phương Dĩnh Đông, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ im lặng không thốt thành lời.

Sau đó không bao lâu thì trời đổ mưa, có vài bông tuyết nho nhỏ lẫn mình trong trận mưa ấy, trời trở lạnh, mọi người nhanh tay dọn dẹp bếp lò, ngồi lên xe buýt, một ngày offline xem như đến đây kết thúc.

Phương Dĩnh Đông cùng với Hạng Du ngồi vào xe, Hạng Du mở máy sưởi, nắm lấy bàn tay Phương Dĩnh Đông, ộp lại, nói: “Lạnh không?”

“Có một chút.” Con người Phương Dĩnh Đông, nói y không có tình thú, quả thật đúng vậy, tình huống thế này, dù không có trái tim lạnh mẫn thì ít nhất cũng phải nói được câu không lạnh đâu này nọ, nhưng mà trong mắt Hạng Du, lại cảm thấy như vậy rất đáng yêu.

Lái xe về, mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, Phương Dĩnh Đông nói: “Vừa nãy Giang Dịch Tề nói cậu ta muốn đi bộ về.”

Hạng Du nhếch mi, “Không có gì đâu, cậu ta biết chừng mực.”

“Tôi không cảm thấy như vậy, cậu ta chỉ có bên ngoài kiên cường thôi.”

“Bác sĩ Phương,” đến dưới nhà Phương Dĩnh Đông, Hạng Du dừng xe, cười nói: “Anh như vậy tôi sẽ ghen đó.”

Nếu một người đẹp trai đến không có thiên lý, bình thường luôn rất nghiêm túc rất lạnh lùng lại mang vẻ mặt như oán phụ chớp chớp mắt, nói với bạn “Tôi ghen”, bạn có thể không bị hù dọa không?

Phương Dĩnh Đông cười cười, tay trái chống lên, hơi nhồm người tiến lại sát Hạng Du, hôn nhẹ lên môi đối phương, nói: “Cậu ta chỉ như em trai tôi thôi.”

Nói xong liền mở cửa, xuống xe.

Trong lúc Hạng Du vẫn còn giật mình đứng hình, Phương Dĩnh Đông đã đến cửa khu nhà, trên môi hơi ngửa, thậm chí còn giữ lại chút độ ẩm ban nãy, đủ khiến người ta động tình không khác gì một nụ hôn sâu.

Hạ kính xe, nhìn y, khoe miệng Hạng Du không nén được mà hơi nhếch lên, mãi đến khi không thấy bóng dáng người kia nữa mới cảm thấy thời tiết rất lạnh, mưa tuy rằng đã dừng nhưng gió lạnh vẫn thổi mạnh vào người.

Hạng Du rung mình, nâng cửa xe, nghĩ rằng chỉ là một trò chơi mà thôi, sao lại như thật vậy chứ?

Không muốn nghĩ nữa, nhíu nhíu mày khởi động xe về nhà.

Lúc về nhà, tâm trạng không hiểu sao lại xuống dốc trầm trọng, mở máy tính, muốn viết văn một chút cho tốt hơn.

Trong danh sách bạn tốt của QQ nhìn thấy Phương Dĩnh Đông, tên Gạt Bỏ đang sáng đèn, dừng hơn mười giây liền click chọn.

[Không Phải Du Du] Bà xã o[v]o

~~Nửa phút sau mới có âm thanh tích tích tích trả lời.

[Gạt Bỏ] Ai vậy?!

[Không Phải Du Du].....o(x_x)o đừng mà bà xã, em quá tuyệt tình

~[Gạt Bỏ] Bệnh thần kinh!

Hạng Du đè lại gân xanh trên thái dương, không biết ai đang dùng nick của Phương Dĩnh Đông đây? Loại khẩu khí này, đánh chết hẳn cũng không tin là bác sĩ Phương đang nói. Lẽ nào là em trai y?

[Không Phải Du Du] Thì ra là Tiểu Thu Thu à, người ta còn tưởng là bác sĩ Phương đó

~~[Gạt Bỏ]Biến thái!

[Không Phải Du Du] Người ta không phải biến thái, là anh rể của cưng đó o[v]o

~~[Gạt Bỏ] Đồ nhân yêu! Tôi chỉ có anh trai, không có chị gái.

[Không Phải Du Du]Ồ ~ Quả nhiên là Tiểu Thu Thu nha, được rồi, được rồi, vậy người ta là anh rể trai của cưng đó –

Một tin này enter đi, qua hai phút cũng không có trả lời, Hạng Du không gấp, cứ từ từ mà chờ.

Tích tích tích –

[Vương Bài Ngọc gửi đến một khung thoại rung rung]

[Vương Bài Ngọc] Đại ca.

[Không Phải Du Du] Hử? Có dzì dzậy? o[v]o

~~[Vương Bài Ngọc] Đại ca, hôm nay đi chung với cậu là bác sĩ Phương kia hả?

[Không Phải Du Du] Đúng nha, Phương Dĩnh Đông ~(@_@)

~[Vương Bài Ngọc]

[Vương Bài Ngọc] Khả Tiểu Chi Nhân?

Hạng Du nhú mày.

[Không Phải Du Du] Sao dzì –

[Vương Bài Ngọc] Chính là Khả Tiểu Chi Nhân kia?

[Không Phải Du Du] Muốn nói cái gì, nói thẳng.

[Vương Bài Ngọc]

[Vương Bài Ngọc] Tôi muốn nói, tôi thấy bác sĩ kia rất được, cậu đừng đùa người ta.

[Không Phải Du Du] Người ta không có đùa mà o[v]o

~~[Vương Bài Ngọc].....

[Vương Bài Ngọc] Vậy chị dâu rốt cuộc là ai?

[Không Phải Du Du]

[Không Phải Du Du] Đồ Ngọc mi lại nhìn ra được hả?

~Đới Đông Bành hết chỗ nói.....

[Vương Bài Ngọc] Tôi là Đồ Ngọc chứ không phải thiếu năng.

[Không Phải Du Du] Có gì khác sao?

[Không Phải Du Du], Rõ ràng như vậy sao?

[Vương Bài Ngọc] Người khác không biết đại ca cậu có bao nhiêu xấu xa sao?

[Vương Bài Ngọc]Đại ca, tôi khuyên cậu một câu, nếu thật sự chỉ vì một cái phản hồi thì bỏ đi, không cần phải mang chính mình ra mà đùa, đến lúc quan trọng cậu bỏ việc chạy lấy người, không phải đã hại người ta rất thảm sao? Chơi đùa một chút là được rồi.

Hạng Du nhìn những gì Đới Đông Bành tận tình khuyên bảo, bỗng nhiên rất muốn đập bàn phím.

Tích tích tích –

[Gạt Bỏ] Thật ngại quá, vừa rồi là em trai tôi.

[Không Phải Du Du] Ừ bà xã, anh biết mà o[v]o

~~[Gạt Bỏ]

[Không Phải Du Du] Em không thích anh gọi em là bà xã hử? Vậy gọi là nương tử có được không?

Tích tích tích –

[Vương Bài Ngọc]Đại ca?

Hạng Du không để ý đến Đới Đông Bành, tắt khung chat, chuyên tâm nói chuyện phiếm với Phương Dĩnh Đông.

[Không Phải Du Du] Nương tử, em vì có làm sao mà không nói gì vậy? o[v]o

~~Hai phút sau, rốt cục cũng có trả lời.

[Gạt Bỏ] -_-|||

Hạng Du nhìn emo kia, tưởng tượng Phương Dĩnh Đông ngồi trước máy tính, tay đỡ kính mắt liền nhin không được mà nở nụ cười.

[Không Phải Du Du] Nương tử, em thật hài hước.

Dừng lại một chút, Hạng Du gõ thêm vài chữ.

[Không Phải Du Du] Nương tử, em nói em thích anh đi, được không? o[v]o

~~[Gạt Bỏ]

[Không Phải Du Du] Nương tử em đừng có im lặng mãi mà o[v]o

~~Phương Dĩnh Đông bên kia vẫn không trả lời lại, Hạng Du sao có thể chịu thua như vậy, liền giở trò oanh tạc.

[Không Phải Du Du] Nương tử, em nói chuyện đi mà

~[Không Phải Du Du] Nương tử, em thật là lạnh lùng.

[Không Phải Du Du] Nương tử, em đừng có lơ vi phu mà TT^TT

.....

Khung thoại liên tục vang lên âm thanh tích tích nghe chừng rất vui vẻ nhưng tâm trạng của Hạng Du thì lại không phải như thế.

Cùng lúc đó, bác sĩ Phương bên kia cũng không nhàn rỗi gì, Phương Dĩnh Thu đang “ép cung” anh trai cậu.

Nhìn tin tức nhảy ra liên tục trên màn hình máy tính, Phương Dĩnh Đông hẳn là rất vui vẻ nhưng vì sao lại cứ nhớ đến những lời lúc trưa Thư Nhiên đã nói?

Y cũng chẳng quen biết gì Thư Nhiên, chỉ là lúc tản bộ ở trên đường thì gặp phải.

“Anh thích Hạng Du thì đừng nói thích hần, trừ phi hần nói trước. Trò chơi không mang tính khiêu chiến thì không hấp dẫn được Hạng Du, anh nói thích, đơn giản chính là nói với hần “game over”. Cái loại người vừa xấu xa lại bị biến dị kỳ quặc như hần thì phải không nường tình mà đả kích mới chịu nổi.”

Biểu hiện khung chat còn đang gia tăng số lượng tin đến không ngừng, Phương Dĩnh Đông nhin không nổi, vừa gõ một chữ thì máy tính bỗng nhiên tối thui....Dĩnh Thu rút dây cắm điện!

“Anh, tức chết em rồi! Em đang nói chuyện với anh, anh cứ nhiên lại muốn chat với hần?”

“Anh, anh thích ai em không can thiệp nhưng người này thì miệng lưỡi trơn tru, vừa thấy đã biết không phải thứ gì tốt, mở miệng khép miệng toàn những thứ chẳng ra gì, anh đừng để bị lừa.”

“Tiểu Thu,” Phương Dĩnh Đông đẩy đẩy kính mắt, nói: “Không phải em còn có luận văn phải viết sao? Mau về trường đi.”

“Anh muốn chọc em tức chết à?” Phương Dĩnh Thu ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, “Không đi! Em vừa mới về anh đã bắt em đi.”

Phương Dĩnh Đông thở dài, “Tùy em vậy.”

Dĩnh Thu vừa lòng gật gật đầu, lại nói: “Anh, anh đi đâu, lúc trưa em về cũng không thấy anh.”

“Offline Ác Tục Du Hí.”

“A! Ác Tục Du hí à?” Phản ứng của Đinh Thu có chút kích động, “A Húc rất thích tiểu thuyết của hắc! Sao anh không nói sớm, nói sớm thì em với A Húc cũng cùng đi rồi...”

A Húc chính là ông chủ quán cháo bên cạnh bệnh viện kia, cũng chính là người đàn ông cho Hạng Du nhìn thấy những hình ảnh manh động cấm trẻ em lúc trước. Đinh Thu đối với những chuyện này hoàn toàn không có gì giấu diếm, đã sớm nói toàn bộ với Phương Đình Đông.

Phương Đình Đông nhếch mày nhìn cậu một chút, nghĩ nghĩ liền nói: “Cậu ta thích văn của Ác Tục Du hí?”

“Phải đó, phải đó!” Đinh Thu hoàn toàn không hay biết bác sĩ Phương đang bẫy cậu, “A Húc rất thích văn của anh ta! Em rất muốn gặp anh ta đó, tốt nhất là nên có được một chữ ký luôn!” Như vậy có thể tặng cho A Húc...Nửa câu sau này đương nhiên là không nói ra.

“Em có biết cậu ấy là loại người gì không?”

“Éc...không biết,” Đinh Thu ù ù cạc cạc đáp, “Tác giả có thể khiến A Húc thích, hẳn là rất tốt mà.”

“.....”

Phương Đình Đông rót một chén nước ấm, chậm chạp vừa uống vừa nói: “Miệng lưỡi trơn tru, mở miệng khép miệng toàn những thứ chẳng ra gì, không phải người tốt.”

“Cái gì?” Đinh Thu nghe không hiểu, hoàn toàn mù mờ.

“Không có gì. Anh về phòng trước đây.” Phương Đình Đông nói xong liền bước đi, để lại Đinh Thu một mình ngồi trong phòng khách phân tích, miệng lưỡi trơn tru là sao?

END 11

12. Chương 12

“Tạch!”

Hạng Du nhìn avatar tắt ngúm của Gạt Bỏ, bỗng nhiên rất muốn đập nát bàn phím. Mà quả thật hắc cũng đã làm như vậy, đẩy mạnh bàn phím vào ngăn bàn, với tay ra tắt nguồn điện luôn.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hắc cũng lưỡi chẳng muốn bật đèn lên, mãi cho đến khi bụng réo âm ỉ, mới miễn cưỡng đứng dậy đi ra ngoài. Không lái xe, hai tay đứt túi quần, chậm chậm đi dạo. Cũng đã hơn mười giờ đêm rồi, trên đường cũng chỉ còn lưa thưa vài người, Hạng Du nhớ tới Giang Dịch Tề, người bạn duy nhất thời ấu thơ, chẳng hiểu sao lại có cảm giác, mình bây giờ có chút giống cậu ta...?

Ngày diễn ra offline lần đó, Hạng Du không để ý, nếu như là thua cờ, vậy người kì thủ nào chẳng từng thua qua, thua một hai trận thì có làm sao đâu. Mà phản ứng lần này của Giang Dịch Tề rất khác thường, cũng không phải chỉ là thua cờ thôi nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại liền đến dưới tầng nhà Giang Dịch Tề. Dù sao cũng đã tới thôi thì lên xem một chút vậy.

Gõ cửa vài cái, không ai ra mở cửa, Hạng Du bộ dạng uể oải vừa định xoay người rời đi thì cửa mở.

Chỉ mở ra một nửa, một người đàn ông xa lạ đứng ở cạnh cửa, một tay chống lên tường, một tay cầm chốt cửa, khí thế cường thế đó, vô cùng không thân thiện.

Hạng Du nhíu mày, người đàn ông này lớn lên anh tuấn, khoảng chừng ba mươi tuổi, cũng rất thành thực, không có vẻ lỗ mãng của mấy thằng nhóc choai choai, ánh mắt góc cạnh vô cùng kiên định, giống như một con báo đang trong tư thế đề phòng. Thế nhưng cái chính là, mặc dù người đàn ông này mặc rất tùy tiện, chỉ là quần tây có một ít nếp nhăn, trên thân cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi, cổ áo cùng ống tay còn chưa cài lên.

“Anh là ai?”

“Anh là ai?”

Hai người cùng lên tiếng, sau đó cùng có chút sững sốt.

Hạng Du bày nụ cười lợi thế của mình, “Đổi một cách hỏi khác nhé, Giang Dịch Tề có nhà không?”

Người đàn ông nhìn hẩn một lát, sau đó mới mặt không biểu tình nói: “Có, nhưng không rảnh.”

“Có là được rồi, không cần cái khác.” Hạng Du nói xong, mặt lạnh đi, một cước đá tung cửa, nâng tay lên, đỡ cánh tay của người đàn ông đang vung qua, đi thẳng vào trong.

Hạng Du đẩy cửa phòng ngủ của Giang Dịch Tề ra, bên trong kéo rèm cửa, Giang Dịch Tề đã ngủ, đắp chăn, nhưng không đắp nghiêm chỉnh, lộ ra một đoạn cổ, trên đó đều là chi chít dấu xanh xanh đỏ đỏ, lông mày Giang Dịch Tề nhíu chặt, mím môi, ngủ không yên giấc lắm.

Những chỗ xung quanh đều là quần áo được vứt lung tung, Hạng Du không biết chuyện gì xảy ra thì có mà là thằng ngu! Xoay người chính là một quyền nên thẳng vào mặt người đàn ông phía sau, người này không hề phòng bị, bị đánh phải lùi về sau một bước, đập người lên tường, khóe miệng cũng rách rồi.

Người đàn ông chúi khóe miệng, neho mắt lại.

Hạng Du cũng nhìn gã, giọng điệu nhạt nhẽo nói: “Khốn kiếp!” sau đó lại đánh tiếp một quyền nữa.

Người kia bỗng nhiên lách người một cái, Hạng Du đánh hụt, cũng bị giáng một đấm vào xương sườn, còn chưa kịp phản ứng, trên mặt lại bị đấm một cái, trong miệng toàn vị tanh tanh mằn mặn, còn có vị sắt, nhất định rách da rồi.

Mặc dù Hạng Du rất ít khi ra khỏi nhà, nhưng bản lĩnh không thể coi thường được. Thật sự không nghĩ tới, thân thủ người đàn ông này còn lợi hại hơn, còn tưởng rằng sẽ bị đấm một lần nữa, ai dè đợi cả nửa ngày cũng không có.

Giang Dịch Tề tùy tiện mặc bộ đồ ngủ, ngăn người đàn ông không để gã đánh tiếp.

Hạng Du một thoáng này rất giận. Từ nhỏ đến lớn, chưa lúc nào hẩn không phải là lão đại, đời nào đến phiên thằng nhóc Giang Dịch Tề kia che chở mình chứ?

Kéo Giang Dịch Tề một cái, lạnh lùng nói: “Cậu đừng xía vô, tôi phải dạy dỗ thằng khốn kiếp này.”

Lại nói, Giang Dịch Tề rất vất vả mới ngủ được, liền nghe thấy tiếng “bụp bụp”, mắt cả buổi mới mở được mắt ra, nói dễ nghe là nhìn thấy hai con báo đang đấu đá nhau, mà không dễ nghe chính là hai con gà chọi... một người còn đang vô cùng hăng máu mà đánh, không đúng, mỗi người mỗi đấm, thế nhưng Hạng Du từ trước đến nay không ai bì kịp lại không đánh trúng đủ chỉ một quyền...

Giang Dịch Tề tự cảm thấy thật may mắn, may mắn là mình đã tỉnh dậy, nếu không hai tên điên này cứ đấm đá như vậy, không chừng còn đấm đến chết người mất?

Vừa nghe Hạng Du nói, vốn tâm trạng đang rất tệ thoáng cái không nhịn được bật cười.

Nhìn gương mặt xanh xanh tím tím, khóe miệng còn đang chảy máu, một đại tác gia anh tuấn đã thành một cái đầu heo cỡ bự, thế mà còn ở đây cười lạnh lùng, quả thật là Hạng Du mà, cũng chỉ có Hạng Du mới làm được việc này...

Nén cười, Giang Dịch Tề nghiêm túc nói: “Đừng đánh nữa.”

“Cậu còn bao che thằng chết tiệt này!” Hạng Du hất tay Giang Dịch Tề ra, “Rốt cục cậu có biết là mình bị...”

Hạng Du nói không nên lời...

Trong lòng Giang Dịch Tề kêu khổ không thôi. Tôi bao che cho gã sao? Tôi là đang cố gắng bảo vệ cậu. Cũng không thử nhìn vào gương xem, người nào bị đánh thê thảm như vậy chứ? Gã là thái tử gia của hắc đạo, cậu đánh thắng sao?

Người đàn ông không nói lời nào, cầm áo khoác, phủ lên người Giang Dịch Tề, mặc dù cậu ta không được tự nhiên nhưng cũng không có ý định hất ra.

Hạng Du nhìn hình ảnh hai người làm với nhau, gân xanh trên thái dương nhảy bùm bụp, âm trầm nói: “Cậu đừng nói với tôi là cậu tự nguyện đó nhé, cũng đừng nói cái gì mà đến từ hai phía...”

Hạng Du đột nhiên có cảm giác mình thực có thiên phú làm cha. Vốn muốn dạy dỗ tên sắc lang bắt nạt con trai mình, thế mà tự nhiên lại biến thành phá hoại uyên ương, thậm chí còn giống như một kẻ thứ ba đến phá bình cặp đôi người ta... hiểu lầm quá lớn rồi...

“Tôi đi đây.” Rất chảnh chọe phất tay rời đi, Hạng Du kéo áo khoác một cái, cũng không thèm nhìn hai người kia, đi ra cửa, âm ỉ xong rồi không đi thì ở lại làm gì?

Nghe loáng thoáng người đàn ông kia nói cái gì mà anh bị thương rồi, Giang Dịch Tề nói gì mà đáng đời, ai bảo anh đánh người đó, người đàn ông vừa rồi còn rất giống một con báo hung hãn, giọng nói lúc này lại như một con mèo lớn... Còn có, là hất ra tay trước, Giang Dịch Tề nói, vậy anh cũng không nên ra tay đánh người độc ác như vậy... Người đàn ông hiểu rồi, còn nói em còn tức giận không? Giang Dịch Tề nín nửa ngày, Hạng Du cũng đã ra đến cửa rồi mới nghe cậu rống lên một tiếng... “Còn giận!”

Chỉ đi có một đoạn ngắn mà da gà da vịt rơi đầy đất, đóng cửa, để tránh hai người kia bị người khác để ý, khóa miệng im lặng nhếch lên. Không thể nghi ngờ, hai người này, làm người khác cảm thấy ảm áp không nói nên lời.

Hạng Du chạm vào khóe miệng, hít một hơi, bỗng nhiên rất nhớ bác sĩ Phương.

Đứng ở dưới tầng nhà Phương Đình Đông, Hạng Du dựa lưng vào tường, lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn.

Đã rạng sáng, thật vất vả mới dụ được tiểu tổ tông Đình Thu đi ngủ, Phương Đình Đông lại không thể nào ngủ được. Điện thoại di động vang lên hai tiếng, hơn nửa đêm, y không nghĩ được ai sẽ tìm mình.

Một tin nhắn mới:

[Hạng Du]

Bác sĩ Phương, tôi bị đánh ><~~ 20xx=“ :xx=“ :xx=“ xx:xx:xx=“ phương=“ đình=“ đông=“ còn=“ chưa=“ kịp=“ phản=“ ứng=“ nhìn=“ một=“ lát=“ điện=“ thoại=“ di=“ động=“ lại=“ rung=“ hai=“ cái=“ nữa.=“ một=“ tin=“ nhắn=“ mới:=“ [hạng=“ du]=“ bác=“ sĩ=“ phương=“ rất=“ đau=“ làm=“ sao=“ bây=“ giờ?=“ 20xx=“ :xx=“ :xx=“ xx:xx:xx=“ rất=“ cục=“ cũng=“ phản=“ ứng=“ kịp=“ phương=“ đình=“ đông=“ nhanh=“ chóng=“ trả=“ lời:=“ “cậu=“ ở=“ đâu?”=“ còn=“ chưa=“ được=“ một=“ lát=“ đã=“ có=“ tin=“ nhắn=“ trả=“ lời:=“ “phía=“ dưới=“ khu=“ nhà=“ anh.”=“ chưa=“ kịp=“ thay=“ quần=“ áo=“ khoác=“ vội=“ áo=“ choàng=“ dài=“ vào=“ liền=“ chạy=“ xuống=“ tầng=“ đèn=“ đường=“ màu=“ vàng=“ nhạt=“ trong=“ khu=“ phố=“ mơ=“ hồ=“ hiện=“ ra=“ vẽ=“ lơ=“ देंह=“ mờ=“ ám=“ là=“ loại=“ cảm=“ giác=“ rất=“ đẹp=“ lãng=“ mạn=“ ghê=“ gồm=“ nhưng=“ lại=“ chẳng=“ có=“ hiệu=“ quả=“ thực=“ tế=“ căn=“ bản=“ không=“ nhìn=“ thấy=“ rõ=“ ràng=“ gì=“ cả.=“ hơn=“ nữa=“ phương=“ đình=“ đông=“ đi=“ gấp=“ không=“ đeo=“ mắt=“ kính=“ nên=“ lại=“ càng=“ không=“ nhìn=“ rõ=“ mọi=“ chuyện.=“ ở=“ phía=“ xa=“ xa=“ nhìn=“ thấy=“ một=“ đồng=“ màu=“ đen=“ dưới=“ tán=“ cây=“ hình=“ như=“ là=“ có=“ người=“ ngồi=“ xổm=“ ở=“ dưới=“ đó=“ đi=“ đến=“ gần=“ mới=“ nhìn=“ thấy=“ rõ=“ ràng=“ quả=“ nhiên=“ là=“ hạng=“ du.=“ bên=“ ngoài=“ khoác=“ một=“ cái=“ áo=“ đen=“ xì=“ ngòi=“ xổm=“ “nhã=“ nhận=“ dưới=“ góc=“ cây=“ trên=“ tay=“ còn=“ đang=“ cầm=“ điện=“ thoại=“ di=“ động.=“ hạng=“ du=“ nhìn=“ thấy=“ phương=“ đình=“ đông=“ câu=“ đầu=“ tiên=“ thể=“ mà=“ lại=“ là=“ cười=“ nói:=“ “bác=“ sĩ=“ phương=“ trẻ=“ vậy=“ còn=“ chưa=“ ngủ=“ hả=“ không=“ tốt=“ cho=“ cơ=“ thể=“ đâu.”=“ phương=“ đình=“ đông=“ có=“ xúc=“ động=“ muốn=“ hôn=“ mê=“ kéo=“ hất=“ đi=“ lên=“ tầng=“ đi=“ lên=“ nhà=“ tôi=“ xem=“ cho=“ cậu=“ xem=“ có=“ bị=“ sao=“ không.”=“ “a.”=“ hạng=“ du=“ ngoan=“ ngoan=“ đi=“ theo=“ “nhéo=“ lỏng=“ bàn=“ tay=“ đối=“ phương=“ chờ=“ người=“ ta=“ cứng=“ đờ=“ người=“ hất=“ mới=“ vừa=“ cười=“ vừa=“ nói:=“ “lạnh=“ quá=“ tay=“ bác=“ sĩ=“

phương=" thật=" ẩm=" chờ=" hai=" người=" đứng=" trong=" thang=" máy,=" không=" khí=" thực=" yên=" tĩnh=" quý=" đi.= nửa=" đêm=" không=" có=" người=" đi=" thang=" máy,=" cũng=" chỉ=" có=" hai=" người=" bọn=" họ,=" trong=" thang=" máy=" có=" đèn,=" phương=" đỉnh=" đông=" liếc=" mắt=" nhìn=" hạng=" du=" một=" cái,=" vết=" thương=" không=" nặng=" lăm,=" yên=" tâm=" rồi=" nên=" không=" nhìn=" nữa.= hạng=" du=" đột=" nhiên=" thò=" tay=" qua=" ôm=" lấy=" phương=" đỉnh=" đông,=" cầm=" đặt=" ở=" cổ=" y,=" cọ=" cọ=" "thật=" lạnh.= phương=" đỉnh=" đông=" không=" nhúc=" nhích,=" nửa=" ngày=" sau=" mới=" nói=" "buổi=" chiều=" em=" trai=" tôi=" đột=" nhiên=" ngắt=" nguồn,=" tôi=" không...=" hoàn=" toàn=" là=" râu=" ông=" nọ=" cảm=" cảm=" bà=" kia...=" "ừm.= hạng=" du=" lại=" cọ=" cọ,=" hần=" vốn=" cũng=" không=" hiểu=" tại=" sao=" đột=" nhiên=" bác=" sĩ=" phương=" tắt=" máy=" tính?= "rõ=" ràng=" chính=" là=" một=" con=" mèo=" nhỏ=" xù=" lông=" thôi=" mà.= hạng=" du=" là=" tác=" giả,=" nhiệm=" vụ=" của=" tác=" giả=" chính=" là=" bắt=" lấy=" tính=" cách=" nhân=" vật,=" đưa=" con=" người=" và=" sự=" vật=" ở=" trong=" hiện=" thực=" sinh=" động=" tiến=" vào=" văn=" chương,=" mỗi=" một=" vẽ=" hi=" nộ=" ái=" ó=" của=" nhân=" vật,=" đều=" do=" một=" tay=" tác=" giả=" nhào=" nặn=" mà=" ra.= cho=" nên,=" đối=" với=" hần,=" cho=" dù=" là=" bắt=" luận=" kẻ=" nào,=" chỉ=" cần=" giao=" tiếp=" với=" hần,=" thì=" sẽ=" luôn=" có=" cảm=" giác=" là=" liếc=" mắt=" một=" cái=" là=" đã=" nhìn=" ra.= nhưng=" mà,=" hạng=" du=" thật=" chán=" nản.= có=" đôi=" lúc,=" rõ=" ràng=" biết=" phương=" không=" thể=" làm=" chuyện=" này,=" không=" thể=" nghĩ=" như=" thế=" kia.= nhưng=" chính=" là=" vẫn=" lo=" lằng=" loại=" bộ=" dạng=" nơm=" nớp=" lo=" sợ=" của=" cô=" gái=" nhỏ=" đang=" yêu=" này=" chính=" hần=" cũng=" không=" nhìn=" được=" có=" chút=" buồn=" nôn.= phương=" đỉnh=" đông=" mang=" hạng=" du=" vào=" nhà,=" lấy=" thuốc=" bôi=" cho=" hần,=" đầu=" ngón=" tay=" lăm=" lăm=" nhẹ=" nhàng=" xoa=" qua=" xoa=" lại=" trên=" vết=" thương=" của=" hần.= vốn=" ban=" đầu=" có=" chút=" đau,=" hiện=" tại=" chỉ=" còn=" cảm=" giác=" nhồn=" nhột.= thật=" im=" lặng,=" hạng=" du=" khẽ=" rên=" một=" tiếng:= "thật=" thoải=" mái.= bác=" sĩ=" phương=" cười=" nói:= "lúc=" nhỏ,=" tiểu=" thu=" rất=" hay=" ra=" ngoài=" đánh=" nhau,=" trong=" nhà=" lúc=" nào=" cũng=" thủ=" sẵn=" thuốc=" trị=" thương.= "hả?"= hạng=" du=" nhíu=" mày,=" "thật=" sự=" nhìn=" không=" ra.= cậu=" ta=" thế=" mà=" biết=" đánh=" nhau.= "thế=" nhưng=" nghĩ=" lại,=" cũng=" đúng,=" với=" tính=" cách=" kia=" của=" phương=" đỉnh=" thu,=" không=" đánh=" nhau=" cũng=" khó.= "không=" phải=" là=" toàn=" đánh=" người=" ta=" thê=" thảm=" chứ?"= phương=" đỉnh=" đông=" gật=" đầu=" một=" cái,=" cười=" ra=" tiếng,=" giống=" như=" đang=" nhớ=" lại=" những=" chuyện=" năm=" đó.= hạng=" du=" hơi=" nghiêng=" đầu=" một=" cái,=" môi=" lướt=" qua=" ngón=" tay=" phương=" đỉnh=" đông,=" bác=" sĩ=" phương=" hoàn=" toàn=" không=" phát=" hiện,=" "đùng=" động=" dậy,=" cần=" thận=" thuốc=" vào=" miệng=" đó.= "ờ.= hạng=" du=" ngoan=" ngoan=" gật=" đầu,=" trên=" mặt=" đầy=" nét=" cười=" ừ=" một=" tiếng,=" một=" giây=" sau,=" lại=" đưa=" tay=" ra=" rất=" nhanh,=" kéo=" đối=" phương=" ôm=" vào=" trong=" ngực,=" lật=" người=" chủ=" xuống,=" từ=" trên=" cao=" tiến=" sát=" đến=" gần=" đối=" phương,=" đẩy=" người=" ta=" xuống=" giường,=" trong=" tay=" phương=" đỉnh=" đông=" còn=" nắm=" chặt=" thuốc=" mỡ.= hạng=" du=" dùng=" chóp=" mũi=" cọ=" cọ=" chóp=" mũi=" y,=" "bác=" sĩ=" phương,=" tôi=" thật=" đáng=" thương,=" bị=" đánh=" thành=" như=" vậy.= phương=" đỉnh=" đông=" theo=" bản=" năng=" đưa=" tay=" ra=" đẩy=" mắt=" kính,=" sờ=" không=" thấy=" rất=" mát=" tự=" nhiên=" sờ=" sống=" mũi.= "nhất=" định=" là=" do=" cậu=" ra=" tay=" trước.= "ha=" ha.= dùng=" ngón=" tay=" nhẹ=" nhàng=" vuốt=" nhẹ=" bờ=" môi=" người=" dưới=" thân,=" ánh=" mắt=" tối=" sầm=" lại=" "anh=" thật=" hiểu=" tôi...=" nói=" xong,=" cúi=" đầu,=" hôn=" một=" cái=" lên=" vành=" tai=" y,=" nhẹ=" giọng=" nói:= "làm=" hại=" tôi=" rất=" muốn=" hôn=" anh...=" "ừm...!"= phương=" đỉnh=" đông=" chỉ=" mới=" cảm=" thấy=" trên=" lỗ=" tai=" ẩm=" áp,=" vành=" tai=" của=" mình=" đã=" bị=" hạng=" du=" ngậm=" vào,=" cái=" này=" còn=" chưa=" tính,=" ngang=" eo=" chọt=" cảm=" thấy=" mát=" lạnh,=" một=" bàn=" tay="

đã=" duỗi=" vào,=" lúc=" nặng=" lúc=" nhẹ,=" vô=" cùng=" khiêu=" khích=" chuyển=" động=" ở=" thất=" lưng,=" che=" miệng=" lại,=" phương=" đỉnh=" đông=" quay=" đầu,=" "bác=" sĩ=" phương,=" hạng=" du=" thối=" hơi=" vào=" tai=" y,=" hài=" lòng=" nhìn=" đối=" phương=" không=" kiểm=" chế=" được=" khê=" run=" lên,=" sau=" đó=" lại=" lén=" lén=" rời=" lên=" phía=" trên,=" chuyển=" thành=" vẽ=" vòng=" tròn=" ở=" ngực,=" phương=" đỉnh=" đông=" không=" chịu=" được=" khiêu=" khích,=" cơ=" thể=" hơi=" run=" rẩy,=" loại=" hành=" động=" này=" trong=" mắt=" hạng=" du=" khiến=" hấn=" rất=" có=" cảm=" giác=" thành=" công,=" "bác=" sĩ=" phương,=" anh=" là=" lần=" đầu=" tiên?"=" phương=" đỉnh=" đông=" cứng=" đờ=" người,=" mím=" môi=" không=" nói=" gì,=" hạng=" du=" độc=" ác=" nâng=" chân=" một=" cái,=" đầu=" gối=" không=" nặng=" không=" nhẹ=" xoẹt=" qua=" chỗ=" tư=" mật=" cửa=" phương=" đỉnh=" đông,=" "a...."=" "hả?"=" bác=" sĩ=" phương,=" phải=" hay=" không=" phải?"=" miệng=" nói=" tay=" cũng=" không=" nhàn=" rồi,=" như=" có=" như=" không=" xoa=" xoa=" quả=" hồng=" trước=" ngực=" y,=" phương=" đỉnh=" đông=" không=" ngừng=" run=" rẩy=" nhưng=" chỉ=" cần=" môi,=" nhắm=" chặt=" hai=" mắt=" lại,=" gật=" đầu=" hai=" cái,=" "tôi=" rất=" vui=" đó,=" hạng=" du=" khê=" cười=" cười,=" giọng=" điệu=" chán=" nản=" khêu=" gọi=" còn=" thêm=" ba=" phần=" quẩy=" rũ,=" nhưng=" đáng=" tiếc=" phương=" đỉnh=" đông=" không=" phát=" hiện=" ra,=" vô=" cùng=" dịu=" dàng=" hôn=" phương=" đỉnh=" đông=" một=" cái,=" "đây=" là=" phần=" thưởng=" nè,=" người=" bị=" hôn=" chằm=" chằm=" mở=" mắt,=" khoe=" mắt=" hẹp=" dài=" kia=" còn=" mang=" theo=" hơi=" nước,=" hạng=" du=" nhìn=" thấy=" trong=" lòng=" khê=" run=" lên,=" rất=" muốn=" mạnh=" mẽ=" chiếm=" lấy=" y,=" "đừng,=" "đừng=" làm,=" "..."=" hạng=" du=" chau=" mày,=" thiếu=" chút=" nữa=" ngẩng=" mặt=" lên,=" chẳng=" lẽ=" sức=" quẩy=" rũ=" của=" mình=" không=" đủ=" sao?"=" phương=" đỉnh=" đông=" ổn=" định=" hô=" hấp,=" mới=" nói,=" "tiểu=" thu=" đang=" ở=" cách=" vách,=" hạng=" du=" vừa=" nghe=" liền=" tỉnh=" lại,=" cợt=" nhả=" nói,=" "nếu=" không=" có=" thì=" sao?"=" "..."=" "được=" rồi,=" hạng=" du=" hôn=" phương=" đỉnh=" đông=" một=" cái=" thật=" nhanh,=" "lần=" này=" bỏ=" qua=" cho=" anh...=" bác=" sĩ=" phương,=" tôi=" đối=" quá,=" tôi=" muốn=" ăn=" bữa=" ăn=" khuya=" tình=" yêu,=" hạng=" du=" nói=" xong=" còn=" chớp=" chớp=" mắt,=" bộ=" dạng=" như=" vậy,=" người=" không=" biết=" không=" chừng=" sẽ=" muốn=" vọt=" đến,=" người=" quen...=" đoán=" chừng=" cũng=" muốn=" vọt=" đến,=" nhưng=" là=" vọt=" đến=" để=" nôn...=" phương=" đỉnh=" đông=" bình=" tĩnh=" hơn=" nhiều,=" từ=" trên=" giường=" ngồi=" dậy,=" tiện=" tay=" sửa=" sang=" lại=" đầu=" tóc=" đang=" rối=" loạn,=" "..."=" chỉ=" có=" mì=" tình=" yêu=" thôi,=" ai=" nói=" hạng=" du=" biến=" sắc=" mặt=" cực=" nhanh,=" bác=" sĩ=" phương=" còn=" cao=" thủ=" hơn=" một=" bậc=" đó,=" một=" giây=" trước=" còn=" là=" một=" yêu=" nghiệt=" muốn=" chết,=" một=" giây=" sau=" lại=" khô=" phục=" về=" lạnh=" lùng=" như=" trước,=" lí=" trí=" chết=" tiệt...=" hạng=" du=" vẫn=" cười=" hi=" hi,=" ngửa=" mặt=" nói=" lão,=" "tôi=" thích=" mì=" sợi=" nhất=" đó,=" "há,=" vậy=" được,=" "mì=" chay!"=" hạng=" du=" cũng=" xuống=" giường,=" chạy=" duỗi=" theo=" phương=" đỉnh=" đông=" vào=" phòng=" bếp,=" bỏ=" sung=" thêm=" một=" câu,=" "mì=" chay=" thì=" được=" rồi,=" cho=" thêm=" chút=" muối=" thì=" càng=" tuyệt,=" "ừm,=" phương=" đỉnh=" đông=" đeo=" mắt=" kính=" lên,=" mở=" đèn=" phòng=" bếp=" lên,=" mở=" tủ=" âm=" tường=" ra,=" trong=" nháy=" mắt=" khoe=" mắt=" hạng=" du=" lập=" tức=" co=" giật,=" chằm=" rãi=" nói,=" "có=" thể=" không=" phải=" mì=" ăn=" liền=" tình=" yêu=" được=" không?"=" phương=" đỉnh=" đông=" ngẩng=" đầu=" lên=" cũng=" nhìn=" một=" đồng=" trong=" tủ=" âm=" tường,=" đủ=" loại=" mì=" ăn=" liền,=" "tôi=" thích=" mì=" sợi,=" ở...=" miễn=" cũng=" được,=" hạng=" du=" cảm=" thấy=" lúc=" hấn=" nói=" câu=" này=" khoe=" miệng=" cũng=" nhếch=" lên,=" "tôi=" tìm=" xem,=" moi=" hơn=" nửa=" ngày=" mới=" từ=" tầng=" cao=" nhất=" của=" học=" tủ=" tìm=" được=" một=" cuốn=" búp=" tàu*,=" mở=" túi=" ra,=" phương=" đỉnh=" đông=" lại=" đi=" tìm=" một=" cái=" nôi=" nấu=" nước,=" "...bác=" sĩ=" phương,=" "hả?"=" hạng=" du=" dựa=" vào=" khung=" cửa,=" khoan=" tay=" nhìn=" phương=" đỉnh=" đông=" đang=" bận=" rộn,=" nhường=" mảy="

nói=" " "cái=" " đó=" " hân=" " là=" " rửa=" " đồ=" " chứ=" " không=" " phải=" " dùng=" " để=" " nấu=" " nước=" " " vì=" " sao?"=" " phương=" " dinh=" " đông=" " nhìn=" " vật=" " trên=" " tay=" " mình=" " "bởi=" " vì...=" " nó=" " được=" " làm=" " từ=" " nhựa=" " " ở=" " bác=" " sĩ=" " phương=" " rất=" " nghe=" " lời=" " gạt=" " đầu=" " thả=" " lại=" " chỗ=" " cũ=" " khiến=" " hạng=" " du=" " dở=" " khóc=" " dở=" " cười=" " lại=" " đi=" " tìm=" " một=" " cái=" " nồi=" " inox=" " phương=" " dinh=" " đông=" " đặt=" " nó=" " trong=" " bồn=" " rửa=" " đồ=" " đây=" " nước=" " làm=" " có=" " chút=" " vát=" " vả=" " hạng=" " du=" " vốn=" " muốn=" " nói=" " đó=" " không=" " phải=" " dùng=" " để=" " nấu=" " mì=" " đó=" " là=" " nồi=" " hấp=" " lớn...=" " thế=" " nhưng=" " nhìn=" " bác=" " sĩ=" " phương=" " có=" " vẻ=" " rất=" " thích=" " thú=" " thế=" " nên=" " kệ=" " thôi=" " giúp=" " y=" " đặt=" " nồi=" " lên=" " bếp=" " thuận=" " tay=" " bật=" " bếp=" " nước=" " rất=" " nhiều=" " lại=" " không=" " tìm=" " được=" " nắp=" " đây=" " chỉ=" " có=" " thế=" " chờ=" " nó=" " sôi=" " hạng=" " du=" " nói=" " chẳng=" " còn=" " sức=" " để=" " chờ=" " không=" " bằng=" " tìm=" " cái=" " gì=" " đó=" " làm=" " cho=" " thời=" " gian=" " trôi=" " qua=" " nói=" " xong=" " cũng=" " đề=" " phương=" " dinh=" " đông=" " lên=" " tường=" " hôn=" " ngấu=" " nghiêng=" " mãi=" " cho=" " đến=" " khi=" " người=" " ta=" " vì=" " bị=" " hôn=" " mà=" " thở=" " không=" " nổi=" " mới=" " thả=" " ra=" " cho=" " y=" " thở=" " sau=" " khi=" " thở=" " xong...=" " lại=" " hôn=" " tiếp=" " vì=" " thế=" " hai=" " người=" " hôn=" " đến=" " hôn=" " đi=" " ngược=" " lại=" " hạng=" " du=" " có=" " cảm=" " giác=" " nước=" " sôi=" " nhanh=" " quá=" " end=" " 12=" " bún=" " tàu=" " " " mì=" " của=" " người=" " hân=" " thịnh=" " hành=" " ở=" " khu=" " vực=" " phía=" " bắc=" " là=" " loại=" " mì=" " vừa=" " thon=" " vừa=" " dài=" " giống=" " như=" " râu=" " rồng=" " trước=" " đây=" " vào=" " ngày=" " 2=" " tháng=" " 2=" " âm=" " lịch=" " có=" " tục=" " ăn=" " mì=" " này=" " nay=" " đã=" " trở=" " thành=" " món=" " ăn=" " bình=" " dân=" " quanh=" " năm=" " đều=" ">

13. Chương 13

Chờ ăn được mì mà Phương Dinh Đông tự tay nấu, hay còn gọi là “bột nhão” thì trời cũng đã sắp sáng, Phương Dinh Đông tìm ra được cây bàn chải đánh răng duy nhất còn mới đưa cho Hạng Du để hắn đi vệ sinh cá nhân.

Hạng Du đứng nhìn gương trong phòng tắm mới phát hiện mặt mình lúc này quả thật là rất đáng kích động.....! Khóe miệng bầm xanh, gò má thì bầm đỏ, cũng may không mang theo hai con mắt màu tím than, đã thoa thuốc nên cũng không đau lắm nhưng màu sắc kiểu này thì đúng là đủ phần khích! Làm gì còn có chút phong độ nào sót lại?

Hạng Du nhú mày cổ gắng giữ bình tĩnh, nhìn thấy người trong gương cũng đang nhăn nhó, cố gắng bình tâm để suy nghĩ, mình chính là dùng bản mặt đa sắc màu đi trêu chọc người ta cả đêm đó sao.....

Phương Dinh Đông đợi mãi không thấy Hạng Du ra, sợ là không tìm thấy khăn mặt nên liền định đi vào tìm khăn hộ hắn.

Vừa vào cửa liền phát hiện người nọ dùng vẻ mặt quý dị nhìn chăm chăm gương đến xuất thần.

Hạng Du tiến đến ôm lấy eo y: “Bác sĩ Phương, vẫn rất đau đó.”

“Cậu rửa sạch thuốc trên mặt đi, chút nữa tôi giúp cậu thoa lại.”

“Ừ.”

Hạng Du rửa mặt xong cũng không có ý lau, lại càng không nhận lấy khăn mà Phương Dinh Đông đưa qua, bước từng bước về phía trước, ý muốn bắt người ta giúp hắn lau mặt.

Bác sĩ Phương bắt đắc dĩ cười cười.

Tiểu Thu vừa thức, hôm nay là ngày cậu dậy sớm nhất, bởi vì muốn đến quán cháo phụ việc. Dụi dụi mắt bước vào phòng tắm liền thấy ông anh nhà mình đang lau mặt cho một thằng nào đó, mà cái mặt kia vừa

xanh vừa tím, nhìn là biết chẳng phải dân lương thiện gì, mà tên kia còn đang cực kì ghê tởm mà ôm eo anh hai mình?!

Phương Dĩnh Thu tức đến mức không nói thành lời, chỉ có thể “Ê!” một tiếng.

Phương Dĩnh Đông thấy Phương Dĩnh Thu vào, vốn đã trấn định xong rồi, dù sao y cũng không kiêng kị gì việc này. Chỉ là trước mặt em trai mà ôm ấp cũng người khác thì không tốt lắm. Mà tay Hạng Du lại siết chặt hơn, ôm y cứng ngắt, còn hướng về phía Phương Dĩnh Thu đang tức muốn xịt khói kia mà nháy mắt khiêu khích.

Phương Dĩnh Thu nhìn mà muốn nổ đom đóm mắt! Tên khốn kia rõ ràng là khiêu khích! Vừa định tiến lên trừng trị tên bất lương thì chợt nghe Hạng Du nói: “Có muốn lấy chữ ký của Ác Tục Du Hí không?”

“Cái gì?” Dĩnh Thu nhất thời không theo kịp lối tư duy “siêu thoát” của Hạng Du.

“Tôi nghe nói có người rất thích văn của Ác Tục Du Hí, có muốn chữ ký của Ác Tục Du Hí không?”

Phương Dĩnh Thu liếc anh trai mình một cái, ánh mắt kia chính là nói, ông chủ tiệm cháo thích văn của Ác Tục Du Hí, chỉ có y biết, nhất định là y bán đứng mình, bỗng nhiên còn có loại cảm giác không muốn bị thua anh trai trong vụ này nữa.

“Anh có?”

“Đương nhiên có.”

“Đừng có mà nỡ!”

“Không hề.”

“Chính là vậy!”

“.....”

Đối thoại không có IQ, Hạng Du hết nói nỡ, tính cách của em trai này cùng với bác sĩ nhà hần, thật sự là hoàn toàn khác biệt, bất quá cũng may là đề tài đã hoàn toàn chuyển trăm tám chục độ, không thể không nói cũng là một loại thành công.

“Mọi người đều nói Ác Tục Du Hí không dễ dàng gì cho người khác chữ ký, anh làm sao mà có?”

“Có, mà còn có rất nhiều, cậu muốn bao nhiêu cũng có.”

“Lại nỡ!”

“Không hề.....”

“Chính là vậy!”

“.....”

Lại thêm một nùi đối thoại IQ thấp, nói cho đã cuối cùng lại vòng lại điểm đầu, Phương Dĩnh Đông đã không đành lòng nhìn em trai mình tiếp tục xấu mặt nữa, Hạng Du cũng ác quá, không chịu nói cho rõ ràng.

“Hần chính là Ác Tục Du Hí.” Bác sĩ Phương lên tiếng.

“Lại nỡ!.....Éc? Cái gì?! Hần là?”

“Không được hả?” Hạng Du nhếch mày, nếu theo lẽ thường là tuyệt đối giết sạch một đồng người, nhưng hôm nay lại không có hiệu quả gì, ai biểu mặt mũi bầm dập thấy gớm làm chi.

Hạng Du thấy cậu im lặng, biết là cậu không tin, cười nói: “Cậu có thể lấy một chữ ký trước rồi đem cho ông chủ kia xem, hần là anh ta có thể phân biệt được thật giả nhỉ?”

Dĩnh Thu nửa tin nửa ngờ nhìn hần, lại quay đầu nhìn Phương Dĩnh Đông.

Phương Dĩnh Đông cũng rất bình tĩnh nhìn lại, trong lòng đang nghĩ em nhìn anh làm gì chứ?

“Hừ.”

Tiểu Thu hừ một tiếng coi thường, xem như đã đáp ứng.

“Ký ở đâu?”

Đôi mắt sáng ngời kia đảo qua đảo lại, Phương Dĩnh Thu đưa tay qua, cười như một bé hồ ly, “Ký trên tay!”

Hạng Du nhếch mép, “Chúng ta đánh cuộc, được không?”

“Cược cái gì?”

Khoan hắng nói, Hạng Du kéo tay cậu qua, lấy bút ra ký tên, hai ba nét liền xong bốn chữ “Ác Tục Du hí”.

Tiếp theo mới nói: “Tôi cá là ông chủ nhà cậu thấy chữ ký của Ác Tục Du hí nhất định sẽ mất vui.”

“Hừ,” Dĩnh Thu cười lạnh một tiếng, “Ông chủ thích nhất sách của Ác Tục Du hí, tại sao lại không vui chứ? Được, cược với anh!”

Phương Dĩnh Đông nhin không được mà thở dài, đứa em này bình thường chính là một con cáo, khôn khéo không ai bằng, xem ra chỉ là bề ngoài rồi, lần này gặp phải “cao nhân”, cỡ như Hạng Du, vừa gặp liền lòi đuôi non nớt ngay. Có người nào thích trên người mình yêu có chữ ký của người khác đâu chứ?

Hạng Du nham hiểm cười cười, “Được rồi, nếu cậu thua liền phải bù anh trai cho tôi.”

“Xùy xùy xùy! Anh mà thua thì vĩnh viễn không được dính lấy anh tôi!”

Rõ ràng chỉ là một câu nói tức giận của Phương Dĩnh Thu, cũng coi như là nói đùa nhưng trong lòng Phương Dĩnh Đông vẫn có chút nhói, cảm thấy mình quá nực cười liền cười khổ tự giễu bản thân.

Dĩnh Thu nhìn thấy phản ứng của anh hai mình, cúi mặt, bĩu môi nói: “Bỏ đi, bỏ đi, đánh cược lời người vào làm gì, anh mà thua thì phải cho tôi đánh, hình tượng hôm nay của anh cũng không tồi đâu.” Nói xong cũng học theo cách Hạng Du vừa làm, nháy mắt khiêu khích một cái.

Hạng Du thiếu chút nữa liền té xỉu, quả nhiên người khí chất bất đồng liền có hiệu quả nháy mắt bất đồng, đây không phải là khiêu khích đâu, rõ ràng là nháy mắt quyến rũ đó....

“Thành giao.”

Phương Dĩnh Thu nghe hai chữ này liền có cảm giác đã bán mất ông anh nhà mình.

[Người nói ta là Đại Ma Vương] thêm bạn vào danh sách bạn bè.

Hạng Du nhìn tin tức xác nhận trên QQ, hẳn đã cài đặt câu hỏi bảo mật trong phần kết bạn, nếu có thể add thì chính là người quen.

[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Có đó không?

[Không Phải Du Du] o[v]o~~ Có

~[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Tôi là Thư Nhiên.

[Không Phải Du Du] Ừ nà ~ Người ta biết rồi á.

[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương]

[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Có người nào nói với cậu chưa, kiểu nói chuyện của cậu rất đáng yêu?
emo chảy nước miếng

Hạng Du ngồi trước máy tính nổi da gà, đại ma vương quả nhiên chính là đại ma vương, năng lực chống trả không phải mạnh bình thường.

[Không Phải Du Du] Ừ nà~ Có đó o[v]o

~~[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Tôi còn chưa nói xong.....Ý tôi là, nếu cậu là con gái.....hoặc là gay o[v]o

~~Hạng Du đập bàn phím, cùng người kia nói chuyện quả thật là thiếu năng, đùa thì đùa không được, trình độ kia...đã đạt đến max level rồi.

[Không Phải Du Du] Nói chuyện chính.

[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Cuối tuần sao có party cuối năm.

[Không Phải Du Du].....

Hạng Du vừa đánh ra mấy chữ không tham gia, chưa kịp nhấn enter thì Thư Nhiên đã có tin đến.

[Người Gọi Ta là Đại Ma Vương] Có thể mang theo bác sĩ Phương nhà cậu đến, ngẫu nhiên ra ngoài một chút cũng không rồi mà ha?

Hạng Du cười cười, Thư Nhiên này còn có tài lẻ này à, biết cách khiến mình đi dự tiệc, xóa hết mấy chữ vừa này, đánh lại một lần.

[Không Phải Du Du] Đi luôn, người ta mong lắm đó o[v]o~~.

Thư Nhiên cùng hần nói xong chuyện tiệc cuối năm liền đi làm việc khác. Hạng Du lại nhắn tin cho Phương Đình Đông, nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng chỉ nhấn một câu, “Tan tâm đến đón anh ”.

END 13

14. Chương 14

Mấy ngày nay Hạng Du bị bi kịch biên tập ép đến đường cùng, ngày nào cũng giục bản thảo. QQ, di động thì không nói, thế mà lại thật sự đến tận nhà để tìm. Càng đáng ghét hơn là, thằng nhóc Đới Đông Bành kia thế mà cũng đi theo gây rối, cùng bi kịch biên tập phối hợp không chê vào đâu được, trong ứng ngoài hợp, thật sự chính là trước có lang, sau có hổ.

Hạng Du nhìn thấy là lạ, Đồ Ngốc có đôi khi cũng giục bản thảo thế nhưng cũng không thường xuyên lắm. Một là lười giục hai là có giục cũng không có hiệu quả. Thế nhưng lúc này Đồ Ngốc không biết tìm ở đâu được sức lực dồi dào “Thấy chết không sờn.” như thế. Hạng Du hỏi cậu ta, có phải cậu có vấn đề gì không? Đồ Ngốc liền ngậy ngốc khà khà cười một hồi, cười đến nỗi khiến Hạng Du dựng hết da gà da vịt, hỏi cậu ta liệu có phải bị sốt không? Hay viêm não rồi?

Đồ Ngốc nói, cậu đi qua một bên đi...

Hạng Du lại một trận da gà da vịt thì nhau dựng đứng lên.

Hạng Du lại nói với cậu ta, cậu biết bây giờ mình thành dạng gì không?

Đồ Ngốc lắc đầu.

Hạng Du nói, giống tôi đã viết, thiếu nữ đang yêu...

Đồ Ngốc giận rồi! Trừng mắt thật to, đặc biệt hỏi đám bọn hần, rõ ràng vậy sao?

Hạng Du lúc này bó tay rồi. Đồ Ngốc hỏi tại sao cậu không hỏi tôi... thích người nào. Hạng Du trả lời, không cần hỏi, yêu đương với một tên có chỉ số thông minh như vậy, trong sách cũng không có viết.

Bất đắc dĩ, lần đầu tiên Hạng Du dừng việc gõ truyện lại, chợt nhớ đến trước kia khi bị bi kịch biên kịch giục bản thảo phiền quá, đã nói qua một câu vô cùng ... nham hiểm. Đó là –

Bi kịch biên tập mà có người thích, về sau Ác Tục Du Hí tuyệt không tìm có trẻ bản thảo nữa!

Thật nham hiểm!

Hạng Du nghĩ tới, tay lại bùm bùm không dứt gõ chữ, rất độc ác, mình tại sao lại nói lời độc ác như vậy chứ?

Đồ Ngốc cũng là thằng nhóc chân ngoài dài hơn chân trong, ngày đó, đột nhiên muốn bái hấn làm thầy, Hạng Du nở nụ cười, nói: Người khác bái thì hấn sẽ không thu thế nhưng cậu ta thì khác, đừng nhìn cậu ngu ngốc một chút, thế nhưng nếu cố gắng viết, có thể viết văn hay đó.

Đồ Ngốc sững sờ trong chốc lát, phát tay nói: Ai nói cái này đâu, tôi nói, tôi muốn theo cậu học nấu ăn kia! Nấu ăn đó! Nghe nói gần đây đồ ăn cậu nấu ngon lắm. Tôi muốn bái cậu làm thầy.

Hạng Du nổi giận! Vẫn cho là cậu ta sùng bái mình vì tài văn chương của mình, không nghĩ tới, là muốn lên tới đưa cơm cho bị kịch biên tập sao? Nhượng mảy cười nói, được nha, bắt đầu từ hôm nay, Ác Tục Du Hí trong diễn đàn sẽ xóa nick tự sát.

Đồ Ngốc choáng váng đầu óc, lấy lòng nịnh nọt nửa ngày, Hạng Du mới tiếp tục gõ chữ.

Gửi cho Phương Đình Đông một cái tin nhắn, hai phút một lần, Hạng Du lại liếc mắt nhìn di động. Nhiều lần đã gõ thừa dấu phẩy, bác sĩ Phương vẫn không trả lời tin nhắn. Có thể đang phẫu thuật rồi.

Mặc dù Hạng Du biết thế, nhưng vẫn liếc di động nhiều lần, chợt nhớ tới câu đã nói Đồ Ngốc, thiếu nữ đang yêu...

Điện thoại chợt rung hai cái, tin nhắn trả lời của Phương Đình Đông rất đơn giản, chỉ có một chữ: “Ừ.”

Hạng Du ngồi tưởng tượng dáng vẻ y trả lời tin nhắn cho hấn, vừa chân thành, lại có chút ngây ngốc, không nhìn được cười cười, tâm trạng không tệ, mở diễn đàn ra, xem comment.

[Đặt gạch đặt gạch] Ủng hộ! Du sama cố gắng lên [Mặt nạ dối lừa] viết rất hay! Cầu chương mới!

[Con tôm nhỏ] Up up up! Lại có chương mới rồi! Tui phát hiện văn phong của Du sama hình như thay đổi rồi nha! Thế nhưng vẫn viết hay như vậy!

[Tộc rùa độc thân] Đúng nha. Tui cũng thấy vậy đó! [Mặt nạ dối lừa] là phân tích nhân tính trong tuyệt vọng, nhưng phần cuối của mỗi chương lại khiến người ta thấy được hi vọng nha! Đáng khen!

[Chân lí để a] Bài!

[Dao nhỏ đĩa nhỏ] Đồng bài!

[Thẻ sống chết chiếm số pha] Ngân bài

~[Vương Bài Ngốc] Kim bài!!!!

Hạng Du chợt cười, Đối Đông Bành cũng vào ồn ào theo sao? Đoán chừng là do bị kịch biên tập nói viết vậy đó mà!

[Fan cuồng Du Du sama] A a a

~~ Viết quá hay!! Thật sự khiến tui không thể chịu nổi a

~ Văn phong của Du sama thay đổi rồi, chẳng lẽ Du sama đã có người yêu thương sao? Không phải nói, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi sao? Khóc ~~ Không muốn a~~ Du Du sama yêu thương rồi!!! Tôi chẳng phải mất hết hi vọng rồi sao? Huuuuuuuuuuu

~ Thế nhưng, tui vẫn muốn chúc phúc Du Du sama nhé!! Người ta vĩnh viễn lúc nào cũng ủng hộ ngài! Thật muốn nhìn chị dâu một cái, nhất định là một đại mỹ nữ cực kì xinh đẹp!! Chị dâu, người ta cũng ủng hộ ngài nha! Giữ Du Du sama sát sao vào nha ~~ a ~~ không được ~~ *mắt lấp lánh, chảy nước miếng* người ta hạnh phúc muốn chết!

Khóe miệng co giật nhìn màn hình máy tính, Hạng Du thật sự không thể tưởng tượng được, một người có thể suy diễn từ văn phong của [Mặt nạ dối lừa] đến việc Du Du sama yêu đương, lại từ yêu đương nói chúc phúc, cuối cùng còn nói đến chị dâu... sao?

Loại tư duy nhảy cóc này tại sao không đi viết tiểu thuyết đi chứ...

Hạng Du không nhìn bình luận bên dưới, phía sau tất cả đều lạc đề cả rồi, tất cả đều triển khai từ chủ đề chị dâu, phải nói là có bao nhiêu thì nói bấy nhiêu, hận không thể gặp người cùng chí hướng.....

Xem xong bình luận, lại đợi thêm một lát nữa, trời liền tối, Hạng Du mặc áo khoác ra khỏi nhà, chui vào xe Trung Hoa đến bệnh viện. Tính toán một chút, bác sĩ Phương chuyên nghiệp như vậy, đi giờ chắc phải chờ thêm một chút nữa.

Chầm chậm lái xe đến bệnh viện, trời đã tối đen. Bệnh viện này không nhỏ, nhưng lại ít đèn đường, vị trí còn khá kín đáo nữa, xung quanh đặc biệt tối, nếu không có đèn xe, người đi đường căn bản chẳng nhìn thấy đường đi, chỉ đành một bước dò một bước mà thôi.

Hạng Du đang suy tính xem nên đậu xe ở đâu thì tốt, không chú ý đường liền va phải ổ gà, đèn xe chập chờn một phát liền nhìn thấy ở cách đó không xa có một người, dựa sát vào tường của bệnh viện, cúi đầu, hình như còn một người nữa, bị gã đặt lên tường, mới nhìn giống như đang đánh nhau, bởi vì một bàn tay của người kia đã bị gã đặt lên tường.

Hạng Du lập tức giận dữ.

Tiếng phanh xe rít lên một tiếng chói tai liền dừng lại, cửa xe mở ra, lại bị đóng sập lại, ngay cả chìa khóa cũng không thềm rút ra. Hạng Du xuống xe, chân bước nhanh qua, mặt lạnh tanh, hẳn cảm giác đây là lần đầu tiên bản thân không kiềm chế được cơn giận dữ trong lòng.

Phương Dĩnh Đông hôm nay tan ca sớm, cố ý thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài chờ Hạng Du.

Đứng ở trước cửa bệnh viện, Phương Dĩnh Đông nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nghĩ thầm Hạng Du chắc cũng sắp đến rồi.

Lúc này có một người hướng phía mình đi đến, còn ngoắc tay với mình nữa.

“Dĩnh Đông, tan ca rồi sao? Hôm nay tan sớm thế, anh còn tưởng phải chờ rất lâu nữa chứ.”

Người nọ là Quan Triết, cũng chính là Nụ Cười Của Em.

Phương Dĩnh Đông cũng chào hỏi lại, nói có người đến đón, lập tức tới đây.

Quan Triết nghe xong liền hỏi là ai, rất muốn mời y một bữa cơm, mong bác sĩ Phương nể tình.

Phương Dĩnh Đông nói đã hẹn trước với Hạng Du rồi, không nên thất hẹn, kết quả Quan Triết nghe xong liền khựng lại một chút, đột nhiên ra tay đè y lên tường.

Đột nhiên bị người khác đè lên tường, phía sau lưng bị đập thẳng vào tường, may là giờ đang mùa đông, quần áo cũng nhiều. Còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã bị gã túm lấy, một tay còn lại thì bị ghim thật cao lên tường.

Phương Dĩnh Đông cau mày, “Anh làm gì vậy?!”

Quan Triết cúi thấp đầu xuống, cười nói: “Dĩnh Đông, em khách sáo thế làm gì? Đến gay bar thì có mấy người còn trong sạch chứ. Có phải em đã làm với người kia rồi không? Kỹ thuật của anh không tệ đâu, em nếu không...”

Gã cố ý thổi khí vào cổ Phương Dĩnh Đông, khiến dạ dày y quặn lại, làm y có cảm giác buồn nôn, dùng sức cắn chặt môi dưới của mình.

Quan Triết nói xong, buông một tay y ra, vươn tay sờ eo y, còn cúi đầu muốn hôn.

Phương Dĩnh Đông tức giận trợn trắng mắt, người cũng run rẩy, một tay vừa được thả ra, nắm chặt thành quyền, đánh mạnh sang.

Quan Triết bị đánh lên mặt gào lên một tiếng, khom nửa người xuống, ôm lấy mặt.

Ngay lúc gã cúi người xuống, Phương Dĩnh Đông mới nhìn thấy, cách đó không xa có một người đang đi đến, không phải Hạng Du thì còn là ai nữa. Khoảng cách rút gần lại, mặc dù đèn đường rất tối, nhưng vẫn còn nhìn thấy mờ mờ, lúc này y có thể nhìn rõ sắc mặt Hạng Du, cau mày, mặt lạnh tanh.

Hạng Du đi tới, vung nắm đấm vào mặt Quan Triết, Quan Triết bị đánh còn chưa kịp phản ứng liền bị Hạng Du bồi thêm một đấm nữa. Hai đấm này cũng không phải đấm cho vui, trực tiếp khiến gã nằm lún quay dưới đất không thể bò dậy nổi.

Giọng Quan Triết không hề nhỏ, tất nhiên Hạng Du nghe được rất rõ ràng, một bên kéo bác sĩ Phương qua, hôn ngẫu nhiên, một bên lạnh lùng nói với người đang nằm cong queo dưới đất: “Nhớ kĩ mày là cái loại cần bã gì ! Lần sau tao mà thấy mày làm thêm một lần như thế này nữa, thì không chỉ đau hai ngày thôi đâu!”

Nói xong, kéo Phương Dĩnh Đông lên xe.

END 14

15. Chương 15

Phương Dĩnh Đông ngồi trên ghế phụ, vẫn giữ im lặng, gương mặt nhìn qua có chút nghiêm nghị, không biết đang suy nghĩ gì.

Hạng Du cũng không nói chuyện, tập trung lái xe, trực tiếp lái về nhà mình. Đậu xe hàng hoàng trong gara. Tắt đèn xe, Hạng Du thở dài, mở đèn bên trong xe lên, cười nói: “Bác sĩ Phương, muốn ăn cái gì, lúc này quên mua đồ ăn rồi.”

Phương Dĩnh Đông vẫn trầm mặc, Hạng Du nghiêng người qua, cầm lấy cổ tay y, nhẹ nhàng kéo về phía mình, ai ngờ lại nghe đôi phương hít hà một tiếng.

Hạng Du nhú mày, nâng tay y đưa đến trước đèn xe để nhìn, trên cổ tay ửng đỏ một vòng, còn bị tróc một chút da, trên mu bàn tay cũng có vài vết xước, may mắn là không phải quá nghiêm trọng, máu chỉ chảy chút ít rồi ngưng.

“Là khi này bị tên khốn kia làm?”

Phương Dĩnh Đông vẫn không nói lời nào, chỉ im lặng, ngoan ngoãn để hắn cầm tay, mà hai mắt...cũng không nhìn hắn.

Hạng Du cảm thấy bất lực cực kỳ, nghiêng hẳn người qua, một tay chống lên ghế phụ, một tay xoay mặt y lại. Hai mắt đỏ đỏ, bên trong là một màn nước mỏng, dùng sức cắn môi dưới, cầm bị Hạng Du bắt lấy không thể không nhìn hắn, liền nhắm hai mắt, nhưng không ngờ một cái nhắm mắt này lại làm cho nước mắt rơi ra khỏi tròng mắt kia.

Trong lòng Hạng Du nhói một cái, mạnh mẽ kéo y ôm vào lòng, động tác nghiêng người có chút khó khăn nhưng Hạng Du lại không nghĩ nhiều như vậy, một tay đỡ lấy eo, tay còn lại thì sờ sờ đầu người kia.

Hạng Du cũng không ngờ mình có một ngày lại có thể dịu dàng đến như vậy, nhìn người khác đau khổ hẳn cũng đau khổ, thì ra người đang khổ sở kia, chính là người mình thầm mến sao?

“Được rồi, bác sĩ Phương, đừng khóc nữa, tôi rất đau á.”

Tự phỉ nhổ bản thân, đến “á” cũng nói ra miệng được, cái đồ miệng tiện mà, miệng tiện mà!!

Phương Dĩnh Đông không phải là muốn khóc nhưng cả người run rẩy, nghe được những lời hắn nói thì nước mắt như vỡ đê mà trào ra không ngớt.

“.....Tôi.....”

Bác sĩ Phương vừa nói được một chữ liền bị nghẹn nấc đến phải thở dốc không ngừng.

“Đừng nói, đừng nói gì hết.” Hạng Du nhẹ nhàng vỗ lưng y, giúp y thuận khí. “Anh không cần nói gì hết, tôi đều biết cả mà, tôi tin anh, đừng để ý đến đồ cần bã kia, lời gã nói anh cứ xem là phé thải đi! Khốn kiếp!”

Hạng Du càng nói lại càng tức, nếu không phải vừa rồi nhận ra sắc mặt của bác sĩ Phương không tốt, bản thân hẳn cũng sẽ không đơn giản mà tặng tên kia hai đấm như vậy đâu.

“Được rồi, không khóc nữa, anh muốn ăn cái gì?”

Hạng Du đỡ Phương Đình Đông ngồi ngay lại, thay y lau nước mắt, nhìn thấy y vẫn còn nhắm mắt, ra chiều dù sống dù chết cũng không chịu nhìn mình. Ý xấu lại nổi lên, sáp qua, chạm nhẹ một cái trên môi y, khiến bác sĩ Phương hoảng đến mức nhất thời mở to mắt, một đôi mắt phượng hẹp dài, ấy thế mà lại trợn trên tròn xoe.

Hạng Du cười cười, nói: “Bác sĩ Phương, lần đầu tiên tôi thấy mắt anh giống như chuông đồng nho nhỏ đó.”

Nâng tay y lên, bản thân hẳn cũng không hiểu vì sao lại như có chút thành kính mà hôn lên vệt đỏ nơi cổ tay ấy, cười nói: “Bác sĩ Phương, ăn mì tình yêu được không? Lần này đến lượt tôi nấu cho anh ăn.”

Phương Đình Đông vẫn là lần đầu đến nhà Hạng Du, nhà cũng không lớn lắm, là loại hai phòng ngủ một phòng khách điển hình, trong phòng làm việc thì có đến ba mặt tường đều là kệ sách, là loại giá sách bằng gỗ nguyên khối cực kỳ quý giá có cửa kéo là kính trong suốt, nhìn qua là có thể thấy hết các loại sách đặt bên trong, có một ngăn chất đầy sách đã từng xuất bản của hắn, hai ngăn khác là sách tham khảo linh tinh. Nhìn qua thì phản ứng đầu tiên chính là: đồ sộ!

Trong phòng còn có một chiếc máy tính, bên cạnh là một cái laptop khác vẫn còn đang chưa tắt máy, trên màn hình là file word [Mặt nạ dối lừa] đang viết được một nửa.

[Mặt nạ dối lừa] đã gần đến kết thúc rồi, một phần của đoạn kết sẽ không post lên forum, chừa lại để xuất bản, đây là chỉ thị mà Bi kịch biên tập đưa ra cho hắn.

Phương Đình Đông liếc mắt một cái, thấy là kết cục của [Mặt nạ dối lừa] thì không dám xem nữa, đi đến giá sách xem sách khác.

Hạng Du nghĩ bác sĩ Phương quả thật là cực cứng ngoan mà.

“Bác sĩ Phương, lúc đến nhà anh cũng không thấy, anh giấu sách ở đâu thế?”

Phương Đình Đông cảm nhận được hơi thở của hắn, rụt rụt cổ dịch về phía trước, nói: “Không có giấu...”

“Sao — không giấu sao?” Hạng Du tỏ vẻ vô cùng thất vọng, “Tôi còn nghĩ anh thích Ác Tục Du hí, thích đến mức quyển nào ra cũng mua. Nói vậy là không phải à, bác sĩ Phương, tôi rất thương tâm đó!”

Hạng Du cũng bị những lời mà bản thân vừa nói hại rơi da gà đầy dất nên không chọc Phương Đình Đông nữa, vào bếp nấu mì tình yêu, vừa nấu vừa nói: “Bác sĩ Phương, cuối tuần sau bọn Thư Nhiên có tổ chức tiệc cuối năm, anh có đến không?”

Phương Đình Đông cũng đi theo hắn vào bếp, nghĩ một chút, sau đó mới gật đầu: “Ừ. Hắn là không có lịch phẫu thuật.”

“Đi nha, đến lúc đó tôi đến đón anh, cùng nhau đi... Anh ra ngoài đi, trong bếp bị ám khói dầu vào người đó.”

Tay nghề nấu mì của Hạng Du tốt hơn bác sĩ Phương rất nhiều, hơn nữa thứ làm ra cũng không phải là mì ăn liền tình yêu gì đó.

Hạng Du muốn chiên một cái trứng để trên mì, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhớ đến cái chảo rán mini lần trước khi Đồ Ngốc giục bản thảo đã thuận tay mang đến.

Chảo rán mini cực kì mini, mỗi lần cũng chỉ có thể chiên được một cái trứng, vô cùng phiền phức, bất quá trứng chiên ra lại có hình trái tim. Hạng Du đã từng khinh bỉ rằng loại chảo này cũng chỉ có mấy cô nhóc mơ mộng mới có thể mua.

Đồ Ngốc lại mỉa móc qua, nói dùng mấy thứ này cần phải có tay nghề, đừng thấy là hình trái tim thế nhưng nếu chiên lại không nhất định ra hình ra dạng được! Hạng Du nổi điên, đuổi người đi, lưu đồ lại.

Ngây người nhìn chảo mini hai giây, Hạng Du khịt mũi một cái, đổ dầu vào, chiên trứng.....

Tiệc cuối năm đều vô cùng quy mô, người đến cũng đặc biệt nhiều, chủ yếu là vì có thể mang theo người nhà cho nên tiệc năm nay lại hoành tráng chưa từng có, cũng có rất nhiều người đến là vì Ác Tục Du hí.

Bi kịch biên tập còn cố ý điện thoại cho Hạng Du, cảnh cáo hắn, không được ‘leo cây’ giữa chừng!

Hạng Du nghĩ, tôi là người như vậy sao?

Sáng sớm đã gọi điện cho bác sĩ Phương rồi, bác sĩ Phương nói không có lịch phẫu thuật, có thể đi.

Chờ đến giữa trưa, gọi điện thoại thì di động lại không có ai tiếp, mãi đến chiều cũng không ai bắt máy, Hạng Du lái xe đến bệnh viện, gặp được nhóc y tá Tiểu Mộc, nhỏ nói anh rẽ với bác sĩ Phương lúc trưa bị gọi đi, bây giờ vẫn đang phẫu thuật.

Hạng Du khách khí nói cảm ơn, lúc này Đới Đông Bành lại gọi điện đến.

“Lão đại, cậu sao vẫn chưa đến? Đừng nói là cậu không đến đó! Mọi người đều là vì cậu mà đến, cậu nếu như leo cây...”

“.....” Hạng Du nhú mày, “Qua liền.”

Lại gọi điện cho Phương Đình Đông một lần nữa, vẫn không có ai bắt máy, đành phải một mình lái xe đi dự tiệc.

Thư Nhiên đại ma vương hôm nay mặc một bộ vest đen, trên mũi là một cặp kính gọng vàng, tay cầm ly rượu chân dài, gương mặt luôn thường trực nụ cười, một bộ dáng nhã nhặn, bất quá tuyệt đối là một tên bại hoại nhã nhặn.

Xung quanh là một đám danh môn thực nữ, Thư Nhiên vẫn nói cười rất tự nhiên, chỉ là thường thường miết mắt về phía bên cạnh, Hạng Du không biểu hiện gì, người phía bên kia không phải là tổng biên tập bên tổ đam mỹ sao?

Thư Nhiên thấy Hạng Du liền cáo từ với đám mỹ nữ kia, chào hỏi với Hạng Du, “Đã tới à, tôi còn nghĩ cậu sẽ cho cả đám leo cây.”

Bác sĩ Phương không đến, Hạng Du cũng không có tâm tình để dự tiệc, chẳng qua là đã đáp ứng rồi, không thể không đến.

Hạng Du nhìn người kia một chút, lại mở miệng nói: “Anh thích người kia sao lại không theo đuổi? Hay là thấy như vậy thú vị hơn?”

Thư Nhiên sững sốt, rồi lập tức bình tĩnh cười, tay đẩy kính mắt một chút, đánh trống lảng, “Bác sĩ Phương không đến à?”

Hạng Du nhếch mày, đáp không đúng hỏi thì coi bằng khối đáp.

Thư Nhiên lại dùng chiêu bài nhã nhặn của mình mà mỉm cười, vỗ vai Hạng Du, “Tôi đoán là không đến.”

Nói xong lại cực kỳ khó ưa mà xoay người bỏ đi, chẳng qua còn lưu lại một câu ẩn chứa tiếng cười, “Không thì cậu cũng không mang bộ mặt người chết như vậy.”

END 15

16. Chương 16

Hôm nay Hạng Du ăn mặc rất khéo léo, âu phục, caravat, không giống người đi làm ngược lại giống một quý ông hơn. Thế nhưng, cứ trông bộ mặt người chết như thế dù có đẹp trai đến đâu cũng chẳng ai dám dây vào.

Đới Đông Bành thì ăn mặc giống như đám nhà giàu mới nổi, thật sự không có mắt nhìn mà xông xáo chạy đến chào hỏi Hạng Du.

Hạng Du chẳng có mấy nhiệt tình, chỉ ừ một tiếng.

Đồ Ngọc lần đầu tiên được tham dự một party lớn như thế này thế nên vô cùng phấn khích, chỉ một người ở nơi xa xa kia, nói: “Nhìn thấy không, nhìn thấy không? Người kia là ‘Tiểu Chủ Tịch’ của tập đoàn Đông Phương! Gọi là Đông Phương Húc gì đó! Nhị thế tử! Chính là thật trẻ!”

Nhị thế tử : con cháu đời thứ hai của người có tiền có quyền có thế.

Hạng Du liếc mắt nhìn kẻ Đồ Ngọc chỉ một cái, sững sờ, đây không phải là ông chủ nhà em trai ngọc nghé của bác sĩ Phương sao? Ông chủ của tiệm bán cháo nhỏ nhỏ bỗng nhiên biến thành tiểu chủ tịch của tập đoàn Đông Phương, Hạng Du nghĩ nghĩ một chút, cũng chẳng thêm quản chuyện kì lạ này. Chuyện người khác mình xen vào cũng không xen được.

Cũng chẳng đi qua chào hỏi mà đi theo Đồ Ngọc vào một góc uống ly rượu. Đồ Ngọc không nhìn ra tâm trạng của hắn đang không tốt, còn hí ha hí hửng kéo hắn đến gặp bi kịch biên tập. Quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Bi kịch biên tập cũng bị cậu ta nói thành dịu dàng, đáng yêu.

Đồ Ngọc uống mấy chén, đầu lười bắt đầu riu lại, nói chuyện cũng lè nhè: “Ai, lão đại! Bác sĩ kia... ứccc! Thế nào rồi?”

“Bác sĩ gì?” Hạng Du liếc mắt, giả bộ, ai không biết.

“Giả bộ gì chứ! Cậu cứ thích giả vờ giả vịt thế thôi!” Đồ Ngọc uống rượu vào càng có thêm can đảm, vươn tay chọc mấy cái vào bả vai Hạng Du: “Tôi hỏi cậu... Trước kia cậu có biết làm cơm không?”

“...Biết.”

“Xí! Khoác lác cũng nói cho có lý một chút!”

“Vậy sao cậu còn hỏi?” Hạng Du nhướng mày nhìn Đới Đông Bành, chỉ tiếc ánh mắt Đồ Ngọc đã vì uống rượu mà mờ mờ, cũng chỉ thấy được mấy cái bóng lượn lơ xung quanh chứ căn bản không nhìn thấy rõ biểu tình kinh khủng lúc này của Hạng Du.

“Đừng xen mồm vào! Tôi... hỏi tiếp đây nè!” Đồ Ngọc phát tay một cái, nói tiếp: “Cậu vì sao phải đi học nấu ăn?”

“Thấy vui.”

“Thì đúng rồi! Đương nhiên do cậu thấy vui, cậu không có hứng thì ai có thể bắt cậu đi được chứ. Cái đó tôi biết!”

“Ý của tôi chính là, cậu học để làm gì? Hay là nói vì sao muốn học? A... Hỏi thẳng nhé, cậu nấu để cho ai ăn?”

“Cậu coi ai cũng là đồ ngọc như mình nên không hiểu lời cậu hỏi sao?”

Hạng Du khinh thường lườm Đới Đông Bành một cái.

“Trả lời đi!” Đồ Ngọc không tức giận chút nào, tiếp tục hỏi, còn có chút khí thế.

“...”

“Há há, há há!” Đồ Ngọc cười thật gian trá: “Không nói được đi. Tôi biết ngay mà. Cậu xấu hổ đúng không? Tôi nói thay cậu nhé. Làm cho vị bác sĩ kia. Đúng hay không? Đương nhiên đúng rồi! Tôi là ai kia chứ? Đới Đông Bành! Quan sát của tôi luôn luôn thực chuẩn!”

Hạng Du thờ ơ lạnh nhạt, thật muốn đánh cậu ta bất tỉnh nhân sự luôn.

“Lại không nói gì rồi? Cậu không nói chuyện thì xong rồi? Thiệt là. Cậu thế mà còn không bằng tôi! Tôi là nói ở phương diện này này, không phải vấn đề sáng tác này nọ đâu nhá. Ở phương diện viết vung gì đó tôi sao bằng cậu được!”

Đồ Ngọc lại thao thao bất tuyệt nói: “Cậu xem đi, còn không tin, cậu nghe tôi kể cho này...”

“Tốt nhất mi đừng nói nữa, ngủ đi.”

“Không không được! Phải nói chứ! Nghe này! Phải ngoan ngoan nghe này! Cậu không giống tôi, đúng không? Mới vừa rồi nói đến chuyện này... tôi là nói cậu cũng không thẳng thắn bằng tôi, thích thì cứ nói thích thôi! Cậu nhìn tôi mà xem! Thích Bối Thiên thì tôi sẽ nói là thích, thích thì theo đuổi, chứ còn có thể làm gì nữa nào?”

Bối Thiên? Hạng Du tự hỏi vài giây đồng hồ. À. Hóa ra là bi kịch biên tập...

“Cậu xem, nhìn lại mình đi... Cậu còn không thừa nhận. Cậu có phải cũng thích bác sĩ Phương rồi không?”

“Không có.”

“Đừng xen mồm vào!”

Đồ Ngốc lại linh tinh vài ba câu với Hạng Du rồi mới nói tiếp: “Tôi nói cậu chắc chắn thích rồi! Từ trước đến giờ, cậu chẳng bao giờ tốt với người khác như thế! Tôi quen cậu lâu như thế còn không biết cậu chắc. Chính là anh em vào sinh ra tử đó nha. Cậu cũng chẳng phải dạng ngoan ngoãn gì. Chưa từng thấy qua cậu nấu cho ai ăn gì cả đó!”

“Vừa rồi mi ăn chưa no hả?”

“Cậu lại nói xen mồm vào rồi?! Câm miệng! Còn chưa dạy bảo cậu xong nữa! Thẳng thắn một chút! Bác sĩ Phương cũng không tệ đâu, muốn về ngoài có vẻ ngoài, mà tính tình nhìn qua cũng rất tốt, còn rất đảm đang nữa! Chỉ có chút chút ngốc...”

Khóe miệng Hạng Du giật giật, tính tình tốt sao? Vậy ngay từ đầu lạnh như băng là ai? Đảm đang sao? Lấy nỗi hấp để nấu mì là ai? Ngốc sao? Vương Bài Ngốc cũng dám nói người khác ngốc hả? Ừ. Bộ dạng đẹp thì đúng là không sai.

“Cậu nếu muốn đùa giỡn người ta, thì cũng nhanh thu tay về đi. Đừng làm ra chuyện quá đáng! Người ta cũng không dễ dàng. Một bác sĩ nhỏ nhỏ, không giống cậu, một người nổi tiếng, muốn danh có danh, muốn tiền thì có cả đồng tiền! Đừng khiến người ta thân bại danh liệt! Đến lúc đó, cậu sẽ hối hận, khóc lóc cũng không biết đến chỗ nào mà tìm người ta đó!”

“Hứ!” Hạng Du bỗng nhiên không nhin được, “Tôi rất đúng mực, mi cứ theo đuổi cho tốt Bối Thiên của mi đi.”

“Không được!” Đồ Ngốc vung tay lên, nói: “Tôi muốn dạy dỗ cậu, đừng lảng sang chuyện khác. Chuyện này tôi phải quản. Người cũng không phải cũng chỉ phê bình cậu một lần thôi sao, không có gì to tát cả. Đùa giỡn một hai ngày là được rồi...”

Hạng Du nhấc chân lên, làm bộ chẳng thèm để ý, vui mừng nói: “Chắc. Đồ Ngốc, từ lúc nào mi biến thành người tốt vậy rồi hả? Thật sự uống rượu vào rồi choáng váng hả? Tôi cho dù có đùa giỡn anh ta hay đùa giỡn ai đi chăng nữa cũng không phải chuyện của mi. Bị đàn bà theo đuổi nhiều chán rồi, thỉnh thoảng vừa ý một người đàn ông thuận mắt, vui đùa một chút không được hả? Mi muốn tìm người có bộ dáng lớn lên đẹp thì tự mình đi tìm mà theo đuổi, đừng có ở đây giả bộ bệnh vệt kẻ yếu?”

Phương Đình Đông sau khi rảnh tay, trời đã tối rồi, điện thoại vẫn để ở phòng làm việc, có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tiệc cuối năm chắc chắn là đã đến muộn. Thế nhưng chắc giờ vẫn chưa xong. Vì thế mặc áo khoác ngoài rồi chạy ra khỏi bệnh viện, đi đến đường lớn, bắt taxi.

Vào trong phòng tiệc, Phương Đình Đông nhìn thấy Hạng Du ngồi ở trong góc nói chuyện phiếm với người khác, người nọ nhìn giống như đã từng gặp trong buổi offline, là Mod của diễn đàn.

Hạng Du quay lưng với mình, còn Đối Đông Bành kia hình như uống quá nhiều, đang nói một thôi một hồi, nhưng lèm bèm nghe không rõ.

Vừa muốn bước qua lại thấy Hạng Du cười khê, lạnh lùng, rất du côn nói: “Tôi cho dù có đùa giỡn anh ta hay đùa giỡn ai đi chăng nữa cũng không phải chuyện của mi. Bị đàn bà theo đuổi nhiều chán rồi, thỉnh thoảng vừa ý một người đàn ông thuận mắt, vui đùa một chút không được hả? Mi muốn tìm người có bộ dáng lớn lên đẹp thì tự mình đi tìm mà theo đuổi, đừng có ở đây giả bộ bệnh vệt kẻ yếu?”

Phương Đình Đông cứng đờ của người, qua hai giây sau, mới hồi phục tinh thần, đẩy mắt kính, nhìn biểu cảm không hề có chút gì lạ cả, chẳng qua hai tay đẩy mắt kính có chút run rẩy mà thôi. Vốn gương mặt trắng trẻo giờ dưới ánh đèn càng lộ vẻ tái nhợt. Khẽ cười gượng một tiếng, thật ra thì, vốn đã sớm biết rồi...

Im lặng xoay người, Phương Đình Đông không nói gì cả, bước nhanh ra khỏi phòng tiệc.

Từ đầu tới cuối chỉ có Thư Nhiên nhìn thấy Phương Đình Đông, thế nhưng anh lại không nghe được những lời Hạng Du nói... Nhìn vẻ mặt Phương Đình Đông, thẳng ngu cũng biết Hạng Du đã nói lời ngu xuẩn gì đó rồi.

Khẽ vuốt mi tâm, Thư Nhiên thở dài: “Đần muốn chết.”

END 16

17. Chương 17

Hạng Du ở lại được thêm một chút thì nghe không nổi nữa, quẳng một mình Đồ Ngọc say chết lại, chuẩn bị chạy lấy người.

Đi đến cửa, lấy xe, lúc vừa định đóng cửa xe thì cánh cửa bị một bàn tay khác cản lại.

Thư Nhiên tựa người vào xe, cúi đầu nhìn Hạng Du ngồi trên ghế lái.

Hạng Du bị người ta nhìn chăm chăm như vậy thì có chút chột dạ, nói: “Có chuyện nói mau.”

“Ngu!”

Thư Nhiên nhìn cả buổi, đã mắt rồi thì cái miệng của con người bên ngoài dát vàng bên trong thối rữa này chỉ phun ra một chữ, ngu!

“Còn lời nào nữa không?”

“Có.” Thư Nhiên đẩy đẩy kính mắt, bộ dạng rất bình tĩnh.

“Ngốc!”

“Không có việc gì thì xin tránh ra.”

Thư Nhiên nhin không được mà lắc đầu, tức đến nỗi phải bật cười, “Hạng Du, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, trái tim của mình thì phải nghiêm túc mà suy ngẫm. Chẳng qua thì người như cậu, cũng đáng đời. Ngày nào đó cậu bị bác sĩ Phương đá thì nhất định phải báo cho tôi biết, cả phòng biên tập sẽ được nghỉ một ngày, coi như là chúc mừng cậu.”

“Cút.” Hạng Du nhúu mày, đóng cửa xe, “Đồ quái gở.”

Trong lòng buồn bực không thôi, mang một bụng tức giận về nhà, ngừng xe liền thấy có người đứng ở cửa khu nhà, hai tay để trong túi áo. Lúc này trời vừa đổ tuyết, thời tiết vừa lạnh lại ẩm ướt, bây giờ cũng không còn sớm nữa, dưới ánh đèn đường mờ nhạt kia, bóng hình người nọ có vẻ vô cùng đơn bạc.

“Bác sĩ Phương.”

Hạng Du thấy Phương Đình Đông thì tâm trạng lập tức tốt lên, dừng xe lại, bước nhanh qua.

Xem ra Phương Đình Đông đã đợi rất lâu rồi, tuyết đọng trên người cũng đã tan gần hết.

Hạng Du sờ gương mặt lạnh lẽo của y, “Sao lại đứng chờ ở đây?”

Phương Đình Đông lạnh đến nỗi cả người tê cứng, sắc mặt tái nhợt, nâng mi mắt nhìn Hạng Du, cười nói: “Không biết khi nào thì cậu về.”

“Mau vào đi.” Hạng Du có chút đau lòng, kéo y vào nhà, mở máy sưởi lên cao nhất, lại cởi áo khoác đã ướt của y ra, hỏi y có lạnh không.

Đối phương chỉ cười cười, nói có chút lạnh.

Hạng Du đi vào phòng ngủ lấy quần áo của mình để y phủ thêm, vừa khoác lên lại bị bác sĩ Phương kéo xuống.

“Không phải anh lạnh sao?”

Bác sĩ Phương không trả lời, chỉ vỗ vỗ sô pha, ý bảo Hạng Du cũng ngồi xuống.

Hạng Du không biết y muốn làm gì, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh y.

Mím chặt môi, Phương Dĩnh Đông xoay người, ngồi lên trên đùi hắn.

Hạng Du ngẩn ra, sau đó liền ôm lấy eo y, cười nói: “Bác sĩ Phương, chủ động vậy à?”

Đôi mắt phượng của đối phương nhìn hắn, sau đó khép chặt lại, mi mắt thật dài run rẩy một chút rồi chậm rãi tiến lại gần.

Hạng Du nhìn mi mắt run run kia, hơi nheo mắt, mạnh mẽ hôn lên. Đối phương rất phối hợp, mở miệng mặc kệ sự xâm chiếm của Hạng Du, hai tay vòng quanh cổ hắn, ngây ngô đáp trả.

Hạng Du vừa hôn đến thích người vừa trêu chọc: “Bác sĩ Phương chủ động thật, anh muốn quyến rũ người ta đến chết sao?”

Phương Dĩnh Đông vui đầu vào hóm vai hắn, có chút phát run, thở dốc không ngừng, cả lỗ tai đỏ bừng, mái tóc mềm mượt cọ lên cổ Hạng Du khiến hắn có chút nhột nhạt.

Giọng nói trở nên ám ách, Hạng Du cười: “Bác sĩ Phương, anh mau đứng lên đi, không sợ tôi nổi lên thú tính ăn luôn anh sao? Hả?”

Người trong ngực nghe được giọng mũi trầm khàn mà chứa đầy dục vọng của hắn, liền run lên rồi ngẩng đầu, đưa tay gỡ kính mắt ra.

Bác sĩ Phương không có mắt kính, một đôi mắt phượng rất quyến rũ, con ngươi đen láy, trong sáng không thôi, nhìn thẳng vào có thể thấy cả ảnh ngược của mình trong đó.

Hạng Du nhìn đến thất thần, chỉ nghe bác sĩ Phương nói, “Hạng Du.....tôi thích cậu.”

“Anh nói cái gì?”

Tim Hạng Du gần như nhảy lên đến cổ họng, hắn không biết vì sao bản thân lại khấn trương, chỉ là đơn thuần muốn nghe y nói lại lần nữa.

Phương Dĩnh Đông lại cười rồi, Hạng Du phát hiện hôm nay y rất thích cười.

“Thích cậu đó. Tôi thích cậu.....”

Nói xong, cắn cắn môi, vươn tay cởi nút áo khoác của Hạng Du, chẳng qua là hai tay có chút không nghe lời, run rẩy không thôi.

Hạng Du mặt ầu phục, cách một lớp quần áo thật dày mà cảm nhận những cử động nhẹ nhàng của đôi tay kia trên ngực hắn, có chút cố sức để cởi nút áo, nhìn cả buổi cuối cùng cũng phát ra hơi thở nặng nề.

“Bác sĩ Phương, anh đang nhóm lửa hử?”

Thật vất vả mới mở được nút áo hắn, nhưng Hạng Du ngồi dựa vào sô pha, không cởi áo ra được, Phương Dĩnh Đông hơi dừng lại một chút, không nhìn hắn, rút tay lại. Hạng Du còn tưởng y không nhóm lửa nữa, ai ngờ đối phương cúi thấp đầu, tay lại run dữ hơn, tự cởi áo của mình.

Hạng Du nắm lấy tay y, trầm khàn hỏi: “Anh có biết bản thân đang làm gì không?”

Phương Dĩnh Đông bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt có chút ươn ướt, “Tôi chỉ là.....thích cậu.”

Lập tức lại nở một nụ cười, nói: “Tôi có phải rất vô dụng không, ngay cả nấu mì cũng không biết?” giọng nói của y run run đến không nghe rõ âm, “Bỏ đi, làm phiền cậu rồi.”

Phương Đình Đông nhắm mắt lại, trượt khỏi đùi Hạng Du.

Vừa mới quay người lại bị giữ chặt, tầm nhìn xoay chuyển một chút, lúc ổn định lại thì Hạng Du đã đặt y lên sô pha.

Một tay Hạng Du khoát lên lưng ghế, tay còn lại đặt bên tai bác sĩ Phương, cúi xuống hôn lên mắt y, cười nói: “Cứ vậy mà đi là không được.”

Nói xong thì một bàn tay liền chui vào vạt áo, vuốt ve eo Phương Đình Đông.

Phương Đình Đông hít vào một hơi, Hạng Du liền rút tay lại, chậm chạp, dùng tốc độ cực kỳ thông thả cởi bỏ từng cái nút trên áo y, còn rất dịu dàng hỏi: “Bác sĩ Phương, lạnh không?”

Phương Đình Đông mím chặt môi, nhú chặt mày rồi học theo đối phương, vói tay vào áo Hạng Du, rứt rứt sờ soạng vài cái.

Hạng Du cắn chặt răng, cố gắng kiềm chế sự xúc động trong lòng, nhưng bác sĩ Phương hình như là không hài lòng với biểu hiện của bản thân lắm, đột nhiên nâng chân lên, co đầu gối lại, nhẹ nhàng cọ lên hạ thân của hắn.

“Đáng chết mà!” Hô hấp của Hạng Du đã nặng nài lại càng thêm trầm, cho đến giờ hắn vẫn không hề biết thì ra bác sĩ Phương lại mỉa mai đến vậy, đúng thật là đòi mạng mà.

Mạnh bạo hôn lên, Hạng Du không hề nhẫn nại nữa, động tác không tính là thô bạo nhưng tuyệt đối cũng không dịu dàng. Hai ba cái đã lột hết quần áo trên người y, không kịp cởi luôn của mình, làm vài động tác khuếch trương đơn giản liền trực tiếp đưa thân vào.....

Hạng Du cảm thấy hình như mình đang nằm mơ, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Nhớ lại đêm hôm qua, bác sĩ Phương không hề có chút kháng cự nào, cực lực thả lỏng thân thể để phối hợp với mình, cái loại rên rỉ ẩn nhẫn áp ức kia, khiến người ta nhịn không được muốn mạnh bạo đòi lấy y, lại còn như điên laoj mà nói thích mình nữa chứ. Hạng Du nhếch khóe miệng cười, tâm trạng cực tốt.

Hôm qua hai người làm một lần trên sô pha, sau đó lại vào phòng ngủ, mãi đến khi trời hửng sáng, Hạng Du mới buông tha cho người ta mà ngủ.

Lúc rời giường, không thấy bác sĩ Phương, bên cạnh cũng không có quần áo, phỏng chừng là y rời đi từ sáng sớm. Hôm nay không phải cuối tuần, có lẽ là đến bệnh viện. Hạng Du nhú mày, dường như có chút hối hận, hôm qua đã ức hiếp y nhiều đến vậy.

Ra khỏi phòng ngủ, trên bàn phòng khách có sẵn điểm tâm, một chén cháo, một cái trứng chiên, Hạng Du bật cười thành tiếng. Nhìn hình dáng cái trứng kia liền khẳng định ngay là bác sĩ Phương làm rồi, quả thực là hình đa giác mà, lòng đỏ thì vỡ ra hết, trên mặt còn có thể nhìn thấy hạt muối li ti. Thế nhưng trong lòng Hạng Du lại có tiếng nói, mình thích trứng vỡ như vậy mà.

Trứng chiên có chút mặn, không sao hết, cháo không mùi vị gì, ăn chung rất hợp, bù qua sốt lại.

Ăn xong bữa sáng tình yêu của bác sĩ Phương làm, Hạng Du xem điện thoại lần thứ hai mươi, vẫn là nên gọi điện thoại cho y mới được.

Nhắn số, không có người nghe, trực tiếp quay số lại, Hạng Du nhú mày, lại có phẫu thuật? Có biết thân thể y không khỏe không vậy chứ.

Đến giữa trưa vẫn không ai tiếp điện thoại, Hạng Du rãnh đến chán nản, cũng không có hứng viết văn liền liêu mạng ngồi nghịch điện thoại, sợ sau khi bác sĩ Phương giải phẫu xong thì mình lại không nghe được điện thoại của y gọi lại.

Trong di động có một file ghi âm lạ, đặt tên là “Gạt bỏ”, Hạng Du ngẫm nghĩ, hình như hắn chưa bao giờ ghi âm cả, vì thế liền mở nghe.

Đoạn đầu là âm rỗng, còn có chút tạp âm, qua một lúc lâu mới có giọng nói, là bác sĩ Phương nhà hần, nhưng khi Hạng Du nghe, lại cười không nổi.

“Hạng Du, tôi thích cậu đấy.....Mặc kệ là cậu có phải muốn đùa giỡn tôi hay không, tôi.....thích cậu đấy.....”

Đoạn thu không đến một phút, “bíp” một tiếng thì hết, sau đó là chế độ lặp lại tự động của điện thoại, một lần, hai lần, ba lần.....

Hạng Du vẫn ngồi im như thế, không nhìn ra có gì biến hóa hay biểu tình đặc biệt gì, bình tĩnh mà hờ hững ngồi, tay nắm chặt điện thoại, chỉ là.....chỉ là tay hần – lần đầu tiên trong đời – run đến không thể kiềm chế được.

Nghe giọng nói có chút ghen ngào của Phương Đình Đông, Hạng Du không biết, vì sao trái tim mình lại khó chịu như vậy.

Hơn nửa ngày, Hạng Du tỉnh táo lại, gọi điện thoại cho Phương Đình Thu, bên kia mất một lúc lâu mới bắt máy, trong ống nghe truyền đến tiếng quát to của Tiểu Thu: “Đồ khốn nạn!”

Sau đó là cúp máy.

END 16

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lưu lại cảm nhận đi

nước mắt tôi lưu ào ào rồi, các bạn thân mến, lưu lại suy nghĩ đi.

18. Chương 18

Hạng Du lái xe đến bệnh viện.

Tiểu Mộc nói bác sĩ Phương xin nghỉ đồng rồi, giữa trưa vừa mới đi. Còn hỏi bác sĩ Phương làm sao ấy, là lạ.

Tức giận xuống tầng, ở cửa thang máy nhìn thấy bác sĩ Tống, anh ta vẫn cà lơ cà phát như trước.

Nhìn thấy Hạng Du, liếc mắt một cái, chào: “U! Đại tác gia đến rồi sao? Tìm bác sĩ Phương à? Thật tiếc quá. Nói thật, người có bộ dáng đẹp như cậu ấy còn sợ không có người thích sao?”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Tôi nghĩ cậu rất thông minh đó chứ? Không ngờ cũng ngốc như thế. Nói ngu xuẩn có khi cũng không quá đáng.” Bác sĩ Tống cười cười, cho tay vào túi áo blouse, đi thẳng vào trong, nói: “Cậu ấy bảo tôi nói cho cậu biết... cậu bị đá rồi.” Nói xong còn quay lại cười nhe răng với Hạng Du, thật tình là một nụ cười khiến người ta muốn đập.

Hạng Du nắm chặt tay, cái gì cũng không nói, đi vào thang máy, xuống tầng.

Thứ hai, trên đường không có mấy xe, trong lòng Hạng Du có lửa giận, rõ ràng y nói thích hần, thế nhưng làm xong người cũng đi mất? Hạng Du nghĩ mãi cũng không hiểu, rốt cục Phương Đình Đông có ý gì.

Phóng xe như bay đến dưới tầng nhà Giang Dịch Tề, lên tầng, đập mạnh mấy cái vào cánh cửa nhà cậu ta. Tiếng đập cửa bang bang nhưng chẳng có ai ra mở cửa. Mặt Hạng Du không thay đổi bắt đầu gọi điện thoại. Trong ống nghe vang lên hai tiếng nhưng sau đó lại truyền đến tiếng của tổng đài: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận trong giây lát, xin quý khách gọi lại sau...”

Hạng Du cúp máy xong lại gọi lại, bên kia vẫn vậy. Lúc này vang lên một tiếng chuông rồi lại biến thành tiếng của tổng đài, cúp rồi gọi lại, vẫn như vậy.

Hạng Du nổi điên, hung hăng đập một cước lên cửa, gửi nhanh một tin nhắn đi.

Giang Dịch Tề bên kia vừa thấy điện thoại của Hạng Du, thuận tay liền cúp, cứ gọi là cúp, gọi lại vẫn cúp, sau một lát thì không thấy gọi đến nữa. Đây là một định luật theo quán tính rồi, lúc này cũng thế. Thế nhưng ngay sau đó lại có một tin nhắn được gửi đến.

[Hạng Du]

Cậu cứ thử cúp máy một lần nữa xem.

Tay cầm điện thoại của Giang Dịch Tề khẽ run, nghĩ thầm hấn nổi điên cái gì chứ?

Điện thoại lại gọi đến một lần nữa, Giang Dịch Tề thở dài, nhận điện, vừa muốn nghe bỗng nhiên điện thoại bị người rút ra, người đàn ông không chút do dự tắt máy, còn quay qua cười một điệu rất tiêu chuẩn với cậu ta nữa chứ.

Giang Dịch Tề bị chọc điên: “Anh làm gì thế?!”

Người đàn ông bày ra bộ dạng đáng thương, “Dịch Tề, chúng ta có hẹn mà, tại sao em có thể nhận điện thoại của người đàn ông khác được a~”

“Buồn nôn! Còn “a~” nữa. Một tên xã hội đen như anh thế mà còn a~. Buồn nôn chết đi được!” Giang Dịch Tề cướp điện thoại về, “Đừng quấy rồi.”

“Anh không có.” Người đàn ông tủi thân nói: “Anh sớm đã tẩy trắng rồi, còn là vì em nữa đó~”

“Buồn nôn.”

“Anh nói thật nha~”

Giang Dịch Tề rùng mình, một người đàn ông gương mặt góc cạnh, bình thường tác phong làm việc nghiêm chỉnh, mạnh mẽ, thế mà hết lần này đến lần khác há miệng mở miệng đều “a~” với “nha~”, ai mà chịu nổi chứ.

“Anh cứ thử “nha~” một lần nữa xem!”

“...Nha~”

“...”

Bên này ngọt ngào, bên kia Hạng Du tức đến sắp chết, oán hận lại gọi thêm lần nữa, lúc này ngược lại có người nhận rồi.

“Này, Giang Dịch Tề...”

“Tôi không phải Giang Dịch Tề...”

Hạng Du vừa nghe giọng nói này liền biết ngay không phải Giang Dịch Tề, giọng điệu lạnh lùng, thô sáo, có chút trầm thấp, tạm coi như giọng nói mê người đi, là người đàn ông lần trước bị mình đánh đây mà. (Hạng Tiểu Du, cứng đầu nói đùa, là người đánh cứng mới đúng).

Hạng Du vừa muốn mở miệng, người đàn ông bên kia lại nói tiếp: “... Tôi là người đàn ông của em ấy.”

Sau đó trong điện thoại truyền đến tiếng rống giận của Giang Dịch Tề: “Anh nói cái gì! Đồ miệng thối!”

“Dịch Tề ~ sao thế? Anh không phải người đàn ông của em hả? Em không cần anh nữa sao~”

“... Tôi là người đàn ông của anh mới đúng!”

“Được nha. Em là người đàn ông của anh.”

“... Buồn nôn.”

Hạng Du nghe bọn họ cãi nhau, cơn giận càng lớn hơn, hét to một tiếng: “Bọn mi đều ghê tởm!” Sau đó cúp điện thoại. Rồi lại đá thêm một cái vào cửa, xoay người rời đi.

Lỡ tai Giang Dịch Tề bị hét đến đau, tiếng ong ong còn văng vẳng trong tai, “Hình như cậu ấy rất giận.”

“Không cần để ý đến cậu ta. Chắc chắn bị người ta đá rồi.”

“...”

Hạng Du lái xe. Từ xế chiều đến tận tối, trong lòng càng ngày càng phiền. Rõ ràng y thích mình, vì sao đột nhiên lại chạy trốn? Chẳng lẽ y nghĩ mình rất cao giá sao?

Hạng Du không giải thích được nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu cười, chẳng lẽ là muốn chơi người khác nhưng không ngờ bị người ta chơi lại? Hạng Du cười mỉa liên đâm mạnh vào tay lái, khiến còi xe kêu ỉn ỏi làm người qua đường còn tưởng gặp phải thằng tâm thần trốn trại.

Cười đủ, vốn muốn về nhà, thế nhưng chẳng hiểu sao lại đi đến dưới tầng nhà Phương Đình Đông. Hạng Du đậu xe ở ven đường. Trời đã bắt đầu tối, đèn trên tầng cũng đã sáng, nhưng nhà Phương Đình Đông vẫn tối thui.

Hạng Du dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại, là đang giỡn với hấn đúng không? Y nói thích vậy có nghĩa là mình thắng. Đúng vậy! Hạng Du hấn làm sao mà không thể thắng được chứ? Hạng Du nói, kết thúc rồi. Nhưng trái tim vẫn khó chịu vô cùng.

Chửi thề một lát nhìn lại cũng sắp mười hai giờ rồi, vẫn là tối đen, không bật đèn, chắc là không về nhà rồi?

Ném điện thoại về chỗ ghế phụ, không cẩn thận đụng phải phím tắt, không cẩn thận chạm vào phím tắt cài đặt ghi âm, chuyển thẳng đến đoạn ghi âm của “Gạt bỏ”.

Trong xe rất tối, không mở đèn, nửa đêm mười hai giờ, bên ngoài lại không có người nào, vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng ghi âm kia, giọng nói không lớn, một lần lại một lần, giọng nói của Phương Đình Đông, lạnh lùng trước sau như một, từng chữ từng chữ một, nhưng lại khiến trái tim người nghe đau đớn từng hồi...

Hạng Du nhú chặt lông mày, cầm lấy điện thoại, ném mạnh lên, điện thoại đập vào cửa kính xe ở đối diện, lại rơi xuống.

Điện thoại ngay lập tức không còn tiếng gì nữa, nắp sau rớt ra, pin cũng rơi xuống gần chỗ tay lái.

Hạng Du đưa tay lên xoa hai bên thái dương, cả buổi mới thở dài một hơi, lại cúi người nhặt xác điện thoại lên. Từ từ lắp pin vào, rồi cài nắp sau lên.

Nắp sau làm bằng nhựa, rơi mạnh quá khiến nó nứt một đường. Lắp kiểu gì cũng không khít vào được. Hạng Du cúi kính, cũng chẳng thèm lắp lại nữa, ấn nút khởi động máy luôn.

Điện thoại di động sáng lên, vẫn khởi động được. Hạng Du vừa mới thở phào một cái, thì cái máy kia bỗng lóe lên rồi ngay lập tức tắt ngúm. Ấn mở máy thêm lần nữa, lúc này thì hay rồi, chỉ lóe lên một cái, rồi tắt phụt luôn. Ấn lần nữa, ngay cả chớp cũng không có.

“Càng tốt.” Hạng Du xuy~ một tiếng, không cần bị giục bản thảo, cũng không bị ai làm phiền, ai cũng không tìm được, cuộc sống khó có được một lúc yên ổn thế này.

Trở về nhà, Hạng Du nằm thẳng lên giường giả chết, lại bỗng nhiên ngồi bật dậy, thò tay lấy máy bàn ở đầu giường.

“Này! Ai đó! Hai giờ sáng! Ai bố láo thế hả?”

“...Là tôi.”

“... Đại ca?”

Đồ ngốc sững sờ, mơ màng nói tiếp: “Gì? Có việc à?”

“Cậu có biết sửa điện thoại di động không?”

“Cái gì? Di động á? Tôi chỉ biết vọc máy tính thôi, không phải là người sửa máy, đại ca ạ.”

“Hỏi cậu có biết hay không. Nói nhanh.”

Đồ Ngốc không biết Hạng Du bị làm sao, chỉ thấy không giống bình thường lắm, hình như có chút nóng nảy, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi đóa lên.

“Không biết.” Vô cùng dứt khoát.

“...”

“Tôi nói cậu thiếu tiền sao? Điện thoại hỏng thì mua cái mới, sửa làm gì. Còn có tình cảm với nó hả?”

“Không phải. Trong đó còn có ít đồ chưa lưu ra thẻ.”

Đồ Ngốc còn muốn nói gì đó, bên kia liền cúp điện thoại rồi, chỉ còn tiếng tút tút khi bị ngắt máy, ngay cả chào tạm biệt này nọ cũng không thêm nói. Đối Đông Bình thật buồn bực nha. Thế nhưng cũng không phải chuyện của mình. Hạng Du vui buồn thất thường, cái này ai cũng biết, trùm chăn lên đầu, ngủ tiếp.

END 18

19. Chương 19

Hạng Du lăn qua lộn lại trên giường đến hừng đông cũng không ngủ được, đành phải rời giường đánh răng rửa mặt. Ngay cả máy tính “yêu dấu” cũng chưa mở mà đã vội vàng ra ngoài.

Hạng Du đi đến trung tâm bảo trì điện thoại, một nơi khá lớn, chỗ sửa điện thoại thương hiệu quốc nội nhưng cũng không hề thua kém.

Hạng Du rất thiên vị sản phẩm trong nước, xe cũng vậy, máy tính cũng thế, di động đương nhiên cũng như vậy rồi.

Vào trung tâm, vừa nhìn liền thấy một người cực kì quen mặt đứng nói chuyện với người khác.

Người đó mặc chính trang rất sang trọng, tóc được chải chuốt chỉnh tề, nụ cười cũng rất lịch thiệp, nói với người đối diện vài câu, sau đó còn bắt tay.

Vừa quay người liền nhìn thấy Hạng Du, người đó hơi nhếch miệng cười cười, đi đến lịch sự đưa tay ra, “Chào ngài, Hạng tiên sinh.”

“Đông Phương Húc?” Hạng Du không đưa tay bắt lại, Đông Phương Húc cũng không tức giận gì chỉ cười cười rút tay về.

“Trí nhớ của Hạng tiên sinh thật tốt.”

“Sao anh lại ở đây?”

Đông Phương Húc cười nói: “Hôm nay Tiểu Thu đi học, không đến tiệm cháo phụ việc được nên tôi cũng đóng cửa tiệm, đến công ty một chút.”

Hạng Du hơi nheo mắt, một ‘chủ tịch nhỏ’ của một công ty lớn tại sao lại đi mở tiệm cháo đây.

“Hạng tiên sinh đừng hiểu lầm, tôi mở tiệm cháo cũng không có ý đồ gì.”

“Chuyện này cũng không liên quan đến tôi.”

Đông Phương Húc cười cười, từ chối bình luận tiếp. Hạng Du cảm thấy rất kỳ quái, con người này trước mặt Phương Đình Thu là một kiểu, ở trước mặt người khác lại là kiểu khác. Đôi lúc cười rất lịch sự, đôi lúc lại rất ôn hòa, nhìn sao cũng là một người đàn ông tốt. Hoàn mỹ đến không có chút tỳ vết nào.

Hạng Du dừng lại một chút rồi nói: “Anh đã gặp bác sĩ Phương chưa?”

“Bác sĩ Phương.....” Đông Phương Húc cười cười, “Không có.”

Hạng Du nhướng mày.

Đông Phương Húc bổ sung thêm: “Thực ra là.....là Tiểu Thu dặn tôi ‘Nhìn thấy tên khốn nạn Hạng Du kia thì phải nói không có chuyện gì để bàn, tốt nhất là đập hấn một trận.’”

“Hạng tiên sinh.” Đông Phương Húc thấy hần không nói lời nào bèn nói tiếp, “Tôi khuyên anh trước hết không nên tìm bác sĩ Phương. Tìm được rồi thì nói gì đây, lại là vì sao muốn đi tìm anh ấy? Anh nên suy nghĩ kỹ càng.”

Đông Phương Húc nói xong thì bước đi.

Phương Dĩnh Đông rót một tách trà rồi về ngồi lại trước máy tính, tay đặt lên chuột nhẹ nhàng kéo con lăn.

Ác Tục Du hí rất lâu rồi không lên diễn đàn, mở ra thông tin về Ác Tục Du hí, thời gian login gần nhất là vào buổi tiệc cuối năm lần đó.

[Fan cuồng Du Du sama] Du Du sama ơi!

Vì cái giề mà ngài không đến??? Cũng không post thêm [Mặt nạ dối lừa]!!! Ngài bắt chúng con đau đớn kiểu gì đây!!! Không phải là muốn buông tay gác bút đó chứ??? Chẳng lẽ Du Du sama bị thất tình?? Thất tình??? Thật sự là thất tình sao?!!!

[Chân tướng-shi] Không thể nào, không phải vừa mới nói là đang yêu sao? Nhanh vậy mà đã bị người ta đá rồi à?? Xem ra là không muốn bị đá đâu, bằng không tại sao tinh thần lại sa sút đến nhường này chứ!

[Fan cuồng Du Du sama] Là loại phụ nữ đáng hận nào vậy đây! Nếu để tôi biết tôi nhất định sẽ nguyên rửa nhỏ đó sáng sớm rời giường liền nhìn thấy trên mặt toàn mụn trứng cá và tàn nhang!!!

[YK đã đến đây] Không phải quá độc rồi sao???

[Fan cuồng Du Du sama] Ai kêu đồ đàn bà đáng ghét đó làm Du Du sama của chúng ta đau lòng! Văn cũng không đăng luôn, sắp đến kết cục rồi mà.

[Cơm nắm đậu đỏ] Chắc không phải là cái chương vừa rồi chứ? Nghe nói kết cục là nằm trong bản xuất bản phải không??

[Fan cuồng Du Du sama] Mọi lần, xuất bản cũng không thấy Du Du sama không online mà

~~[Không gian lặng đọng 123] Bạn ở trên, sao bạn lại cần cù trả lời như vậy?

[Fan cuồng Du Du sama] Bà đây thích.....= =

[Cơm nắm đậu đỏ] Tôi nói....post [Mặt nạ dối lừa] này đã bị mớ tám nhảm của chúng ta.....kéo thành spam rồi.....

Phương Dĩnh Đông cười khổ một chút, dụi dụi mắt, hai mắt đều có chút khô rát, khó chịu muốn chết, y chỉ có thể thở dài.

Đã định sẽ phân rõ ranh giới với Hạng Du rồi. Con người này coi mọi thứ đều là trò chơi, giống như cái tên của hần vậy, coi mọi thứ thành một trò chơi nhảm chán. Mà Phương Dĩnh Đông lại là một người vô cùng chân thành, bác sĩ chính là một nghề nghiệp như vậy, lúc cầm dao phẫu thuật cũng vậy, mà khi buông dáp phẫu thuật ra thì cũng thế. Y thích Hạng Du, là thích một cách rất chân thành, chẳng qua tất cả chỉ là một chuyện tình đơn phương huyền hoặc mà thôi.

Hai người khác nhau một trời một vực đến thế đó. Phương Dĩnh Đông cố nhếch khóe môi.

Vẫn là không khắc chế được mà muốn lên mạng, có lẽ nhìn thấy một vài điều về Ác Tục Du hí, bản thân sẽ an lòng, Phương Dĩnh Đông nói với bản thân như vậy. Vẫn là thích hần chẳng, đương nhiên là thích, đã chân thành như vậy rồi, làm sao có thể buông xuống được? Nhưng lại có tác dụng gì sao.....

Cái tên Ác Tục Du hí này đã không xuất hiện trên diễn đàn một tháng rồi, Phương Dĩnh Đông cũng đã biến mất một tháng. Đổi số di động, xin nghỉ phép, dọn nhà, thậm chí ngay cả địa chỉ cũng không nói cho Phương Dĩnh Thu biết. Con người của Tiểu Thu tuy rằng rất độc mồm nhưng lại là một người rất dễ mềm lòng.

Có lẽ qua Tết Âm lịch là có thể đi làm lại rồi? Nói thế nào nhỉ, Hạng Du cũng chỉ xem mọi thứ là trò chơi mà thôi, nếu hần thắng thì từ từ cũng sẽ quên. Qua thêm một tháng, Phương Dĩnh Đông nghĩ, thêm một tháng nữa thì trở về vậy.

Bên kia, Hạng Du đem điện thoại đi bảo trì, nhanh nhất cũng phải một tuần mới lấy lại được. Hắn đành mua một cái điện thoại mới, vẫn là sản phẩm trong nước, chẳng qua lúc này chọn một cái có vỏ kim loại, có bị rớt cũng an toàn hơn.

Nằm trên giường, tay kẹp điều thuốc, tàn tro rơi đầy sàn nhà, có vài mẩu không cẩn thận còn vưn trêngrap giường.

“Hạng Du! Bà gọi mi đấy! Mi có nghe không hả? Đừng giả chết với bà! Giả chết cũng vô dụng thôi, Đại ma đầu nói, đến Tết Âm lịch [Mặt nạ dối lừa] phải có phần mới! Bây giờ còn một tháng nữa, mi phải nhanh viết bản thảo cho bà! Cái status bảo không viết nữa là ý gì hả?! Hạng Du! Mi nghe bà nói không hả?.....”

Di động trên tủ đầu giường cứ ong ong kêu liên tục, nghe loại âm thanh có âm lượng hào phóng này liền biết, nhất định là Bi kịch biên tập.

Bi kịch biên tập còn không bỏ cuộc mà nói: “Hạng Du! Mi...mẹ kiếp lên tiếng coi! Bà đã mắng mi rồi đó! Đây là chuyện gì chứ hử! Thằng nhóc Hạng Du mi có phải thất tình thật rồi không, giống như người chết vậy, chửi cũng không đáp lại, bình thường đã trả treo ngay rồi! Rốt cuộc là sao vậy, mi nói thật ra xem coi, mi không nói lời nào cũng không sao, viết bản thảo là được rồi, một tháng mi không viết cái gì cả! Bà đây không lĩnh được lương đó!!!”

“Thất tình?” Hạng Du cười cười, nếu hắn biết thì tốt rồi. Tinh thần không cách nào phần chấn được, tay đặt trên bàn phím thì chỉ muốn đập bàn phím mà thôi, còn không thì là ngồi ngẩn người.

“Ngài cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi! Mi nói mi không phải thất tình thì là cái gì? Thất hồn lạc phách y chang người chết, so với mấy cô nhóc thất tình còn ‘ướt nhẹ’ hơn, mi nói mi là một đại gia như vậy, thất tình thì đi tìm lại đi, nếu không buông được thì liền theo đuổi lại, có cái gì mà ở đó rồi rắm!”

“.....Theo đuổi?”

“Đúng vậy, theo đuổi lại.”

“Theo đuổi cái gì? Theo đuổi ai?”

“.....” Dừng lại một hồi, trong di động lại truyền ra một tiếng rống to: “Hạng Du!!! Mi đùa bà hả?!!!!”

“Cmn.....Kỳ thật bà đây thật sự không muốn chửi người đâu, nhưng mà ngay cả nguyên nhân mi còn không biết thì còn muốn nằm đây nửa sống nửa chết, mi rốt cuộc có phải đàn ông không hả?!”

“Chuyện này có liên quan gì đến chuyện đàn ông? Đàn ông thì không thể rồi rắm sao?”

“Đừng có lý sự với bà, bà hỏi mi, có phải là chuyện của bác sĩ Phương không?”

“Bác sĩ Phương.....”

“Đừng vờ vịt, cũng đừng hỏi bà tại sao biết mi thích bác sĩ Phương.....”

Bi kịch biên tập còn chưa nói xong thì Hạng Du đã cắt ngang, “Tôi nói thích anh ta khi nào?”

“Hớ! Hạng Du, bà đây nói chuyện mi có thể nào không xen mồm vào không? Mi không thích người ta à? Mi không thích người ta vậy hiện tại mi đang làm cái gì vậy? Bản thảo cũng không viết, diễn đàn cũng không lên, bao nhiêu cái phỏng vấn đều từ chối, cửa ngoài không ra cửa trong không đến, nếu không phải Đồ Ngốc tiếp tế cho mi thì mi sớm chết đói rồi.....”

“Tôi chỉ là có chút không thoải mái.”

“Không thoải mái? Không thoải mái là được rồi! Hạng Du, con người mi thế là xứng đáng, bà nếu là bác sĩ Phương thì bà cũng bỏ mi, mi nói xem con người mi có cái gì tốt hử? Miệng thì toàn nói lời khó nghe lại không biết săn sóc, kêu viết bản thảo thì giả chết! Đồ Ngốc so với mi còn mạnh hơn!”

“.....Nói xong chưa?”

“Chưa!” Bi kịch biên tập lấy thêm dũng khí, “Mi đừng có mà không thích nghe! Bác sĩ Phương là thích văn của mi chứ gì, mi cứ tiếp tục dừng viết đi, chờ xuất hiện một thiên tài khác hạ bệ mi, không chừng bác sĩ Phương liền thích người đó!”

“Nói xong chưa?”

“Hạng Du mi là... bà đây cũng không biết nói cái gì với mi, thích thì thích đi, có cái gì xấu hổ chứ, bị thiếu miếng thịt hay là bị đau đầu chóng mặt hả?”

“Nói xong rồi thì tôi cúp máy đây.”

Hạng Du không đợi Bi kịch biên tập trả lời liền nhấn nút ngắt cuộc gọi, sau đó trực tiếp tắt di động luôn.

Trong người buồn bực vô cùng, đưa tay vò vò tóc, tay còn lại thì vút luôn điều thuốc đang cầm.

Thích không đây? Thích?

END 19

20. Chương 20

“Này! Cậu xem xem kia! Người kia đẹp trai quá!” Một đám nữ sinh líu la líu lô đi ngang qua, còn liên tục quay đầu lại nhìn.

Buổi chiều Phương Đình Thu không có lớp, ông chủ nói giữa trưa sẽ tới đón để cùng về, sau đó sẽ làm món cháo thịt nạc trứng muối mà cậu thích nhất. Sau giờ học, việc đầu tiên Đình Thu làm chính là mang theo sách giáo khoa vọt ra ngoài, vừa đến cổng trường liền nghe thấy tiếng xuyết xoa của mấy nữ sinh, đều nói gì mà “rất đẹp trai”, “thật kiểu mẫu” các loại. Lúc trước, khi lần đầu tiên ông chủ đến đón cậu, những cô bé này cũng thét như quỷ kêu không dứt như vậy.

Đình Thu không nhìn được lườm một cái, tiếp tục đi về phía trước. Ai biết được, vừa ra khỏi trường, đã nhìn thấy một con xe Trung Hoa màu xám đang đậu ở ven đường, một tên cậu ghét cay ghét đắng đang dựa vào thân xe, và nói chuyện với ông chủ nhà mình.

Đông Phương Húc ngay lập tức liền nhìn thấy Phương Đình Thu, cười cười chào cậu.

Phương Đình Thu không chút vui vẻ đi qua, kéo Đông Phương Húc về phía mình, nói: “Tại sao anh lại nói chuyện với tên chết bầm này!?”

“Đình Thu...”

“Em nói sai sao?” Phương Đình Thu bĩu môi, trừng mắt liếc Đông Phương Húc một cái.

Đông Phương Húc nhẹ nhàng vỗ bả vai Tiểu Thu, nói: “Được rồi, đừng tức giận mà. Chuyện của bọn họ vẫn là để bọn họ tự mình giải quyết, người khác đừng xen vào thì tốt hơn.”

Hạng Du nhìn hai người này, một tức giận, một dỗ dành, thấy thế nào cũng chướng mắt chết đi được, đành phải nói thẳng vào vấn đề: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu Phương Đình Đông ở đâu thôi.”

“Anh hỏi thì tôi phải nói cho anh sao? Vì sao chứ? Không có nghĩa vụ này nhá.”

Hạng Du còn chưa kịp nói thêm gì, Phương Đình Thu đã nói tiếp: “Đừng nói tôi không biết, cho dù có biết cũng sẽ không nói với anh đâu! Anh...”

Đình Thu còn chưa dứt lời, Hạng Du đã xoay người mở cửa xe, ngồi vào, khởi động xe, đi luôn.

Phương Đình Thu vô cùng tức giận, trợn mắt nói: “Sao lại vậy chứ? Cứ vậy mà đi à, em còn chưa mắng xong mà!”

“Em đã nói em không biết, cậu ta đương nhiên đi thôi.” Đông Phương Húc cương chiều vuốt tóc cậu.

“Em đâu có nói không biết.” Phương Đình Thu nghĩ lại những gì ban nãy mình vừa nói, hình như không có nói với hắn là cậu không biết mà nhỉ?

Đông Phương Húc nhìn bộ dạng mơ hồ của cậu, mới vừa nói “Đừng nói tôi không biết” là ai nói vậy hả? Cười cười lắc đầu, “Đi thôi. Đừng nghĩ nữa. Có đói bụng không? Lúc anh ra ngoài đã chuẩn bị nguyên liệu hết rồi, về là có thể nấu cơm.”

Hạng Du lái xe đến phòng biên tập, đi thẳng lên tổ ngôn tình trên tầng, lúc đi ngang qua phòng nghỉ, đã nhìn thấy hai tay Bi kịch biên tập đang cầm hai cái cốc, nước trong cốc có vẻ đầy, hình như là cà phê, đang đi từ phòng nghỉ ra.

Bi kịch biên tập nhìn thấy Hạng Du, sững sốt một chút, nói: “Ồ! Du sama tới đây cũng không dễ dàng nha. Trước đây toàn là tôi tới giục bản thảo không à!”

Hạng Du không để ý, “Thư Nhiên ở đâu?”

“Bên trong.” Hai tay Bi kịch biên tập không tiện nên nâng cầm ý bảo bên trong, “Anh ấy chính là một tên cuồng công việc, nghỉ trưa cũng không ra khỏi phòng làm việc.”

Hạng Du gật đầu, liền đi thẳng vào phòng làm việc, vừa mới đi được hai bước, liền nghe đằng sau một giọng nói “thô lỗ”: “Thiên Thiên! Anh mang đồ ăn ngon đến cho em nè!”

Hạng Du trượt chân, thiếu chút nữa thì té, giọng nói này đặc biệt nổi bật, không cần quay đầu lại cũng biết là ai, nhất định là Đới Đông Bành không thể nghỉ ngơi. Không có quay đầu lại sợ bị chuyện yêu đương sến súa của Đồ Ngốc và Bi kịch biên tập dọa sợ, đi thẳng vào phòng làm việc.

Phòng làm việc của tổng biên tập ở trong cùng, là phòng đơn, không giống mấy phòng ngoài kia được ngăn bởi các tấm che.

Gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng của Thư Nhiên: “Vào đi.”

Mở cửa ra, Thư Nhiên hiển nhiên khá hoảng sợ, rồi sau đó gương mặt lại tràn đầy ý cười hiểu rõ, đẩy mắt kính, nói: “Có thể phiền Ác Tục Du Hí đại giá, có phải sách xuất bản có chữ nào sai hay không?”

Hạng Du không nhiều lời với anh ta, đóng cửa lại, kéo cái ghế ra, ngồi xuống, “Anh có biết Phương Đình Đông ở đâu không?”

“... Không biết.”

“Không biết anh còn do dự cái gì chứ?” Hạng Du nhú mày.

Thư Nhiên “ha ha” cười hai tiếng, “Chẳng qua là cảm thấy như vậy rất thú vị. Cậu nhất định đã nghĩ rằng tôi biết, muốn nhìn một chút khi cậu nóng nảy, ác liệt sẽ có biểu tình gì ấy mà.”

“Thấy được chưa?”

“Thấy được.” Thư Nhiên nghiêng đầu một chút, “Rất khó coi. Vốn gương mặt đã không đẹp để gì cho cam, giờ lại vụn vẹo như oán phụ ấy.”

“Anh quả nhiên là biên tập, nói móc vài câu mà vẫn cảm thấy nho nhã gớm.”

Thư Nhiên dừng tay, “Hết cách rồi. Ai bảo tôi có tố chất văn học cao như vậy chứ?”

“Còn chưa nói xong nữa hả?” Hạng Du nhướng mày, nếu như có thể, hẳn tuyệt đối không muốn nói chuyện với Thư Nhiên, rất hại não.

“Chưa đủ.” Thư Nhiên cầm cốc cà phê lên, uống một ngụm, nói: “Giống như cậu, ác liệt cũng không đủ.”

“...”

“A, đúng rồi. Không phải ác liệt, là máu lạnh mới đúng. Loại người như cậu, muốn tiền có tiền, muốn danh có danh, chưa bao giờ thất bại qua, miệng ngậm thìa vàng mà lớn lên, việc học hành cùng sự nghiệp lại thuận buồm xuôi gió, trách không được không nhìn ra điểm tốt của người khác, ai làm cái gì cậu cũng cho rằng đó là đương nhiên nên làm, làm không được thì là đồ ngốc vậy thôi..... Cậu chưa bao giờ để ý đến suy nghĩ cùng cảm nhận của người khác.”

“Anh đang dạy bảo tôi hả?”

“Đúng vậy đó.” Thư Nhiên đẩy bàn phím ra, nói: “Chính xác là đang dạy dỗ cậu đó. May là cậu nghe hiểu, tôi cũng không phí công nói, còn có thể cứu được.”

Hạng Du khoanh hai tay trước ngực, ngửa đầu ra sau, ngồi rất thoải mái, “Anh không sợ tôi một khi tức giận, sẽ đem chuyện anh thích Mạc Dương nói cho anh ta biết sao?”

Thư Nhiên vừa nghe tên Mạc Dương thì cười rất ấm áp: “Xem ra cậu tốn không ít thời gian với chuyện của tôi nhỉ? Ngay cả tên của cậu ấy cũng biết rõ như thế? Tôi không nhớ là có nói qua với cậu.”

Hạng Du vừa định cười, liền nghe Thư Nhiên nói tiếp: “Cậu ấy ngay trong phòng tổng biên tổ đàm mỹ, cũng chỗ này trên tầng, đừng đi nhầm.”

“.....Anh cho rằng tôi sẽ ngu đến mức tỏ tình thay anh sao?”

“Hóa ra cậu cũng không ngu nhỉ?”

“Vì thấy cậu không ngu ngốc tôi sẽ nói cho cậu biết.” Thư Nhiên bỏ mắt kính xuống, chậm chạp vuốt ấn đường, nói: “Ẩn dụ nhé, trong mắt fan truyện cậu là vương tử, vương tử thì nhất định sẽ cưới công chúa, đây mới là trời sinh một đôi, cũng là mục đích chung...”

“Khi nào thì anh trở nên bi quan như vậy hả?” Hạng Du xem thường nói: “Nếu như, vương tử yêu vương tử thì làm sao giờ?”

Thư Nhiên đeo kính lại, nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc lâu, nói: “Nếu như đây là sự thật..... Tôi thật chờ mong có thể nhìn thấy kết cục viên mãn.”

“Được rồi.” Hạng Du đứng lên. “Anh không biết bác sĩ Phương ở đâu, tôi còn phải đi chỗ khác tìm.”

“Cậu có thể lên diễn đàn thử xem, Đồ Ngốc nói với tôi, nick bác sĩ Phương nhà cậu ngày nào cũng đăng nhập đó.”

Hạng Du hí mắt, được lắm Đồ Đông Bành, không nói với hắn hả?!

Đi tới cạnh cửa, hai tay Hạng Du khoác lên chốt cửa, nói: “Thư Nhiên, cũng nói với anh một điều tương tự nhé, anh có biết không, anh không giống vương tử mà giống..... con rồng hung dữ ở bên cạnh bà phù thủy.”

Thư Nhiên đẩy mắt kính, nói: “Vị von rất mới mẻ, độc đáo.”

Nói xong đứng dậy kéo cửa ra, muốn đuổi hắn ra ngoài. Thế nhưng cửa vừa mở ra, đã nhìn thấy một người đang đứng ở đó, có chút sững sờ, không biết đang nghĩ gì nhưng tuyệt đối chính là đang thất thần.

Vừa nhìn thấy Thư Nhiên, tròn tròn mắt, lui về sau một bước.

“Mạc Dương?!” Thư Nhiên cũng không nghĩ tới ngoài cửa còn có một người khác, nhìn thoáng qua Hạng Du.

Hạng Du vô tội nói: “Tôi chỉ có chút tốt bụng thôi mà.” Ghé vào tai Thư Nhiên nói nhỏ: “Lúc tôi đi vào, anh ta đã đứng ngoài cửa rồi, “lén lén lút lút”, còn phần có nghe được đoạn thổ lộ kia của anh hay không thì không còn là vấn đề của tôi nữa rồi.”

Nói xong, vỗ vỗ bả vai Thư Nhiên, rất tiêu sái quay người rời đi.

Tối hôm đó, Ác Tục Du hí như trước post một bài lên diễn đàn, phá kỉ lục từ trước đến nay, chưa đến nửa phút, số reply đã đầy ních, một phút đồng hồ sau liền sang trang thứ hai.

Hơn nữa, tất cả mọi người tập trung ở trong một bài post, toàn bộ đều theo dõi. Thật nhiều người nghe nói Ác Tục Du hí mở truyện mới, mà hình như còn về đề tài cổ tích, là thể loại trước giờ hắn chưa bao giờ viết qua, nhưng sau khi đọc bài post thì đều biết, đây không phải truyện mới mà là một bức thư xin lỗi...

“Chuyện cổ Ác Tục” – Ác Tục Du hí.

END 20

21. Chương 21

Từ lúc [Chuyện cổ Ác Tục] được post đến giờ cũng đã hơn mười ngày, Phương Đình Đông mỗi ngày đều lên diễn đàn, nhưng vẫn không để lại phản hồi.

Hạng Du cũng lên diễn đàn mỗi ngày, cơ hồ là onl 24/24.

Còn vị biên tập bi kịch nào đó thì rất thỏa mãn, không chỉ có thu hoạch về mặt tình cảm mà ngay cả sự nghiệp cũng trúng mùa luôn. Ác Tục Du hí sửa chữa tác phong giả chết trốn bản thảo, không cần phải thúc giục tru tréo nữa, [Mặt nạ dối lừa] đã giao bản thảo xong, chỉ cần chờ xuất bản nữa là khỏe người.

Mà yêu cầu của Hạng Du chính là, xuất bản trước Tết Âm lịch. Tuy rằng có hơi gấp một chút nhưng xuất bản trước Tết Âm lịch cũng là ý của Thư Nhiên.

Anh ta nói muốn tổ chức fansign, Hạng Du suy nghĩ một chút rồi nói: “Không đi.”

Bi kịch biên tập biết ngay là thế, đang chuẩn bị gửi tin trả lời cho Thư Nhiên thì Hạng Du lại từ tốn nói: “Tuyên bố sách mới.”

“.....Cái gì?”

Bối Thiên không phản ứng kịp, ngu ngơ hỏi lại một câu như thế.

Hạng Du nheo đôi mắt gấu trúc của mình lại xem thường, một tay cầm di động, một tay cầm chuột, lướt diễn đàn. Chỉ một phút không soát mà số phản hồi tăng đến chóng mặt rồi chứ đừng nói là cả buổi sáng cũng không xem.

“Tôi nói, nếu là buổi tuyên bố sách mới thì tôi đi.”

“Cậu lại đến cơn à?”

“Đừng có để ý tôi có cơn hay không, cô nói một tiếng, được hay không.”

“.....Tôi làm sao mà biết có được hay không, để hỏi Đại ma vương một tiếng đã, tối nay sẽ trả lời cậu.”

“Ừ. Không có gì thì tôi cúp máy đây.”

Bi kịch biên tập ừ một tiếng cũng cúp điện thoại, càng nghĩ càng thấy lạ, tên Hạng Du này có lúc nào cúp điện thoại mà nói trước đâu chứ? Mọi lần không phải cứ muốn cúp thì cúp hay sao? Chẳng lẽ thất tình nên khùng rồi.....?

Chiều hôm đó, chuông cửa nhà Hạng Du vang lên. Đến nhà hán ngoài trừ Bi kịch biên tập thì cũng chỉ có Đồ Ngốc, Hạng Du đứng dậy ra mở cửa.

“Ồm như bộ xương khô.”

Cửa vừa mở ra liền nghe được giọng điệu chế nhạo. Hạng Du bất đắc dĩ thở dài, ngoài trừ Đại ma vương Thư Nhiên ra thì có ai có thể khiến hán ghen hống như vậy đây?

“Không mời bọn tôi vào à?”

Thư Nhiên nhú mày.

Anh ta vừa nói “bọn tôi” Hạng Du mới nhìn qua, sau lưng Thư Nhiên còn có Mạc Dương.

Thư Nhiên nhìn theo ánh mắt hán, cười cười, “Chúng ta nói chuyện ngay cửa hả?”

Hạng Du tránh qua nhường đường, để bọn họ vào cửa, “Anh đến kích thích tôi à?”

“Đúng vậy.” Thư Nhiên bình thản đáp: “Chính là mang theo Mạc Mạc đến kích thích cậu đó.”

Hạng Du chưa kịp đáp trả thì Mạc Dương đã đập qua một đập, hung hăng dẫm lên bắp chân Thư Nhiên một cái, nói: “Ai là Mạc Mạc, ghớm giếc.”

Thư Nhiên liền chuyển qua bộ dạng đau đớn đến cùng cực, tựa vào người Mạc Dương, vờ đáng thương rồi nói: “Vậy gọi Dương Dương nha?”

Mạc Dương trừng mắt nhìn người kia, “Gọi cái Nhiên Nhiên nhà mi!”

Thư Nhiên vừa nghe liền mừng rỡ, “Mạc Mạc à, em gọi nghe mới thân thiết làm sao.”

“Hai người bọn anh đủ gói chưa?”

Hạng Du không thêm rót cả nước, cho bọn họ vào nhà liền ngồi ngay về máy tính.

Thư Nhiên “chặc chặc” hai tiếng, “Chuyên nghiệp ghê ta.”

Hạng Du không thèm để ý đến, người kia liền nói thêm: “[Mặt nạ lỗi lừa] của cậu tôi đã xem qua rồi, kết thúc thật không ngờ đó, nhất định sẽ bán chạy.”

“Ngoại trừ kinh doanh ra anh còn biết gì không hả?”

Tay Hạng Du liên tục gõ chữ cạch cạch, tốc độ đánh chữ y hệt như người máy.

“.....Còn biết thương Mạc Mạc.”

“Mi cút qua một bên!” Mạc Dương thật sự bất lực, đập cũng không được, mắng thì tên kia lại nói là lời tán tỉnh.

“Hai người....quen nhau lúc nào vậy?”

Thư Nhiên cười ha ha, nói: “Còn phải cảm ơn ông mai là cậu đó.”

“Xem ra là lỗi của tôi.” Hạng Du xem như hiểu mà gật gật đầu.

“Cậu đang viết truyện mới à?” Thư Nhiên bước đến nhìn máy tính.

Hạng Du đánh chữ thì sẽ không dừng lại, “Ừ. Chẳng qua là đột nhiên không muốn viết truyện dài nữa, viết mấy truyện ngắn thử xem thế nào.”

“Cổ tích? Không ngờ cậu thật sự là viết chuyện cổ.”

Thư Nhiên ngồi xuống, đưa tay nâng nâng kính mắt, nói: “Về buổi tuyên bố sách mới.....Cậu tưởng cậu là ngôi sao à?”

Hạng Du nhếch mày, “Chỉ có showbiz mới có ngôi sao, văn đàn không có à?”

“.....”

“Vậy được rồi.” Hạng Du xoay người lại về phía Thư Nhiên và Mạc Dương, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc, “Tôi liền đi đóng phim là được.”

“.....” Thư Nhiên hoàn toàn câm nín, “Cậu nghĩ mình là ai? Cũng chỉ có mỗi bác sĩ Phương xem cậu là bảo bối thôi, còn muốn đi đóng phim.”

“Mặt tôi không ổn sao?”

Thư Nhiên phất phất tay, “Căn bản không phải vấn đề này, tôi chỉ muốn hỏi cậu, mở buổi tuyên bố thì cậu định nói cái gì.”

“Chưa nghĩ ra.”

“Cậu đừng có quanh co với tôi, muốn để cho bác sĩ Phương thấy chứ gì? Muốn come out?”

Hạng Du im lặng.

“Cậu có biết come out trực tiếp như vậy thì có khả năng toàn bộ danh tiếng coi như tiêu tùng, đến lúc đó sẽ không ai thèm đọc sách của cậu nữa đâu.”

“Tôi viết văn cũng không phải để cho người khác đọc.”

“Hơ—” Thư Nhiên day day thái dương, “Nói chuyện với cậu quả thực không thể có tiếng nói chung.”

“.....Viết lời cuối sách đi.”

Hạng Du nhú mồm, “Nhớ như anh ta không nhìn thấy thì sao? Tôi post hẳn lên diễn đàn mà còn không có phản ứng kìa.”

“Cậu là đồ ngu si.” Mạc Dương khoanh tay, ngồi trên sofa cực kỳ nhàn nhac, bắt chéo chân, Thư Nhiên ngồi bên cạnh vừa nói chuyện với Hạng Du vừa rất không khách sáo mà lấy quýt lột cho Mạc Dương ăn.....

Hạng Du nheo mắt nhìn anh ta, Mạc Dương trả về một ánh mắt xem thường, “Nhìn cái gì chứ, nói cậu đó, cậu muốn tôi giải thích sao?”

“.....” Cả một khoảng dài trầm mặc trôi qua, Hạng Du mới nói: “Lại là một Ma vương.”

“Đương nhiên.” Thư Nhiên cười cười vuốt tóc Mạc Dương, nói: “Mạc Mạc nhà tôi phải lợi hại như tôi chứ.”

Mạc Dương đẩy tay Thư Nhiên ra, nói: “Nói cậu là ngu si rất thích hợp. Chẳng hiểu nổi văn của cậu là làm sao mà viết được nữa, đầu óc có nhạy bén gì cho cam. Tôi nếu mà là Phương Đình Đông thì đã sớm đá cậu bay rồi.”

“May là không phải.” Hạng Du nhếch mép cười, thản nhiên đáp trả.

Mạc Dương ghen hòng, Thư Nhiên nhanh chóng an ủi: “Miệng Hạng Du độc có tiếng mà, Mạc Mạc đừng có so đo.”

Mạc Dương liền tặng người kia một ánh mắt xem thường, nói: “Hạng Du, cậu ngồi đó mà nói cả đời cũng vô dụng, thích thì phải đi nói thẳng với người ta chứ, cái hũ nút nhà cậu muốn nút đến bao giờ?”

Hạng Du liếc liếc Thư Nhiên, nhìn Thư Nhiên mang vẻ mặt “cậu cũng có khác gì tui” mà chỉ có thể cười gượng.

Cuối cùng chuyện buổi tuyên bố sách cũng không giải quyết được gì, Thư Nhiên nói, cậu nếu muốn tuyên bố về sách, không thành vấn đề, còn nếu comeout, tuyệt đối không đồng ý.

Lúc Thư Nhiên rời khỏi liền nở một nụ cười cực kỳ quý phái, Hạng Du à, cậu có biết tại sao bác sĩ Phương tên là Đình Đông không?

Hạng Du không hiểu lắm, Thư Nhiên cười nói, bởi vì y sinh vào mùa đông, Đồ Ngốc nói, buổi tiệc cuối năm lần trước, hình như là sinh nhật của bác sĩ Phương.....

“Hơn nữa, trong buổi tiệc đó cậu đã nói những gì với Đồ Ngốc vậy? Lúc đó bác sĩ Phương hình như đã nghe được hết rồi.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lập tức kết thúc rồi, kết thúc rồi, kết thúc rồi

ha ha—

END 21

22. Chương 22

Hình như hình như... Miệng Thư Nhiên ngoại trừ hình như ra thì cũng không nói gì khác.

Tình huống bây giờ, Hạng Du chỉ có thể dùng từ phát điên để hình dung. Lúc ấy những lời hắn nói đều là nói lấy, ai bảo Đồ Ngốc không có việc gì làm lại đi nói giúp cho bác sĩ Phương chứ, lấy cũng là lấy với Đồ Ngốc kia, hắn cũng không thật sự có ý đó với bác sĩ Phương mà.

Hạng Du lại đi tìm Đới Đông Bành, Đồ Ngốc nói thật tiếc, không biết bác sĩ Phương ở đâu cả.

Hạng Du cũng không cởi áo khoác ra, dựa vào bên cửa.

Đồ Ngốc thấy trên mặt hắn đều là vẻ ‘bố không tin điều này’ thì nói, “Đại ca, cậu nói tôi làm sao có thể giấu bác sĩ Phương được chứ, tôi nếu biết thì đã sớm nói với cậu rồi!”

“Vậy tại sao cậu biết sinh nhật anh ta!”

“Không phải cậu cũng biết hả?”

Đới Đông Bằng thấy vẻ mặt ‘không biết gì cả’ của hắn, “Cậu không nhớ là đã nhờ tôi điều tra về anh ấy à? Tôi có gửi mail cho cậu còn gì?”

Hạng Du nghĩ nghĩ một chút, hình như có chuyện như thế thật, nhưng mà hắn đã không để ý lắm.

“Vậy cậu điều tra lại giúp tôi chút.”

Đồ Ngốc đang uống nước, thiếu chút nữa sặc chết. “Đại ca, cậu thật sự coi tôi là hacker à? Thế nhưng không phải tôi chưa từng điều tra mà là cái gì cũng không tra ra được.”

Hạng Du nghe cậu ta nói xong, cũng không nói thêm nữa, thở dài cái liền đi.

Đới Đông Bằng nghĩ, quả nhiên một người khi yêu vào sẽ thay đổi sao? Bình thường cứ một vẻ mặt người chết như vậy, bây giờ lại còn biết nở và cung kính với người khác.

Hạng Du đi xuống tầng, bước từng bước trên đường cái, tiết trời mùa xuân, bên ngoài cực kì lạnh, Hạng Du liền dút hai tay vào túi quần, chậm rì rì đi dạo, hiện tại hắn không biết đi đâu tìm bác sĩ Phương, những nơi có thể tìm người, hắn đều đã đi rồi, ngay cả em trai y cũng không biết y đang ở đâu.

Có phải bản thân mình bết bát đến thế rồi không? Hạng Du tự giễu cười khổ một cái, sống ắt ơ hơn hai mươi mấy năm vậy mà đây là lần đầu tiên hắn phát hiện mình bết bát...

Đứng ở cổng lớn của bệnh viện, ngẩng đầu lên, nhìn tòa cao ốc, Hạng Du nghĩ đến thời điểm lần đầu tiên gặp bác sĩ Phương hình như bản thân cũng ngẩng đầu lên ngắm tòa nhà này, chỉ khác ở chỗ tâm trạng đã hoàn toàn không giống mà thôi. Khi đó, nắm chắc phần thắng, nhiều không ai bì nổi.

Yên lặng đứng ngây người ở đó cả nửa tiếng đồng hồ, bảo vệ bệnh viện cũng đi vài vòng xung quanh đó, chỉ sợ Hạng Du là kẻ bắt cóc hay kẻ tâm thần gì đó.

Cũng may Hạng Du cuối cùng chỉ thở dài sau đó liền rời đi.

Xoay người về nhà.

“Ô~ đại tác gia nha!” Đâm vào một người đi đối diện đến, lộ ra một khuôn mặt tươi cười: “Tại sao lại đến bệnh viện thế? Bệnh sao? Chậc chậc chậc, nhìn sắc mặt này, quả thật không tốt lắm.”

“Phiền đi qua một chút, tôi còn có việc.”

“Thật lạnh lùng.” Bác sĩ Tống nhún vai, “Chẳng lẽ đại tác gia đến bệnh viện để tìm linh cảm sao? Đến để biết cái gì là cảnh còn người mất?”

Bác sĩ Tống thấy mặt Hạng Du trầm xuống, cười nói: “Được rồi, được rồi, tôi còn phải đi làm, đi trước đây, bái bai.”

Hạng Du cũng không để ý đến anh ta nữa, chính mình đi về, còn chưa đi được hai bước, bỗng nhiên nhìn thấy ở khúc quanh có một cái bóng xám.

“Bác sĩ Phương.”

Hạng Du kêu lên một tiếng, chạy nhanh tới.

Bóng người kia giống như khựng lại một cái, sau đó vượt qua khúc quanh liền không thấy đâu nữa.

Bác sĩ Tống còn chưa đi vào tòa nhà, nghe thấy tiếng kêu của Hạng Du, vuốt vót ấn đường, “Giờ thú vị rồi đây.”

Con đường bên cạnh bệnh viện cũng không dễ đi, có rất nhiều con hẻm nhỏ, còn có rất nhiều ngõ cụt. Hạng Du nhìn cái người kia kia rẽ vào một ngõ cụt, đột nhiên đứng khựng lại ở khúc quanh, cũng chẳng đuổi theo nữa.

Phương Đình Đông chẳng qua là ngây ngốc trong phòng thật sự không có chuyện gì làm, mới đi ra ngoài dạo một vòng. Ngày ngày ngó chăm chăm máy tính, đầu cũng sắp đứt mắt rồi.

Bất tri bất giác liền đi tới bệnh viện, vừa vặn gặp được bác sĩ Tống đang đi tới, liền trò chuyện hai câu, tiện xin phép nghỉ luôn, sau tết âm lịch sẽ quay về đi làm lại.

Ai biết được đúng lúc này, Hạng Du lại đến đây, một người, ngơ ngác đứng ở trước cổng bệnh viện, ngửa đầu, tay rút túi quần, chỉ nhìn chăm chăm vào tòa nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hạng Du đứng bên kia ngăn người, Phương Dĩnh Đông bên này cũng thất thần không nhúc nhích. Hạng Du đứng cả nửa giờ, y cũng đứng đó nửa giờ.

Chờ lúc Hạng Du sắp đi, bác sĩ Tống mới nói tạm biệt với Phương Dĩnh Đông, đi lên phía trước nói hai câu với Hạng Du, chặn hãm lại, để hãm không phát hiện Phương Dĩnh Đông.

Ai ngờ Phương Dĩnh Đông cũng không đi, liền đứng đó nhìn bác sĩ Tống nói chuyện với Hạng Du. Tuy rằng không nghe thấy hai người nói gì, đến tận lúc Hạng Du thấy y, mới nhớ ra, xoay người chạy.

Hai người một chạy một đuổi, Phương Dĩnh Đông vốn đã không chạy nhanh bằng hãm, thể nhưng tốt xấu gì cũng là một bác sĩ ngoại khoa, một khi giải phẫu là phải đứng một ngày, thể lực tính ra cũng khá tốt.

Đến lúc chạy vào ngõ cụt, y mới phát hiện không còn đường nào nữa, bức tường đứng chặn ngay kế bên, Phương Dĩnh Đông cúi đầu, nhìn thấy Hạng Du thì nên nói gì đây? Nên biểu hiện rộng lượng một chút không? Hay là chất vấn hãm nhỉ?

Phương Dĩnh Đông nghe tiếng bước chân, cả khuôn mặt trắng bệch.

Nhưng ngay tại chỗ rẽ, Hạng Du thể mà lại dừng lại.

Trong lúc nhất thời, không khí vô cùng yên tĩnh, Phương Dĩnh Đông nhìn chỗ khúc quanh kia, trống trơn, ngay khi y tưởng Hạng Du không có đuổi theo mình thì Hạng Du lên tiếng.

“Bác sĩ Phương... Anh đừng chạy, tôi sẽ không qua.”

Phương Dĩnh Đông không nói chuyện, không biết vì sao nghe xong một câu nói kia của hãm, trái tim lại cảm thấy nặng nề? Là có ý gì?

“Bác sĩ Phương, tại bữa tiệc cuối năm ngày đó, anh có đến không?”

Phương Dĩnh Đông chỉ nghe tiếng, nhưng không thấy Hạng Du đi lại gần, cũng không nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của hãm.

Hạng Du lại nói tiếp, giọng nói vẫn trầm thấp, còn có chút nặng trĩu, bình thản như nước: “Thư Nhiên nói tôi không quan tâm đến cảm xúc của người khác, quả thật không sai.”

“Từ nhỏ đã không có ai dạy tôi, không ai dạy tôi làm thế nào để quan tâm cảm xúc của người khác, thể nhưng đây cũng không phải là cái cớ để tôi vịn vào... Tôi cùng lớn lên với Giang Dịch Tề, hai đứa từ nhỏ đã không ai quan tâm, bố mẹ tôi đều ở nước ngoài cả, mặc kệ tôi, bọn họ có nhớ mình còn có thằng con trai là tôi nữa không, tôi cũng không biết. Khi còn bé, mỗi cuộc thi tôi đều đứng đầu, cũng không ai khen ngợi tôi, cho nên tôi nghĩ rằng việc đó là đương nhiên. Lớn lên rồi viết này kia, mới vào nghề đã bị người tâng bốc, theo đuổi, tôi còn tưởng rằng đây cũng là việc đương nhiên thôi, ngay cả được yêu thương... tôi cũng nghĩ mọi chuyện đều là việc đương nhiên cả.”

Hạng Du nói những điều này, trong giọng nói còn có chút ý cười, chẳng qua lại làm người nghe có chút đau đốn, “Tôi rất xin lỗi, trêu đùa anh như vậy, nếu như anh không muốn gặp tôi... vậy được rồi.”

Nói xong, Phương Dĩnh Đông liền nghe thấy tiếng bước chân, không phải càng ngày càng gần mà là càng lúc càng xa, “Bác sĩ Phương, đọc [Mặt nạ dối lừa] của tôi chút đi, sách mới ra ấy.”

Phương Dĩnh Đông trượt ngồi bệt xuống đất, ôm đầu gối, úp mặt xuống, trong mắt nhàn nhạt một tầng hơi nước, có chút hoa mắt, không thấy rõ xung quanh.

Hết rồi chẳng, hãm nói xong rồi, giống như buổi diễn thuyết đã kết thúc, trò chơi mấy tháng nay cứ như vậy kết thúc rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay kết thúc, kết thúc, kết thúc rồi..... Ngày hôm qua chẳng có cái comment nào cả, thật đau lòng quá đi, thể nhưng vẫn phải hoàn ở đây thôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

.....

“Khi mà mỗi một người bạn đều ở trước mặt tôi nói, người đó tìm được hạnh phúc chân chính rồi; Khi tôi nhìn thấy hai tay nắm chặt lấy nhau của họ, tôi đã nghĩ, có chăng, tôi đã sai rồi.....?”

Thì ra mỗi một trò lừa, ở dưới ánh mặt trời, đều trở thành gió cuốn bụi bay mà thôi. Cái mà tôi luôn gọi là mặt nạ kia, chỉ là một trò cười đơn phương tình nguyện.....

Dưới ánh mặt trời, giải được mặt nạ của trò chơi, tại điểm kết thúc này, tôi cũng hi vọng, cùng người, bên nhau, ngắm ánh mặt trời.....”

Hắn viết xong một đoạn này, cho vào bì giấy, gửi đi.

[Kết thúc]

“[Mặt nạ dối lừa] ra sách thật mau nha.”

“Ừ đó, Tết Âm lịch là kì nghỉ mà, có thể bán rất chạy đấy, nhưng mà Du sama cũng viết nhanh thật.”

“Đúng đó đúng đó, hơn nữa văn phong lúc này lại hoàn toàn không giống trước nữa, kết thúc rất bất ngờ, hoàn mỹ cực kỳ luôn. Chẳng qua vẫn có chút tiếc nuối, lá thư kia đặt trên nền đất như vậy liệu có được người kia nhìn thấy không, tôi thật rất muốn biết hồi âm là như thế nào.”

“Haizzz, cô đang nói về lá thư trong đoạn cuối đó à, cái đó là viết cho ai vậy? Nhân vật chính không hề nói về đối phương, chẳng lẽ là bạn gái hắn? Cảm động quá đi!”

Trong tiệm sách nhỏ, [Mặt nạ dối lừa] mới ra quả thật là hot cực kì, một đồng người cứ như tìm ra tri kỉ vậy, đứng ở kệ sách vừa tìm vừa “trao đổi học thuật”.

Phương Đình Đông lơ đãng bước vào nhà sách, mua một quyển [Mặt nạ dối lừa], trả tiền xong liền trực tiếp rời khỏi.

Lúc ra khỏi cửa, hình như nghe được có người nói: “AAA! Mấy cô mau nhìn nè, lời cuối sách.”

Phương Đình Đông cũng không để ý lắm, vừa đi vừa lật sách, chỗ ở cách hiệu sách không xa lắm, đi khoảng mười lăm phút là đến.

Kết thúc quả thật rất ngạc nhiên, có thể nói, văn phong mở đầu và kết thúc của cuốn sách này hoàn toàn không giống nhau. Cảm giác của phần kết thúc, nói thế nào nhỉ, khiến cho người ta cảm nhận được ầm ập nhẹ nhàng, tuy rằng không có nói gì rõ ràng, lá thư kia được gửi đi không biết có hồi âm hay không, nhưng vẫn khiến người đọc muốn mỉm cười.

Từ lúc mới đọc đều nghĩ rằng sẽ có một kết thúc bi kịch, mãi cho đến sau hai phần ba truyện thì văn phong chuyển biến rất lớn. Người sáng suốt đều nhìn ra được, vì thế có rất nhiều dân chuyên nghiệp nghi ngờ không biết truyện này có phải là Ác Tục Du hí viết hay không.

Phương Đình Đông đọc lời cuối sách, Hạng Du vừa viết liền nói cáo lỗi về kết cục của [Gạt bỏ], điều này khiến y bất ngờ vô cùng.

Đọc tiếp xuống dưới, giải thích về lá thư trong phần kết.

– Về lá thư cuối, có người khẳng định sẽ nghĩ là cố tình làm trò thần bí, tôi cũng tự cười bản thân khi nghĩ như vậy. Có lẽ con người tôi cũng giống với nhân vật chính vậy, không ai địch nổi, dối trá, lãnh cảm, nói cho

cùng cũng là một người không ai có thể hiểu nổi.....Đôi khi thật ấu trĩ, đôi lúc chỉ số thông minh lại thấp vô cùng.

Viết xong mở đầu, thường cảm thấy mệt mỏi đến không chịu nổi, kỳ thật trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện người lừa ta gạt đến thế, tối thiểu thì tôi cũng sẽ không tưởng tượng mọi thứ thành như vậy. Sau này tôi mới biết được, thì ra không chỉ có bị kịch mới là một câu chuyện hay, viết xong một kết thúc viên mãn như thế này cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Chẳng qua tôi không biết hiện tại nói có còn kịp hay không, giống như lá thư cuối cùng mà nhân vật chính kia viết vậy, nói dối có hơi quá nhiều rồi(*), còn có ai tin nữa không đây?

“Bác sĩ à, tôi thích bác sĩ(**). Có người nói với tôi, dù có hối lỗi cả đời cũng không có tác dụng gì, có lẽ bác sĩ sẽ không phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả, ngay cả tôi cũng không biết nữa là, quá nực cười đúng không.....Có điều, lúc tôi gỡ mặt nạ của mình ra, bác sĩ có tin hay không, tôi thích em.”

Hai tay cầm sách của Phương Dĩnh Đông run lên, những lời cuối cùng trong lời cuối sách này, là tác giả nói, hay là nhân vật chính nói, y không phân biệt được, bỏ trong ngoặc kép thế kia, y càng không phân được.

Đứng dưới lầu, Phương Dĩnh Đông nhập vào dãy số theo bản năng, cửa lớn “tích” một tiếng liền mở ra, y kéo cửa, cánh cửa sắt có chút nặng khiến cho tay y có chút run rẩy.

Đi vào nhà, vừa định đóng cửa, bỗng nhiên có một bàn tay chen vào khe hở, Phương Dĩnh Đông quay đầu lại, quyển sách trên tay rơi xuống vào khoảnh khắc ấy.

Người đến xoay người nhặt sách lên, phất đi lớp bụi và dánh vào, treo trên mặt nụ cười thường ngày, nói: “Rất ghét quyển sách này sao? Để nó nằm trên đất thế này.....bác sĩ Phương.”

Người kia mặt một cái áo khoác màu đen, không cài nút, bên trong là áo len cao cổ màu vàng nhạt, sắc mặt có chút mệt mỏi, gầy đi không ít, thậm chí là hai gò má cũng có chút hóp vào. Nhưng cười lộ lên vẫn không giấu đi được nét mê người, gợi cảm của sự suy sút, còn có.....thái độ vô sỉ.....Trong tay cầm sách, cứ như vậy mà nhìn Phương Dĩnh Đông chằm chằm.

Phương Dĩnh Đông lui lại từng bước, kinh ngạc mở to hai mắt, mím môi, bộ dáng vô cùng ảm đạm, không muốn để người khác nhìn ra tâm tình của mình.

“Bác sĩ Phương.” Người nọ tiến lên hai bước, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên mặt Phương Dĩnh Đông, “Gầy đi không ít rồi, có phải muốn ăn món cá tôi nấu rồi không? Gần đây tên nhóc Giang Dịch Tề kia cũng không có nhà, tôi chỉ có thể lên mạng học nấu ăn thôi, không biết có ngon hay không nữa.....Bác sĩ Phương, anh đừng có ghét nha.”

“Hạng.....Du.”

“Ha ha,” Hạng Du chậm rãi kéo Phương Dĩnh Đông vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng y, thở dài nói: “Hai tháng, bác sĩ Phương anh rất ác độc, cư nhiên không nói một tiếng mà chạy trốn hai tháng.”

“.....Còn chưa đến.”

“A!” Hạng Du nghe được giọng nói rầu rĩ của y, đặt cằm lên vai y cọ cọ, “Anh muốn tôi nói cái gì thì mới được đây, anh vẫn như vậy.....thật tốt.”

Hạng Du không nghe thấy y nói gì liền chậm rãi nói tiếp: “Bác sĩ Phương, anh thích tôi phải không?”

Phương Dĩnh Đông cứng người, nhắm chặt mắt, từ cổ họng phát ra một tiếng cười khổ, bỗng nhiên đưa tay đẩy đối phương ra, cúi đầu, cười nói: “Đúng vậy, tôi nói rồi, tôi thua.....”

Hạng Du không tiến đến nữa, chỉ là lấy di động từ trong túi ra, thuận thực bấm bấm vài cái, đưa điện thoại đến cho y xem, trên màn hình rõ ràng có hai chữ “Gạt bỏ”, là ghi âm.

Hạng Du đưa điện thoại đến bên lỗ tai bác sĩ Phương, nhấn nút ok.

Phương Dĩnh Đông nghe xong liền bất động tại chỗ, gương mặt nhìn Hạng Du, trong ánh mắt kia, là kích động, là kinh ngạc, là không thể tin được cùng với niềm vui không khác chế nôi, hòa lẫn vào nhau khiến cả người y như run lên, làm cho Hạng Du muốn ôm y thật chặt vào lòng.

Tác phong của Hạng Du, đương nhiên nghĩ cái gì liền làm cái đó, cho đến giờ hẳn chưa từng nghĩ đến mấy chuyện tính trước dò sau, vì thế hẳn chính là làm như vậy.

Ôm lấy cả người Phương Đình Đông, Hạng Du ghé vào tai y, cười nói: “Bác sĩ Phương, có phải là không nghe rõ không, tôi lặp lần nữa là được mà.”

“Tôi nói.....bác sĩ Phương à, tôi thích anh, anh cũng thích tôi đi.....Tôi sẽ nấu cơm cho anh, lấy quần áo cho anh, làm tài xế cho anh, chỉ cần anh đồng ý, người yêu biết săn sóc, lại vĩ đại như vậy, anh có muốn tuyển không? Hả? Bác sĩ Phương, thích tôi đi.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha a, Hạng Tiểu Du thổ lộ ồ, má ruột con ủng hộ con, Du Du à, con tốt cục cũng giác ngộ rồi.

Kết thúc kết thúc kết thúc!!!! Hôm nay sẽ kết thúc!!!!!!

END 23

(*) Chỗ này anh Du ảnh nói là “la rằng sói đến quá nhiều” có hơi khó hiểu nên Trà để lại như vậy, đây là từ truyện ngụ ngôn “Cậu bé chăn cừu”

(**) Nguyên văn là “ta thích người”, dịch phải thành “tôi thích anh” nhưng ở chương trước anh Nhiên cấm không cho anh Du come out, nếu để anh thì coi như come out còn gì, cho nên mọi từ nhân xưng “người” trong đoạn đó Trà đổi thành “bác sĩ” hết.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Phương Đình Đông nghe lời hẳn nói còn bị vô tình cố ý thổi nhiệt vào tai nữa.

“... Cậu không phải, đi rồi sao?”

“Phù ——” Hạng Du giống như muốn trút giận, gục xuống vai y, nói: “Bác sĩ Phương à, tôi chỉ muốn biết anh đang ở đâu, anh vừa thấy tôi liền chạy rồi, đương nhiên không có khả năng anh nói cho tôi hay.”

“...”

“Khụ khụ.” Thang máy mở ra, một người mặc tây trang bước ra, trên mặt là nụ cười ấm áp, “Tôi đang thắc mắc, bác sĩ Phương cả nửa ngày rồi còn không đi lên, còn nghĩ đã xảy ra chuyện gì. Hóa ra là Hạng tiên sinh đuổi tới rồi.”

“Đông Phương Húc.” Hạng Du nhướn mày.

“Hạng tiên sinh, sao không chút thân thiện vậy chứ? Tôi chính là giúp bác sĩ Phương một cái ơn lớn đó nhé.” Đông Phương Húc vẫn cười rất dịu dàng.

“Ngay cả Phương Đình Thu anh cũng lừa hả? Chứa chấp Đông Đông nhà tôi.”

“Phụt ——” Đông Phương Húc không nhịn được nữa, hơi sốc nhưng cũng bật cười, không còn nụ cười giả tạo như ngày thường nữa, “Hạng tiên sinh, anh rất thú vị. Tôi nghĩ nếu thật sự nói cho Tiểu Thu, Tiểu Thu mềm lòng như vậy, miệng chỉ có chút độc thôi, cậu ấy nhất định sẽ nói cho anh biết.”

Hạng Du liếc xéo anh ta một cái, vẻ mặt kia rõ ràng là “Đừng giải thích, giải thích là nguy hiểm.”

Đông Phương Húc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Không nói chuyện nữa, tôi phải đến tiệm một chút đây, Tiểu Thu chắc đã đến rồi, hai vị vẫn là đi lên nói chuyện đi, tóm lại nơi này kiểu gì cũng là hành lang.”

“Không lên.” Hạng Du túm cổ tay Phương Đình Đông, nói: “Chúng ta về nhà.”

“Nhưng mà... đồ đạc của tôi còn ở trên đó.”

“Không sao hết, tất cả của tôi là của anh.” Hạng Du nói, còn chọt một cái, đặt một nụ hôn lên trán bác sĩ Phương.

Đông Phương Húc thức thời đi ra ngoài, “Không quấy rầy.”

“Hạng Du mời khách à, thật sự là ngạc nhiên nha!” Bi kịch biên tập cùng Đồ Ngốc tay nắm tay đi vào phòng riêng trong nhà hàng, Thư Nhiên cùng Mạc Dương đã đến, ngồi ở trong cùng, Mạc Dương một bộ thẹn quá hóa giận, cũng không biết Thư Nhiên nói cái gì, mặt “phùng” đỏ hồng, như sắp rỉ ra máu, mà Thư Nhiên vẻ mặt vẫn bình tĩnh ưu nhã, giả bộ vô tội.

“Hai vị Ma Vương luôn, xem ra đến dự tiệc không phải tiệc ngon rồi!” Bối Thiển ghé vào bên tai Đối Đông Bành nói nhỏ.

“Hong Môn Yến.” Đối Đông Bành cười hùa theo.

“Tôi nghe được đó.” Thư Nhiên gương mặt nhìn Bi kịch biên tập, cười rất “quý ông”.

Bi kịch biên tập vội vàng không ngừng pha trò, lúc này mọi người cũng lục đục đến đông đủ, Giang Dịch Tề cùng cái người đã từng đánh Hạng Du kia, Đông Phương Húc cùng Tiểu Thu sau đó cũng đến, bác sĩ Tống cũng mang theo vợ đến “chiêm ngưỡng” Du sama tôn kính.

Chờ tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ rồi, Hạng Du mới mang bác sĩ Phương chậm chậm đi vào, treo nụ cười “tươi rói”, thấy người liền chào hỏi, khiến tất cả mọi người đều không hiểu gì cả.

“Oa~~!!!” Vợ của bác sĩ Tống thét chói tai một tiếng liền chạy tới muốn xin chữ kí cùng chụp ảnh chung, Hạng Du tâm trạng đang tốt nên cũng không từ chối, vẻ mặt dễ gần lại ân cần.

Đồ ăn cũng được mang lên đủ cả, Hạng Du không để mọi người động đũa vội, đập vào đôi đũa Đồ Ngốc định ăn vụng, đứng lên nói: “Không phải mời mọi người đến ăn chực thôi đâu.”

Đồ Ngốc chìa cái ‘móng heo’ bị gõ đỏ lên đưa cho Bi kịch biên tập nhìn, thân thân mật mật một phen.

Hạng Du nhìn thấy vậy liền khinh bỉ nói: “Đủ rồi, tôi còn chưa ăn đã muốn ói ra này.”

Nói xong lại tiếp: “Tôi là kêu mọi người đến làm chứng...”

Vừa dứt lời, liền hạ thấp người, quỳ một chân xuống đất, nâng một chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong tay, mở ra.

“Oa

!!!!”

Trong phòng chỉ có hai cô gái, rất không dịu dàng cùng nhau hét ầm lên “Cầu hôn rồi!!!!”

Hạng Du còn rất phối hợp cười một cái, lấy chiếc nhẫn ra khỏi cái hộp, nâng tay Phương Dĩnh Đông lên, “Bác sĩ Phương?”

Phương Dĩnh Đông hạ mi mắt, môi mím chặt, ngay lúc này Thư Nhiên đi tới gần, ghé vào tai y nói hai câu.

Hạng Du nhú nhú mày, không biết đại ma vương đang nói thầm cái gì.

Càng ngoài ý muốn hơn là, bác sĩ Phương sau khi nghe xong, lại còn khẽ gật đầu.

Hạng Du không nhịn được có chút ghen ghét, cảm thấy chua thực là chua, đoán chừng món cá sốt chua ngọt của nhà hàng này làm không ngon rồi, rất chua, chỉ cần ngửi đã thấy rất chua rồi.

Phương Dĩnh Đông nâng mắt lên, vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng: “Cậu gả?”

“Khụ khụ...”

Đông Phương Húc thấy Tiểu Thu bị sặc, vội vàng vỗ vỗ lưng, nói: “Có sao không, cẩn thận một chút.”

Hạng Du lườm Thư Nhiên một cái, chẳng để ý gì cười nói: “Gả thì gả, chỉ cần anh thích là được.”

“Ấu

~!!!!” Mộc Giai Giai tới muộn, vừa đẩy cửa phòng ra, liền nghe được lời nói vô cùng ôn nhu săn sóc bá đạo thần thánh cao quý của vị tác giả công trong lòng mình, giọng nói đó quyến rũ mê người từ tính như vậy, vì thế liền ... tru lên một tiếng.

“Cư nhiên là cầu hôn!!! May mắn người ta không bỏ lỡ, nếu không sẽ không thể được nhìn một màn cảm động, tốt đẹp đến như vậy! Bác sĩ Phương, mau mau lên a mau lên! Rất cảm động á... Cực duy mỹ luôn!!!!”

Mạc Dương “ha ha” cười một tiếng, nói: “Đừng gấp, phía sau càng duy mỹ hơn.”

Nói xong cũng nhìn về phía Phương Đình Đông, quả nhiên, bác sĩ Phương không phụ sự mong đợi của mọi người...

“Cậu để tôi...” Nói ra cái này, giọng nói nhỏ đi rất nhiều, thế nhưng vẫn là bộ dạng nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, Hạng Du thật sự rất muốn hôn.

Những chữ tiếp theo, Hạng Du đã không còn có thể cười vui vẻ được nữa rồi, loại lời này vẫn không nên dùng vẻ mặt nghiêm túc thì hay hơn.

“Ồ trên một lần...”

“...” Tiểu Thu.

“...” Đới Đông Bành.

“Ha ha.” Đông Phương Húc.

“Ý kiến hay.” Mạc Dương.

“Đó là đương nhiên, anh nghĩ ra mà.” Thư Nhiên.

“Oa! Dù sao thì tôi cũng không có ý kiến.” Bác sĩ Tống.

“Lạnh quá!” Giang Dịch Tề run run nói.

“Cực cực, em đừng đả kích sự hăng hái của bác sĩ Phương nha.”

“Anh thử nói nha lại lần nữa xem.”

“Anh không dám. Cực cực em không cho nha, anh liền không nha~.”

“...” Mọi người.

Ba người phụ nữ ở đây bình tĩnh hơn nhiều, tụ lại một chỗ nói: “Nhìn không ra nha. Trời ơi. Bác sĩ Phương không chỉ là mỹ thụ mà còn là cường thụ á cường thụ. Đây thật rất lợi hại nhá.”

“Ừm há! Hình như Hạng Du được ăn sạch sành sanh rồi!”

“Áu áu áu~ thật moe nha!”

Hạng Du yên lặng một lúc lâu, mới cười nói: “Được... về nhà nói sau.”

Nâng tay Phương Đình Đông lên, đeo nhẫn vào.

“Bác sĩ Phương, anh cũng đeo lại cho tôi đi.”

“... Ừ.” Phương Đình Đông cúi đầu đáp một tiếng, liền cũng bắt chước Hạng Du, đeo nhẫn vào cho hắn.

“Cực cực”

“Làm gì?! Kéo tôi làm gì?”

“Đi!”

“Đi đâu?”

“Chúng ta cũng đi mua nhẫn.”

.....

“Bác sĩ Phương, muốn đi đâu chơi?”

“Tùy cậu.”

Lúc mọi người ăn no uống say xong thì trời đã tối, từng người đều về nhà của mình, bởi vì đều uống rượu cho nên tất cả đều bắt taxi về.

“Thật đáng tiếc.”

Về mặt Hạng Du tủi thân cực kì.

“Làm sao thế?”

“Bây giờ là buổi tối, trời đã tối rồi,” Hạng Du chỉ trời, ghé vào bên tai Phương Dĩnh Đông nói: “Không thể cùng bác sĩ Phương ngắm mặt trời được rồi....”

Phương Dĩnh Đông sững sốt một chút, ngay sau đó nghĩ đến kết thúc của [Mặt nạ dối lừa].

“Dưới ánh mặt trời, giải được mật mã của trò chơi, thật ra rất đơn giản. Tại điểm kết thúc này, tôi cũng hi vọng, cùng người, bên nhau, ngắm ánh mặt trời.....”

“Nhưng mà...”

Hạng Du cười cười, nắm hai tay Phương Dĩnh Đông để lộ ra ngoài, “Trời tối cũng không tệ, tay nắm tay cùng đi tản bộ cũng rất thích.”

Trên đường vô cùng yên tĩnh, hai người chậm chậm đi dạo, thong thả không cần vội vàng gì.

“Bác sĩ Phương, khi chúng ta già rồi, vẫn tay nắm tay cùng nhau tản bộ, cảm giác này không tệ ha.”

“...” Phương Dĩnh Đông không nói chuyện.

Hạng Du dùng giọng điệu cà lăm tức giận nói: “Chẳng lẽ bác sĩ Phương ghét bỏ tôi rồi sao?”

“...Tùy cậu.”

“Cái gì tùy tôi?” Hạng Du dừng bước, một tay ôm eo y, một tay khều cằm lên, “Tản bộ tùy tôi? Có phải chuyện khác cũng tùy tôi không?”

Nói xong, hôn lên...

Đã từng là một trò chơi, lại không phân rõ đâu là hiện thực đâu là hư ảo, ai nói cái đó vừa tệ hại, vừa tầm thường.

Đồng ý vừa tệ hại vừa tầm thường đó, chính là kết thúc tốt đẹp nhất, thắng thua không rõ ràng có quan hệ gì.

Kết cục tốt, cái gì cũng tốt...

Toàn văn hoàn

Tác giả có lời muốn nói: Bộ đầu tiên “trò chơi chấm dứt” đã kết thúc rồi ^__^ đây là một câu chuyện ngắn trong hệ liệt “dây mật mã tình yêu”. Hệ liệt này cũng không muốn viết văn quá tàn bạo, hành hạ người khác, chỉ muốn viết ấm áp. Truyện này thật ra rất tốt, ít nhất tâm trạng vô cùng thoải mái.

Tiếp theo sẽ là “bại tướng dưới tay”, văn về game online. Tớ muốn viết dài dài một chút, cũng có chút liên quan đến bộ này. Thế nhưng cũng có thể đọc một mình được, lấy bối cảnh TLBB 2.

Cả hệ liệt này đều lấy dạng ôn nhu, bá đạo công, là không phải quá moe gì đó. đương nhiên, tính cách mỗi một tiểu công sẽ không thể nào giống nhau thế nhưng đều là ôn nhu.

Hi vọng mọi người yêu thích ^__^

Hệ liệt mật mã tình yêu

Trò chơi chấm dứt

Bại tướng dưới tay, cường cường, vườn trường, bàn phím vông du.

Kì phùng địch thủ, chuyện về Giang Dịch Tề, văn cờ vây (tớ rất thích văn về cờ vây)

Nữ vương của anh, chuyện về Đông Phương Húc và Phương Dĩnh Thu.

Ma Vương gặp ma vương, chuyện về Thư Nhiên và Mạc Dương

Jung Tiểu Kú: mặc dù là tác giả đã có cái ps cuối sách nhưng tớ vẫn chưa thấy người ta post gì cả =.= vậy nên khi nào có thì sẽ làm tiếp, bộ này thế là đã hoàn thành rồi ____ tiếp theo bộ VD mới sẽ lên sàn, mọi người cùng chờ mong nhé :> hí hí, bộ đó cũng ngắn nên là chắc cũng hoàn nhanh thôi(^ ^)

1

Biên tập: Jung Tiểu Kú & Trà Hoa Nữ dongphuongcac2412.wordpress.com

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-cham-dut>